DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · sisè període · sèrie P · núm. 122

Ple del Parlament

Sessió 56, segona i darrera reunió, dijous 5 de novembre de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les polítiques en matèria d'immigració a Catalunya
302-00309/15 3

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia
302-00310/15 14

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació
302-00311/15 25

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre sobirania i dret a l'habitatge
302-00312/15 37

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de l'islamisme en la seguretat i la llibertat
302-00313/15 49

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les polítiques en matèria d'immigració a Catalunya (continuació)
302-00309/15 60

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia (continuació)
302-00310/15 61

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació (continuació)
302-00311/15 63

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre sobirania i dret a l'habitatge (continuació)
302-00312/15 64

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de l'islamisme en la seguretat i la llibertat (continuació)
302-00313/15 65

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal
302-00314/15 66

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol
302-00315/15 76

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal (continuació)
302-00314/15 87

Dos fascicles, fascicle primer

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 56.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada major, el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les polítiques en matèria d'immigració a Catalunya

302-00309/15

El catorzè punt de l'ordre del dia *(remor de veus)* –silenci, si us plau– és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les polítiques en matèria d'immigració a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Bon dia. Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Hay una sensación que recorre España, una sensación que comparten cada día más españoles, y es que a Pedro Sánchez se le ha ido España completamente de las manos; se le ha ido de las manos la gestión, se le ha ido de las manos la seguridad y se le ha ido de las manos el control de nuestras fronteras. Porque este Gobierno no solo ha utilizado las instituciones para servir a sus intereses políticos y personales; es que, mientras estaba ocupado en garantizar su propia supervivencia, ha descuidado la primera obligación de cualquier gobierno, y es proteger a los ciudadanos.

Y hoy hablamos precisamente de eso: hablamos de seguridad, hablamos de fronteras, hablamos de inmigración y hablamos del absoluto descontrol migratorio al que Pedro Sánchez ha sometido a nuestro país. Un gobierno que ha renunciado a ejercer su autoridad, que ha confundido la solidaridad con la irresponsabilidad y que ha convertido nuestras fronteras en el símbolo de su debilidad.

Y el ejemplo más doloroso de esa debilidad tiene un nombre: Ceuta. Lo que ocurrió el pasado 30 de julio no fue un episodio migratorio más; fue un asalto masivo a nuestra frontera, un ataque a la integridad territorial de España, una invasión en toda regla. Mientras miles de españoles contemplaban con indignación lo que estaba sucediendo, ¿dónde estaba el Gobierno?, ¿dónde estaba Pedro Sánchez?, ¿dónde estaba esa contundencia que se le exige a un gobierno cuando está en juego la seguridad de sus ciudadanos? Porque las fronteras de España no pueden depender de la voluntad de Marruecos o de otro país extranjero, y la soberanía nacional no puede ser moneda de cambio de nadie.

Diputados y diputadas, España necesita recuperar el orden –España necesita recuperar el orden–; Cataluña necesita recuperar el orden. Y no tengan miedo a esa palabra: «orden»; orden para que nuestras calles sean seguras, orden para que nuestras leyes se cumplan, orden para que nuestros servicios públicos funcionen y orden para que nuestras fronteras sean respetadas.

Porque no hay libertad sin seguridad y no hay seguridad sin ley y sin orden. España es una nación soberana y tiene todo el derecho y también el deber de decidir

quién entra en nuestro territorio, cómo entra y para qué entra. Y nosotros lo tenemos muy claro: España es un país abierto, pero abierto a quienes vienen a construirlo, no a quienes vienen a destruir nuestra convivencia. Quien viene a trabajar, a contribuir y a respetar nuestras leyes, bienvenido; quien viene a delinquir, a imponer sus normas o a aprovecharse fraudulentamente de nuestro sistema no tiene cabida en nuestro país. *(Alguns aplaudiments.)* ¿Tan difícil es entender esto? ¿Tan radical es exigir que se cumpla la ley? ¿Tan extremista es defender que los españoles tienen derecho a vivir seguros? No, diputados, no es extremismo; es sentido común.

Por eso nuestra moción plantea medidas concretas: una inmigración legal, ordenada y vinculada al empleo, a la formación y a la integración; que las prestaciones sociales estén vinculadas a la residencia legal y no simplemente a una inscripción en un padrón; que la residencia de larga duración tenga en cuenta la contribución, el trabajo y la integración; que reforcemos nuestras fronteras con nuestra Policía Nacional y la Guardia Civil y que combatamos a las mafias que trafican con seres humanos; que trabajemos para que los MENAs puedan regresar con sus familias a sus países de origen, y que endurezcamos las consecuencias para los delincuentes multirreincidentes, sean españoles o sean extranjeros, incluyendo la expulsión inmediata.

Porque la ley debe ser igual para todos, pero quien no tiene derecho a permanecer en España y delinque reiteradamente debe asumir las consecuencias. Y también defendemos algo fundamental: en España los derechos de las mujeres no se negocian. *(Alguns aplaudiments.)* Ninguna tradición, ninguna costumbre, ninguna excusa cultural puede situarse por encima de la dignidad de la mujer, la igualdad y los valores constitucionales. Por eso defendemos la prohibición del burka y del nicab en los términos que plantea nuestra moción.

Diputados y diputadas, ayer escuchábamos a la *consellera* Romero –muy alterada, por cierto– acusar al Partido Popular de querer imitar a VOX. *(Remor de veus.)* Miren, hace dieciocho años yo era concejal en Badalona por el Partido Popular. VOX no existía, y yo defendía exactamente lo que defiendo hoy en esta tribuna. *(Alguns aplaudiments.)* Defendía la seguridad en nuestros barrios, defendía el cumplimiento de la ley, defendía una inmigración legal y ordenada, y defendía que los derechos siempre deben ir acompañados de obligaciones. Así que, señores del Partido Socialista, no den elecciones porque no necesitamos imitar a nadie; tenemos nuestras propias convicciones, nuestra trayectoria y, sobre todo, tenemos algo que ustedes han perdido: los principios y la capacidad de escuchar lo que preocupa a los ciudadanos.

Miren, España no necesita más excusas, necesita un gobierno que gobierne. No necesita más propaganda sanchista, necesita autoridad; no necesita más descontrol, necesita orden, y no necesita un presidente preocupado por salvarse a sí mismo, necesita un presidente dispuesto a proteger a los españoles. Ley, orden, seguridad y libertad; eso es lo que necesita España.

Muchas gracias.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les davant del Ple, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; muchas gracias, presidente. Señoras y señores diputados, consejero Moreno... Bien, esta moción del PP empieza con el control de nuestras fronteras y termina hablando de la defensa de la soberanía de Ceuta y Melilla. Y desde VOX no podemos estar más de acuerdo en ambas cuestiones, que suenan muy bien, pero es bueno recordarle al PP dos cosas importantes: que la defensa de Ceuta empieza por romper los pactos con el Partido Socialista, que ha traicionado y abandonado a los ceutíes. Porque está muy bien que el PP de Cataluña defienda la soberanía de Ceuta, pero estaría mejor que el PP de Ceuta, el PP de Juan Jesús Vivas, rompiera los acuerdos con

la mafia socialista y conformara una alternativa de gobierno con VOX que defienda de verdad las fronteras y a los ceutíes. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, en cuanto al control de fronteras, pues, no podemos estar también más de acuerdo en que hay que asegurar las fronteras, y nosotros lo hemos defendido siempre desde el primer día, pero hace falta dar un paso más que ustedes todavía se resisten a dar, y es que no solo debemos hablar de control migratorio, hay que hablar también de reemigración. Porque hoy no es suficiente con regular la inmigración, como dice Feijóo, ni siquiera comparar la invasión migratoria; hoy es necesario revertirla y devolver a sus países de origen a todos los que no tienen que estar en España, porque en España ya no cabe ni uno más.

En España han entrado en los últimos cinco años 5 millones de personas, y esta realidad ha colapsado todo en nuestro país, desde las infraestructuras hasta los servicios sociales, pasando por la atención sanitaria o la seguridad. Y toca devolver España a los españoles, y para eso hay que reemigrar, y «reemigrar» significa repatriar a todos aquellos que han entrado ilegalmente en nuestro país, como haríamos cualquiera de nosotros si se tratara de nuestra casa: deportar a todos los delincuentes extranjeros, expulsar a los que vienen a imponer sus costumbres o culturas ajenas a nuestra forma de vida o incompatibles con el respeto a las mujeres, y devolver a sus países de origen a los inmigrantes que no trabajan y viven de los subsidios públicos, como el imán de Salt o la familia marroquí de Navarra.

Y este caso ha sido sangrante y es un insulto para tantos españoles que lo están pasando mal. Una mujer marroquí que vive en Pamplona con dos sobrinos menores y que cobraba cuatro mil euros al mes en ayudas sociales: ayuda por el ingreso mínimo vital, ayuda por el acogimiento del primer menor, ayuda por el acogimiento del segundo menor, ayuda por acogimiento especializado y complemento infantil declarado. En total 4.058 euros, más de cuatro mil euros en ayudas que no tienen ni en sueños la mayoría de españoles y que estamos regalando a quienes acaban de llegar y que vienen a esquilmar nuestros recursos públicos.

Y no pensemos que son pocos, porque, según un estudio recién publicado sobre la EPA del tercer trimestre de 2026, la mitad de los africanos en España está en paro cobrando algún tipo de prestación. Y ya está bien. Si de VOX depende, mientras haya un solo español que no llegue a fin de mes, mientras haya una sola jubilada española que no pueda cambiarse las gafas o la prótesis dental, desde luego no va a ir ni un céntimo de los esfuerzos fiscales que hacen los españoles a ningún extranjero que acabe de llegar. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, finalmente, me quiero referir a las dos enmiendas que hemos presentado. La primera, al punto 14 de la moción del PP, que nos han aceptado y que agradecemos, que propone o proponía al PP vincular la concesión de la nacionalidad española a la realidad lingüística. Nosotros le hemos propuesto sustituir «realidad lingüística» por «cultura», porque es un concepto más amplio, que supone una afirmación más completa de ese compromiso con nuestra identidad. Porque la nacionalidad española, pues, no se regala; la nacionalidad española es un privilegio que debe estar condicionado al compromiso leal y verdadero con España.

Y la segunda, al punto octavo, que han rechazado, donde el PP propone que las ayudas sociales de los extranjeros, pues, se vinculen a la residencia legal y no al empadronamiento. Y nos parece muy bien, pero nosotros hemos añadido algo que es de sentido común, y es que se incorpore el criterio de la prioridad nacional; prioridad para que los españoles tengan acceso preferente a la vivienda pública, a las ayudas, prestaciones y servicios sociales, a las plazas de guardería, a los bonos comedor y transporte, etcétera, etcétera. O también para que los españoles sean los primeros en el ingreso mínimo vital o en la renta *garantida de ciutadania*.

Prioridad nacional, en definitiva, para lograr algo que parece mentira que tengamos que defender hoy desde una tribuna, como es que todas las políticas públicas

en España tengan como guía, siempre y de forma preferente, el bienestar de los españoles.

Muchísimas gracias.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A la seva moció, el PP vindica el dret de l'Estat espanyol a decidir qui hi entra; alhora, reclama la sobirania espanyola de Ceuta i Melilla, però la millor part de la moció és la que exigeix un compromís profund amb Espanya per tal d'obtenir-ne la nacionalitat. Això del «compromís profund» m'ha agradat especialment, perquè, tots els que no estiguem compromesos amb Espanya, podrem renunciar a la nacionalitat que ens han imposat per dret de conquesta i recuperar la nacionalitat catalana que ens neguen des de fa centúries? *(Alguns aplaudiments.)* O cal ser sarraí per acollir-se a aquesta metodologia?

Haurien de revisar la ubicació del mòbil i adonar-se que no són a les Corts espanyoles, sinó al Parlament de Catalunya, i que és precisament Catalunya la principal i darrera víctima de les polítiques que es fan a Madrid. Catalunya, convertida en l'abocador de la incontinència immigratòria espanyola, de *totes* les Espanyes: de l'Espanya socialista que regularitza avui i de l'Espanya aznarista que regularitzava fa quatre dies. No deixen de ser dues cares de la mateixa trista i feixuga moneda.

Governi qui governi a Espanya, els catalans restarem condemnats a la desnacionalització i a la tercermundització. La naturalesa –oh, Déu nostre senyor!– ha volgut que l'Estat espanyol faci frontera amb el Marroc. Patiran les seves ràtzies i incursions fins a la fi dels temps. El que caldrà veure si podran fer fins a la fi dels temps és carregar-li el mort a Catalunya, com fan avui amb tota impunitat.

Volen deslliurar-se de la immigració i la barbàrie, senyors del PP? Batallin per la llibertat nacional de Catalunya, per la restitució d'un estat pròsper, modern, segur, occidental, que no tingui colònies incrustades dins territori morisc, que no arrossegui penyores ni deutes colonials amb Sud-amèrica. Els pot més l'odi i ressentiment cap a Catalunya que la por de convertir-se en un adossat d'Àfrica o d'Hondures? Que els seus nets parlin català és més greu, més terrible, que veure'ls capbussats en l'alfabet àrab o encarats com xais a la Meca? Entre Catalunya i la islamització, vostès no trien a ulls clucs Catalunya? De debò?

Fins quan els ajuntaments catalans haurem d'administrar les conseqüències de la immigració massiva invasiva que Espanya tolera i fomenta? Són les nostres escoles, hospitals, serveis socials, jutjats, parcs d'habitatge els que es saturen. Són els nostres vilatans els que perden qualitat de vida, benestar, seguretat, oportunitats. Què els hem de dir, que s'aguantin perquè la divina i indissoluble unitat d'Espanya no pot trencar-se? Aquest és el missatge que volen transmetre als catalans?

Doncs Aliança Catalana en té un altre: l'estat català lliure, pròsper, segur i occidental és viable, és factible. Les fronteres de Catalunya no seran de xiclet com les d'Espanya ni hi haurà pactes de sotamà amb en Mohammed VI. Què els pesa més, la bandera que tenen desada al calaix per a ocasions especials o la integritat i futur dels qui venen darrere?

És hora de triar, i això no és un videojoc a on es pugui recomençar mil cops la partida després del *game over.* Només n'hi haurà una, d'oportunitat. Aprofitem-la.

Visca Catalunya lliure!

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, conseller, diputats i diputades. Quan una persona arriba a Catalunya per desenvolupar el seu projecte de vida i arrelar aquí, la llengua que ha d'aprendre és el català, perquè és la nostra eina de cohesió. També ha de saber que la cultura catalana i els costums de Catalunya són els que ens uneixen. Tot això és de sentit comú, perquè quan una persona arriba a Catalunya s'ha d'integrar en el marc de la catalanitat, perquè aquest marc és el que tenim per poder garantir la convivència.

Però la moció del PP no fa cap referència a la nació catalana, les seves institucions o la seva cultura. En tota la moció, la paraula «Catalunya» només surt una sola vegada, a la part propositiva; de fet, ho hem sentit en el discurs; el mateix, una sola vegada. Perquè aquesta moció no va sobre Catalunya, tampoc va sobre la capacitat de Catalunya de desenvolupar polítiques d'immigració que siguin més eficients que les que ens imposen des de Madrid. Aquesta moció és de campanya electoral, plena d'apriorismes, de propaganda i d'odi.

El creixement de la immigració a Catalunya és evident: érem 6 milions, avui som més de 8 milions d'habitants i seguim creixent. Davant d'aquesta realitat, només hi ha dues opcions: quedar-se amb els braços plegats i que tot continuï igual o bé dotar-nos de recursos i eines per poder transformar radicalment el model de gestió de la immigració.

Des de Junts ja hem fet la feina, hem registrat la nostra llei de delegació de competències al Congrés dels Diputats. Amb aquesta llei nosaltres proposem passar de la improvisació, que tant caracteritza les polítiques d'immigració del PSOE, a un model de gestió, a un model de planificació de la immigració. Mentre vostès, diputats del PP, aquí fan discursos alarmistes, al Congrés dels Diputats vostès bloquegen la possibilitat de que Catalunya pugui decidir i gestionar la immigració. I ho fan amb els vots de Podemos, ho fan amb els vots de VOX, perquè les esquerres més populars, més populistes, i la dreta espanyola sempre s'han aliat per evitar que Catalunya guanyi més autogovern. A efectes d'això, vostès són el mateix.

La nostra llei permet que Catalunya pugui efectuar la contractació en origen. Això garanteix que les persones migrants que arriben a Catalunya ho facin amb un contracte laboral lligat a un sou digne, tenint en compte les necessitats i la capacitat del país. També permet que Catalunya pugui participar en el control de fronteres pel que fa a la immigració, però també pel que fa al tràfic de persones, i, evidentment, això implicaria augmentar els efectius dels Mossos d'Esquadra. Aquesta llei també permetria dotar els ajuntaments de recursos perquè tinguin un paper molt més actiu no només en l'acollida de persones migrants, sinó també en la integració d'aquests, amb els recursos suficients per poder fer la seva tasca.

Vostès han votat en contra de totes aquestes mesures, però ara les intenten integrar en la seva moció amb un toc d'espanyolisme. Vostès poden seguir fent diagnosis, poden seguir adoptant el marc xenòfob i racista de VOX, o bé poden donar suport a la nostra llei, que permet que Catalunya pugui gestionar i governar bé la immigració.

En aquesta matèria, també vull fer referència a Esquerra Republicana, perquè constatem i lamentem que Esquerra Republicana hagi renunciat a la delegació de competències en immigració. Esquerra Republicana s'ha aliat amb Podemos, que és el principal partit que ha bloquejat l'aprovació de la nostra llei de delegació de competències al Congrés dels Diputats, i ho ha fet amb la seva catalanofòbia desacomplexada. Diputats d'Esquerra, jo vull fer-vos una pregunta: vostès estan d'acord amb les declaracions que ha fet la diputada Irene Montero i la seva demagògia sobre la tasca dels Mossos?

Vostès han renunciat a la defensa dels interessos de Catalunya i diran que aquest acord electoral és per frenar l'extrema dreta, però els hi vull dir de tot cor que s'equivoquen. S'equivoquen, perquè les millors polítiques contra l'extrema dreta..., és posar

solucions concretes als reptes de país. La delegació de competències és la solució que necessitem per poder seguir cohesionant la societat catalana. Perquè sabem que la immigració és una oportunitat i una gran oportunitat per a Catalunya, però només si es gestiona bé.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Avui el Partit Popular ens presenta una moció sobre immigració vinculada a seguretat territorial que, més que aportar solucions als reptes que tenim com a país, sembla més pensada per reforçar un determinat relat polític: el de la por, el de la confrontació i, sobretot, el d'una determinada idea d'Espanya.

Des d'Esquerra Republicana, d'entrada el que volem dir és que Catalunya necessita una política migratòria pròpia, amb competències, recursos i capacitat de decisió; no necessita més lliçons de patriotisme espanyol. Perquè la immigració és una realitat estructural de la nostra societat, i el que hem de decidir és si volem gestionar-la amb responsabilitat, amb polítiques inclusives, o si preferim convertir-la en un instrument permanentment de confrontació política.

I aquí voldria introduir una qüestió que massa sovint queda fora d'aquest debat. De què parlem quan parlem de seguretat? Perquè la seguretat no és només tenir més policies o més controls fronterers. La seguretat també és poder viure amb tranquil·litat, tenir un habitatge digne, arribar a final de mes i tenir una feina amb condicions dignes. Quina seguretat té una família que no sap si podrà assumir el lloguer o un jove que treballa però no pot emancipar-se, una persona que viu en situació de pobresa o que no pot accedir als recursos que necessita? La seguretat no es construeix únicament des de la resposta policial, sinó també des de la prevenció, la cohesió social i la garantia de drets.

Entrant en els punts de la moció, en el punt número 5 ens proposen que el Parlament de Catalunya reafirmi que Ceuta i Melilla són territori nacional espanyol i que la seva sobirania no pot estar en discussió. Vostès exigeixen un respecte absolut a la integritat territorial d'Espanya, però neguen sistemàticament el dret de Catalunya a decidir democràticament el seu futur. Per vostès la sobirania espanyola és sagrada, intocable i inqüestionable; en canvi, quan parlem de la sobirania del poble de Catalunya, aleshores la democràcia sembla que tingui límits. Nosaltres defensem el dret de tots els pobles a decidir el seu futur democràticament i, evidentment, també el nostre, el poble de Catalunya.

Pel que fa al punt número 9 de la seva moció, proposen reforçar la presència del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil als espais fronterers de Catalunya. I nosaltres els volem preguntar on són els Mossos d'Esquadra i la policia local en la seva proposta. No hi són. Perquè resulta sorprenent que en una moció que parla de Catalunya, de seguretat i de gestió de fronteres, s'oblidin completament de la policia de Catalunya. Els Mossos d'Esquadra i les policies locals dels nostres ajuntaments són una policia integral, amb capacitat operativa, coneixement del territori i una experiència contrastada en la lluita contra la delinqüència organitzada i les xarxes criminals.

I des d'Esquerra Republicana defensem que han de tenir un paper cada vegada més rellevant en els àmbits de seguretat que afecten el nostre país, també amb una participació efectiva en els mecanismes de cooperació policial internacional i europea. No es tracta de substituir una policia per una altra per una qüestió simbòlica; es tracta de reconèixer les institucions pròpies de Catalunya i dotar-les de competències i dels instruments necessaris. Per cert, recordo al Govern que tenen pendent el desplegament dels Mossos d'Esquadra als ports i aeroports catalans; un acord que,

un cop més, els demanem que compleixin, si us plau, i no busquin més excuses, perquè la societat de Catalunya no es defensa millor recentralitzant competències, sinó reforçant les capacitats de les nostres institucions. Després ens parlen de lleialtat institucional, però la lleialtat institucional també consisteix a respectar l'autogovern de Catalunya.

I, arribats al punt número 14, vostès proposen vincular la concessió de la nacionalitat espanyola a un compromís profund amb Espanya, amb la seva història i la seva realitat lingüística i els seus valors. I aquí els voldria fer una pregunta molt senzilla: quan parlen de realitat lingüística, també parlen del català? Perquè, clar, aquests dies hem tornat a sentir el senyor Feijóo qüestionant el model lingüístic català i fent declaracions sobre la situació del català que evidencien la distància entre el discurs del Partit Popular sobre la integració i el seu reconeixement de la diversitat lingüística.

Senyors del Partit Popular, el català no és una anomalia que calgui corregir ni una llengua que hagi de justificar permanentment la seva presència; és la llengua pròpia de Catalunya i un element essencial de la nostra cohesió social, de la nostra cultura i de la nostra societat i de la nostra identitat. Ves que a partir del 29 el senyor Feijóo no hagi de parlar català en la intimitat.

I des d'Esquerra Republicana defensem que les persones que arriben al nostre país han de tenir l'oportunitat d'aprendre català, de conèixer la nostra història i de participar plenament de la societat catalana. Vostès reclamen als nouvinguts un compromís amb la diversitat lingüística d'Espanya, però massa sovint els costa reconèixer i defensar aquesta mateixa diversitat aquí al nostre país. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I vaig acabant, president. Catalunya necessita més competències en immigració, més recursos per als municipis, més polítiques inclusives, més formació lingüística i més instruments per garantir una convivència basada en els drets i deures. Vostès volen una política migratòria pensada des de Madrid, amb una visió centralista de l'Estat; nosaltres volem una política migratòria pensada des de Catalunya, al servei de la cohesió social i del futur del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula tot seguit el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Avui tenim una moció del Grup Popular que és absolutament previsible, i no és previsible per la seva tradició de centredreta liberal, sinó per la seva entrega a VOX i als seus postulats i a la seva prioritat nacional; llavors... Però del que vull parlar avui també és que part d'aquesta entrega va portar a que el passat 15 d'octubre entrés en vigor el reglament europeu de retorn, el reglament europeu de les deportacions que pot portar a Europa l'ICE que estem veient als Estats Units.

I, mirin, què suposa aquest reglament de retorn, del que no es parla tant? Suposa poder privar de llibertat persones detingudes a la Unió Europea i privar-les de llibertat en tercers països sense cap mena de garantia. En segon lloc, també suposa poder privar de llibertat una persona migrant fins a dos anys i mig sense haver comès cap delicte. I també suposa la normalització de la privació de llibertat de menors per ser migrants. Això és el que vostès han aprovat al Parlament Europeu, i això és molt més important del que ens diu aquí.

I, mirin, aquest Parlament és el primer parlament d'Europa que s'ha posicionat clarament contra aquest reglament de retorn i que li està demanant en una resolució que hem aprovat al Gobierno del Estado que presenti un recurs d'anul·lació davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea per ser contrari a la carta de drets fonamentals de la Unió Europea.

I, mirin, quan s'acaba el termini per poder presentar aquest recurs? El 15 de desembre. Tenim setmanes per poder aturar l'extrema dreta i les seves polítiques migratòries des dels drets humans. I jo els hi demano al conjunt de la cambra que facin com jo, que facin com la part de Sumar al Gobierno, al Partit Socialista: tenim setmanes per presentar aquest recurs i aturar-los també als tribunals per vulnerar els drets fonamentals, per vulnerar la normativa comunitària.

Això ha de ser central en les setmanes que venen, perquè va molt més enllà d'una campanya. Després no ens podem queixar, si apliquen aquestes polítiques racistes migratòries. Perquè és el que faran si arriben al Govern, al Gobierno de l'Estat; l'ICE de Trump serà el mateix que veurem aquí, perquè ho estan dient d'una manera absolutament clara. Però podem aturar-ho a Europa, podem aturar-ho i té legitimitat activa l'Estat espanyol per fer-ho. I aquest Parlament ho ha demanat i hem d'estar orgullosos d'aquest Parlament.

Mirin, una altra qüestió fonamental de la seva moció i de la seva entrega a VOX, a l'extrema dreta internacional, a Trump, que, per cert, mala setmana –mala setmana... De fet, estan dient molts analistes que la seva entrega a les polítiques racistes i la seva entrega a l'ICE, de fet, ha estat..., el que hagin perdut estats claus que mai el Partit Republicà havia perdut. Estic absolutament convençut de que el Partit Republicà s'anirà allunyant de Trump i estic absolutament convençut de que aquest país no acceptarà aquestes polítiques.

I mirin, *nacionalidad española*. Per vostès, la nacionalitat ha d'estar vinculada a un «compromís profund» amb Espanya *(remor de veus)*, amb la nostra història, amb els nostres valors, etcètera, etcètera, etcètera.

El president

Silenci, si us plau. Silenci...

Andrés Garcia Berrio

Això ho diuen a la seva moció. Darrerament està passant una cosa que és absolutament perillosa: diputats de VOX, com el senyor Macián, que ja plantegen que quan es parla de *nacionalidad* en abstracte a nivell jurídic és fals, perquè la *nacionalidad* és només una classificació jurídica. Estan qüestionant qui té la *nacionalidad* i qui no la té. I és que, els hi agradi o no els hi agradi, totes les persones que tenen la *nacionalidad* són totes les persones que tenen la *nacionalidad* espanyola. O sigui, no poden qüestionar pel color de pell, per la seva religió o per qualsevol altra situació qui és una persona amb *nacionalidad* i qui no ho és, i no ho tolerarem.

Com no tolerarem les seves bromes entre que els pisos han de ser per als Oriols i no per als Mohammeds, quan no saben si els dos tenen la *nacionalidad* espanyola. És una vergonya. I és una vergonya encara més gran que un partit de centredreta liberal estigui assumint aquests postulats, la veritat.

I, ja per acabar, simplement vull dir que, efectivament, és absolutament imprescindible la delegació de competències, i ho és més encara a dia d'avui. Estic absolutament convençut de que aconseguirem que no hi hagi un govern d'extrema dreta amb el Partit Popular, però, si ho fan, que bé que ens hagués vingut aquí a Catalunya la delegació de competències.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Molt bon dia a totes i a tots. Sentia el senyor Fernández, del PP, i m'enrecordava d'aquell episodi que veia a vegades al matí, abans d'anar a escola, que deien: «Y hoy, chicos y chicas, os vamos a enseñar cómo...», no?, que era *Barrio Sésamo*, i que era bastant divertit. Doncs avui jo crec que els senyors i senyores del PP

ens han ensenyat precisament una classe mestra de com s'ha d'actuar si es vol que el seu satèl·lit a l'extrema dreta li faci el *sorpasso.*

Francament, no els hi vindré a donar jo lliçons electorals perquè els hi vagi millor, però vostès sabran; vostès sabran què estan fent i vostès sabran com els hi anirà, però déu-n'hi-do –déu-n'hi-do–, amb el *sorpasso* i amb lo fàcil que els hi estan posant. De fet, el senyor de VOX ja els hi ha explicat lo que han de dir a la propera moció, que encara no ho han posat en aquesta, no s'hi han atrevit. Però quan vostès van una mica més a la dreta, ells fan un pas més; quan vostès van una mica més a la dreta, ells fan un pas més. Ara toca, a la propera, *la nacionalidad española es un privilegio, prioridad nacional y reemigración*. Estaré esperant *(alguns aplaudiments)* la seva següent moció a veure com els hi posen. Ara, el que no m'imagino és què diran ells després. Però bé, segur que trobaran una manera d'anar encara més..., perquè això és el que passa quan es rendeixen als postulats dels seus satèl·lits d'extrema dreta, que és que els sobrepassen cada cop més per la dreta, perquè no hi ha cap problema en anar-hi més més més i més.

I ja veurem els gripaus que s'han d'acabar menjant i ja veurem, en tot cas, si vostès s'emmarquen, i de quina manera, en el respecte als drets fonamentals, perquè ja estan al límit i caient no respectant-los. Malauradament, no són l'únic partit al que els hi està passant això, n'hi ha d'altres. En tot cas, avui estem parlant de vosaltres.

Dit això, una segona qüestió: Ceuta i Melilla. Oh, abans veia com a alguns els hi sortien fins i tot al·lèrgies, quan es qüestionava l'espanyolitat de Ceuta i Melilla. Doncs mirin, per nosaltres Ceuta i Melilla són tan espanyoles com Palestina és israeliana. Ceuta i Melilla no són Espanya *(remor de veus)*; Ceuta i Melilla formen part de la invasió espanyola colonial, i aquesta és la realitat *(remor de veus)* de Ceuta i Melilla.

El president

Silenci, si us plau...

Xavier Pellicer Pareja

No els hi agrada, els hi molesta, ja ho sabem. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)*

El president

El diputat ha de poder ser escoltat.

Xavier Pellicer Pareja

Però algú els hi ha d'explicar. *(Alguns aplaudiments.)* Algú els hi ha d'explicar, perquè, si no, vostès agafen el que pensen i ho transformen en la realitat. I així és la vida, senyors i senyores. I no és casual on està Ceuta i no és casual on està Melilla. Perquè no són un enclavament enmig del continent africà. No, són una qüestió de control geoestratègic de l'estret. I això és així, els hi agradi més o menys.

Tercera qüestió, vostès parlen de que la cultura, i jo hi afegiria la religió, no pot justificar atemptats contra la igualtat. Estaria bé que s'ho apliquessin en la seva cultura *española* masclista. Estaria bé que s'ho apliquessin en la seva religió catòlica contra les dones i contra el dret al propi cos de les dones *(remor de veus).* Segurament si s'ho apliquessin els hi faria vergonya posar el punt que han posat a la moció.

I tercera qüestió, tampoc em vull allargar gaire més. Vostè, senyor Fernández, parla de *ley, orden, seguridad y libertad*, i ho ha dit diverses vegades, *orden, orden, orden, orden en la sala*. I també ha dit que fa dinou anys ja estava «xupant del bote», aquell cop de regidor del PP a Badalona. Doncs mirin, per nosaltres, ordre, seguretat i llibertat –i vostè, que va estar tants anys a l'Ajuntament de Badalona fent de regidor...– segurament serien que els veïns i veïnes de Sant Roc que han estat desallotjats per culpa de les esquerdes d'un edifici poguessin rebre un servei d'emergència en l'àmbit de l'habitatge dins de Badalona –dins de Badalona– i no se n'haguessin d'anar a Barcelona per ser reallotjats perquè vostès, senyores i senyors del Partit Popular, porten tancant tots els recursos d'emergència en habitatge de Badalona des de fa anys.

Perquè *ley, orden y seguridad* és llei, ordre i seguretat per als veïns i veïnes de Sant Roc, i que poguessin ser reallotjats amb llibertat, amb ordre i seguretat a Badalona i no depenguessin dels recursos d'altres ajuntaments, que a mi em cauria la cara de vergonya.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller Moreno. Bé, senyor diputat, una curiositat. A la interpel·lació prèvia a aquesta moció va esmentar quinze vegades Pedro Sánchez –quinze vegades. De debò l'obsessió amb el president del Govern d'Espanya és sorprenent, i sobretot quan ho fa per acusar el president Illa de ser obedient i submís.

Miri, això que vostè anomena «submissió» nosaltres en diem «col·laboració institucional». Col·laborar entre governs per resoldre els problemes de Catalunya no és ser submís, és fer política útil. I vostès no ho poden entendre perquè no hi estan gaire acostumats, perquè viuen de la confrontació, però no pateixi, entenem el seu *traumita pepero*, només cal veure i escoltar el senyor Feijóo, que, entre altres coses, no mana ni en el seu propi partit. Així que, ánimo, Juan. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això, entrem a la moció. Mirin, la immigració no és una abstracció ni una amenaça; és una realitat que forma part de la història de Catalunya, que s'ha construït amb persones que han vingut d'arreu d'Espanya, d'Europa i, més recentment, de molts altres llocs del món. És part fonamental de la nostra economia, del nostre mercat laboral i del sosteniment del nostre sistema de pensions i de benestar.

I això no vol dir negar els problemes; vol dir afrontar-los amb responsabilitat, sense convertir les persones migrades en culpables de totes les mancances del sistema. I aquí hi ha una qüestió fonamental: si creix la població, han de créixer els serveis públics. I en aquest punt és indubtable que defensem models oposats.

Mentre vostès, convertits ja en franquícia de VOX, parlen de motoserres i buldòzers per desmantellar l'estat del benestar, nosaltres defensem més recursos, més serveis i més oportunitats. *(Alguns aplaudiments.)* Per què? Perquè el que necessitem és un estat del benestar fort que arribi a tothom, no una societat dividida. Per tant, el debat no és immigració sí o immigració no, el debat és pensions públiques dignes o un sistema de pensions privat; igualtat de gènere o patriarcat; salut universal o només per als que se la poden pagar; més ocupació o atur; increment del salari mínim interprofessional o salaris precaris; millorar els serveis públics o desmantellar-los. En definitiva, treballar per a la majoria de Catalunya o treballar només per als seus amiguets.

I vull parlar d'una realitat que també va passar a Ceuta i que no se'n parla. Davant d'una arribada massiva de persones migrants, la resposta de centenars de veïns i veïnes es va traduir en ajuda i acollida; una resposta que ens recorda que darrere de cada persona hi ha una història i que la dignitat humana no pot dependre del lloc on has nascut. Volem també tenir un record per les 145 persones que van perdre la vida. Senyors del PP, necessitem més humanitat. Els socialistes ens neguem a viure en un país on l'empatia sigui una opció política.

I, en el cas de menors estrangers no acompanyats, no oblidem una cosa essencial: són infants i adolescents. Perquè a mi em ve una pregunta al cap: en quin moment els van deixar de veure com a persones? Perquè, abans que migrants, són menors d'edat que necessiten protecció.

I anem a les seves propostes. Ens demanen que localitzem les famílies dels menors. És el que ja es fa i, quan no és possible, l'Administració els tutela. I sí, també ho fan vostès a les comunitats autònomes que governen amb VOX, perquè una cosa són els seus discursos i una altra és la realitat.

També ens demanen que es compleixin els requisits legals per accedir a les prestacions. És el que estableix la normativa, que, entre altres coses, exigeix residència legal.

Ens demanen també més compromís per obtenir la nacionalitat. La legislació ja exigeix coneixements de llengua, de la Constitució, de la història i de la realitat sociocultural d'Espanya, a més del respecte a la Constitució i les lleis.

Aquí voldria fer un incís, perquè han acceptat una esmena, que ja s'ha comentat, que diu «amb un compromís profund amb Espanya». I, clar, jo m'imagino, no?, una persona que sol·licita la nacionalitat i li pregunten: «Vostè té un compromís profund amb Espanya?» I diu: «–Sí, sí, yo tengo un compromiso profundísimo, llevo una pulserita con la bandera española. –Muy bien, chaval. Aprobada.» *(Alguns aplaudiments.)*

Senyor diputat, hi ha dues maneres d'abordar la immigració: una és alimentar la por i buscar culpables per treure'n rèdit polític; l'altra és governar amb control, amb legalitat, amb cooperació entre administracions, amb serveis públics i amb respecte als drets humans. Els socialistes no neguem els reptes, treballem per afrontar-los.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Miren, esta moción iba de una cosa muy elemental, que es de sentido común, y es recuperar la idea de que obtener la nacionalidad española es un honor, y que ese honor hay que corresponderlo con trabajo, con respeto y sobre todo con integración a nuestros valores, nada más. *(Remor de veus i aplaudiments.)* Ustedes vienen aquí a hacer política barata, y sobre todo vienen los de Aliança y los de Junts con el relato nacionalista que no les deja ver la realidad.

Miren, no podemos mencionar la «nación catalana» porque no existe *(remor de veus i aplaudiments)*, yo creo que es algo que tienen que asumir de una vez. Tienen que asumir... Ustedes..., su gasolina no es defender a los ciudadanos, su gasolina no es el amor a Cataluña, su gasolina es el odio a España, lo ha demostrado la señora Orriols y lo han demostrado los señores de Junts hoy aquí. Porque ustedes no vienen aquí a defender Cataluña, ustedes vienen aquí a odiar a España, y yo creo que van por el mal camino.

Porque, al final, señora Orriols, ¿usted a quién votaba antes?, ¿a quién votaba antes usted? Supongo que votaba, usted. ¿Votaba al PP? Supongo que votaba usted a los partidos como Junts y como Esquerra, que son los que han priorizado en Cataluña una inmigración determinada porque no hablaba castellano. *(Alguns aplaudiments.)* Y es usted también corresponsable de esto, es usted cómplice de esto también.

Señor Garcia Berrio, he estado a punto de levantarme y aplaudirle. Un día somos reaccionarios y hoy somos el centroderecha liberal. Oye, muchas gracias. Muchas gracias, pero ya somos nosotros los que nos autodefinimos. Y nosotros nos definimos como la formación política que somos, el mejor y mayor altavoz de la gente honrada en Cataluña. Eso es lo que somos *(remor de veus)* –eso es lo que somos.

Mire, señor de la CUP, no le voy a aceptar lecciones electorales. Vistos están sus resultados, y visto está su resultado también en Badalona: un concejal. Pero yo sí que le voy a dar una clase de geografía y también de historia. Ceuta es, será y seguirá siendo española siempre. *(Alguns aplaudiments.)* Por lo tanto, oiga, yo creo *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* que se lo tiene usted que tomar en serio.

Miren, señores del Partido Socialistas –y acabo–, mencionamos quince veces a Pedro Sánchez y pocas me parecen –y pocas me parecen–, porque es el presidente que ha arrastrado a España a la mayor decadencia en años de historia. Por lo tanto,

oiga, no voy a decirles más cosas, no quiero que se alteren, no vaya a ser que me envíen ustedes a los «rojos».

Gracias.

El president

Senyor diputat i senyors diputats, aquest torn serveix essencialment per pronunciar-se sobre les esmenes. No hem pogut sentir quin és el criteri del Grup Parlamentari Popular. Hi ha molts ciutadans que segueixen aquest Ple en directe. Aquest torn serveix perquè els diputats i els ciutadans sàpiguen en quins termes s'accepten o no s'accepten les esmenes. Per tant, els torno a insistir en que en aquest torn poden fer rèpliques, les que considerin, però principalment serveix per pronunciar-se sobre les esmenes, i vostè, senyor diputat, no ho ha fet.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia

302-00310/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Crec que hem pogut veure com, en aquells països on avança la ultradreta i, a més a més, arriba a posicions de govern, es persegueixen drets i es retallen drets. Ho hem pogut veure, doncs, a llocs com Hongria, a llocs com Polònia, a llocs com Itàlia i a llocs com Estats Units. Evidentment, el fet de normalitzar que des dels governs es puguin retallar drets fa que l'LGTBI-fòbia i les agressions que ataquen les persones LGBTI es normalitzin i es trivialitzin. És a dir, ataquen una entitat perquè té una bandera LGBTI i diem que són entremaliadures, com vam sentir a Oviedo.

Però, malgrat tot, malgrat aquests intents d'amagar la gent, malgrat aquests intents de retallar drets, les persones LGBTI segueixen ocupant els espais, segueixen estant presents arreu, i cada vegada més. I, de fet, ho hem pogut veure amb les recents eleccions als Estats Units, que segur que molts d'aquesta cambra celebrem amb tanta alegria com molts ciutadans i ciutadanes als Estats Units, on s'ha elegit per primera vegada una congressista que és una dona trans, on s'ha elegit per primera vegada un governador obertament LGBTI que ho ha celebrat dedicant-l'hi al seu marit, amb el qual s'ha pogut casar gràcies a les lleis que garanteixen els drets de les persones LGBTI. També hem pogut veure com hi han governadores d'origen llatí, com hi han governadores musulmanes, com hi han governadores natives indígenes originàries...

Crec que el que hem pogut veure també és que l'avenç de la ultradreta provoca reacció, i, en aquest cas, una reacció progressiva i de defensa de drets. Per tant, tots aquells que parlen del tic-tac i del que ja ve, que vegin el tic-tac una mica més enllà, perquè potser estan veient també ja el final del que mai van arribar a aconseguir. *(Alguns aplaudiments.)*

I què és el que fan també la ultradreta i la dreta radical, com estem veient, quan arriben als governs? Ho podem veure també aquí, al Govern de l'Estat: doncs que apliquen la censura i, per exemple, diuen –ja ho hem comentat– que no es finançaran productes ideologitzats, productes culturals amb ideologia. Em poden dir un producte cultural que

no tingui ideologia? Perquè tota la cultura té una ideologia darrere, tot acte cultural té ideologia, quan defensa drets i també quan no els defensa. Quan els defensa, perquè fa una bandera de la llibertat de les persones i dels drets de les persones, i quan els ataca i quan els ignora o quan els invisibilitza.

Perquè els hi diré una cosa: les comèdies romàntiques també tenen ideologia al darrere, perquè aquesta idea de l'amor romàntic també és ideologia. També prohibiran les pel·lícules romàntiques? O aquesta ideologia no els hi molesta? A vostès els hi molesta la ideologia com la de *La bola negra*; és aquesta, la que volen prohibir. Doncs mirin, nosaltres estem d'acord en que es financi i es doni suport a *La bola negra* i a *Torrente*, també a *Torrente*, perquè també és cultura i també té ideologia. Per tant, s'ha d'acabar amb aquesta idea. I per això proposem que a la moció condemnem aquest ús de la censura per retallar la llibertat dels creadors i les creadores del món de la cultura.

Què és el que parla la moció? La moció, consellera –ho vam parlar en la interpel·lació–, parla de que tenim una nova llei, tenim una nova eina, una llei que és la 13/2025, que ve de l'11/2014, que la millora, que la supera, que la modernitza, que la completa amb coses que en aquell moment no es van assolir i no es van aconseguir, però que s'ha de desplegar. I s'ha de desplegar des de ja, no ens podem esperar més. Les conclusions del Grup de Treball sobre l'LGTBI-fòbia..., una de les coses que deia és que no s'havia desplegat l'11/2014 i per això seguim tenint una LGTBI-fòbia que és estructural.

Hem d'atendre les víctimes. Hem de fer prevenció, hem de fer formació, hem de fer sensibilització, hem de fer acompanyament. S'ha d'acabar amb la impunitat de qui agredeix les persones LGBTI. S'ha de fer amb recursos, s'ha d'enfortir la xarxa SAI per tot el territori, garantint equitat territorial, treballant amb els ajuntaments. S'ha d'impulsar d'una vegada per totes ja. S'ha de fer real l'educació sexoafectiva a totes les etapes del cicle educatiu. I s'ha de treballar amb el teixit LGBTI, perquè realment aquesta obsessió per una burocràcia que a vegades és absurda, que en nom de la transparència, que s'ha de fer, de la concurrència, que s'ha de fer, i dels criteris, que s'han de fer, el que acaba fent és ofegant les entitats i fent que dediquin més temps a omplir formularis que a treballar en la defensa dels drets.

I per això vull acabar també –vostè em parlava de la memòria democràtica LGBTI, quan em va respondre en la interpel·lació– explicant-los que ara mateix celebrem cinquanta anys de la creació del Front d'Alliberament Gai, la primera organització obertament de defensa dels drets de les persones LGBTI a l'Estat després de la Dictadura, cinquanta anys de la primera manifestació que va haver-hi també a Barcelona, encapçalada per persones LGBTI, que hi ha una exposició al centre de cultura de la Model que els recomano molt que la vagin a veure. Perquè sí, hem de fer memòria, i perquè ells i elles van ser, ara som nosaltres.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les davant del Ple, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Consellera... En primer lloc, voldria agrair al Grup Parlamentari dels Comuns la presentació d'aquesta moció, que ens permet posar en el centre del debat parlamentari una qüestió fonamental com és la defensa dels drets de les persones LGBTI i el compromís de les institucions amb l'erradicació de qualsevol forma de discriminació. I crec que és especialment important fer-ho en el context actual, en què veiem com l'extrema dreta i els discursos reaccionaris intenten qüestionar drets i llibertats que han costat molts anys de lluita i de reivindicacions col·lectives.

Davant d'aquests discursos, la resposta de les institucions ha de ser clara: ni un pas enrere en la defensa dels drets de les persones LGBTI. Catalunya ha estat un territori

pioner en el reconeixement d'aquests drets, i l'aprovació de la Llei 13/2025 representa un nou pas endavant que actualitza i reforça el marc de protecció i reconeixement. Però també som conscients i sabem que no només necessitem aprovar una llei, sinó que també cal desplegar-la, dotar-la de recursos i garantir que els drets que reconeix es tradueixin en realitats concretes per a totes les persones, i aquest és precisament el compromís del Govern de la Generalitat i també del nostre grup parlamentari.

Pel que fa a la moció, des del nostre grup parlamentari hem presentat diverses esmenes amb una voluntat clara: contribuir a millorar el text, facilitar-ne l'aplicació i garantir que els compromisos que assumim siguin realistes i efectius. Les nostres esmenes se centren principalment en la necessitat d'ajustar algunes de les propostes perquè es puguin desplegar de manera efectiva, tenint en compte els terminis, els recursos disponibles i el funcionament també de l'Administració pública.

En aquest sentit, hem volgut posar especial èmfasi en el caràcter transversal de les polítiques LGBTI, perquè entenem que no depenen únicament d'un departament, sinó que han de ser una mesura transversal que ha d'implicar el conjunt de l'acció del Govern.

En segon lloc, també en l'atenció a les persones que pateixen LGBTI-fòbia. Compartim plenament la necessitat de reforçar els mecanismes de protecció, acompanyament i reparació de les víctimes, i la nostra esmena buscava ajustar alguns aspectes del protocol d'atenció per garantir-ne una implementació efectiva i una coordinació adequada entre els diferents serveis i institucions.

I, finalment, també vam presentar una esmena vinculada al suport al teixit associatiu LGBTI, reconeixent el paper imprescindible que desenvolupen les entitats en l'acompanyament de les persones, la defensa dels seus drets i la lluita contra les discriminacions.

El Govern manté el seu compromís amb el finançament de les entitats LGBTI a través de la Cosife com a instrument de suport al teixit associatiu, reconeixent òbviament la tasca imprescindible que desenvolupen aquestes entitats i respectant la seva autonomia en la gestió dels recursos a través d'aquesta subvenció. Perquè entenem que les entitats són unes aliades imprescindibles i cal continuar treballant conjuntament per garantir els drets de totes les persones. I, en aquest sentit, agrair a la diputada Segovia la voluntat d'acord, que ens ha permès incorporar algunes de les nostres esmenes al text.

I, més enllà de les esmenes, voldria també destacar alguns dels àmbits en que considerem especialment continuar avançant. Hem de continuar reforçant la xarxa SAI garantint que totes les persones, visquin on visquin, puguin accedir a una atenció propera i de qualitat. Hem de continuar treballant en l'àmbit educatiu, perquè les escoles han de ser espais segurs, lliures de discriminació, i on tots els infants i totes les joves puguin créixer i desenvolupar-se amb llibertat. I hem de continuar també apostant per la formació dels professionals dels serveis públics i per unes administracions que reconeguin i respectin la diversitat de la nostra societat.

Per tot això, el nostre grup parlamentari votarà favorablement a la gran majoria de punts d'aquesta moció, tot i que ens abstindrem en alguns aspectes concrets per qüestions únicament vinculades al seu encaix competencial, als terminis o a la seva aplicació, perquè, com comentava, hem de ser també realistes al respecte.

I des del nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, continuarem treballant de la mà de les entitats, de les forces progressistes i del conjunt de les institucions per construir una Catalunya més lliure, més igualitària i més diversa. Una Catalunya on ningú hagi de tenir por per ser qui és, per estimar qui estima o per viure la seva identitat en llibertat.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez i Portell.

Laura Martínez Portell

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Des de Junts agraïm la voluntat d'entesa que ha permès incorporar les nostres aportacions a aquesta moció presentada pel Grup dels Comuns. En qüestions com aquesta és important trobar espais de coincidència i treballar conjuntament per avançar en la defensa dels drets de les persones LGBTI i en l'erradicació de qualsevol forma de discriminació.

Amb les nostres esmenes hem volgut reforçar la moció i, sobretot, donar més concreció i més garanties perquè els compromisos polítics es tradueixin en polítiques públiques efectives. Perquè una llei no es desplega només amb declaracions d'intencions; necessita recursos, necessita planificació, terminis, seguiment i, sobretot, necessita avaluació.

En primer lloc, hem volgut reforçar la xarxa dels serveis d'atenció integral, la xarxa SAI. Cal que disposin de recursos econòmics i humans suficients, especialitzats i, sobretot, estables. No podem parlar d'equitat territorial si l'atenció que rep una persona depèn del lloc on viu o de la capacitat econòmica del seu ajuntament. Per això defensem un finançament específic i estable, distribuït amb criteris objectius i acordats amb els ens locals, que garanteixi la continuïtat en el temps i la qualitat del servei arreu del país, visquis on visquis.

En segon lloc, creiem que cal reforçar el seguiment del desplegament de la Llei 13/2025, que és la voluntat també amb què els Comuns han presentat aquesta moció. Però no n'hi ha prou amb un pla d'actuacions, ha d'incloure indicadors verificables, responsabilitats concretes, pressupostos i calendaris. I el Govern ha de tornar periòdicament a aquesta cambra per explicar què s'ha fet, què queda pendent, quines dificultats s'han trobat i quines mesures correctores es proposen. La rendició de comptes no pot ser una mera formalitat, sinó una garantia de que els compromisos es compleixen.

En tercer lloc, hem posat l'accent en el paper de les entitats LGTBI. La seva feina en la defensa dels drets i de l'acompanyament de les persones és imprescindible, però no podem exigir-los que mantinguin serveis essencials si no tenen unes condicions de finançament estables. Per tant..., s'ha dit que es continuarà amb les subvencions, però nosaltres creiem que cal avançar cap a una planificació pluriennal dels ajuts, simplificar els procediments i permetre que consolidin equips i que els seus projectes tinguin continuïtat.

I voldria dedicar una atenció especial a les persones grans LGTBI. Parlem d'una generació que, en molts casos, ha viscut una bona part de la seva vida en un context de repressió, estigma i invisibilitat, persones que han hagut d'amagar qui eren per protegir-se o per evitar el rebuig. No podem permetre que, un cop superat això, quan arribin a la vellesa i necessiten suport, hagin de tornar a amagar la seva orientació sexual o la seva identitat de gènere. No podem permetre que quan arribin a la vellesa, quan necessiten suport, hagin de tornar a amagar qui són.

La soledat no desitjada, la pèrdua de les xarxes de suport, la dependència o l'accés a serveis residencials i a centres de dia poden generar vulnerabilitats específiques en aquest col·lectiu. Per això cal desplegar efectivament el pla per a persones grans LGTBI, amb actuacions, terminis i recursos concrets, i, sobretot, incorporar la perspectiva LGTBI a les residències i als centres de dia amb formació dels professionals i en coordinació amb els serveis d'atenció integral. Totes les persones grans han de poder rebre una atenció digna, respectuosa i lliure de discriminació sense haver-se d'explicar ni justificar i sense haver de tornar a un armari en el que no haurien d'haver estat mai.

En definitiva, des de Junts hem volgut contribuir a fer que el desplegament de la Llei 13/2005 sigui una realitat i no una declaració d'intencions: que els serveis tinguin recursos, que el Govern rendeixi comptes, que les entitats puguin treballar amb estabilitat i que les persones grans LGTBI rebin l'atenció que mereixen. Perquè una societat que respecta la diversitat no és només una societat més justa; és una societat on tothom pot viure, estimar i envellir amb llibertat, dignitat i sense por. I aquest és el país que volem construir.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Avui debatem aquesta moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Comuns. I volia començar amb un agraïment a la diputada Segovia i amb una realitat, i és que d'aquí a poc farà ja un any, d'aquí a unes setmanes, que es va aprovar la llei de drets de les persones LGTBI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia, la Llei 13/2025. Una llei que va ser aprovada amb un ampli consens per aquesta cambra en un moment en el que els drets del col·lectiu, i especialment els de les dones trans, són la diana d'una ofensiva reaccionària i a nivell mundial, com la pròpia diputada Segovia en feia esment en la seva intervenció, en aquest context global. Amb aquesta ofensiva, el que vam fer des d'aquest Parlament va ser una resposta democràtica, que és blindar més drets, i és una llei per a tot el país, no només per al col·lectiu.

Però una llei no es mesura pel dia que s'aprova, sinó pel que canvia la vida de les persones. I per això avui molts grups parlamentaris ens preguntem què ha fet fins ara el Govern per desplegar aquesta llei. De fet, jo mateixa li vaig preguntar, en sessió de control, a la consellera quin seria el calendari, quin seria el desplegament que s'havia de fer d'aquesta llei, amb unes qüestions molt concretes, perquè hi ha drets que no poden esperar més. Les persones trans, per exemple, no han pogut formalitzar la rectificació registral que necessita la documentació adequada a la seva identitat, que es preveu a l'article 9 de la llei, i no hi ha cap obstacle competencial, sinó que és una manca de voluntat política.

Però és que cal prevenir, i això vol dir també, com diu la pròpia moció, educació afectivosexual a totes les escoles, protocols contra l'assetjament, formació obligatòria a tot el personal de les administracions precisament per evitar discriminacions i revictimització: a la sanitat, a la justícia, cossos de seguretat... I per això, consellera, és urgent que el Govern actuï.

Nosaltres donarem suport completament a totes les mesures que es proposen en aquesta moció i que compartim plenament des d'Esquerra Republicana, però em centraré en quatre.

La primera d'elles és sobre el règim sancionador, i és que necessitem que sigui una realitat, perquè sense això no estem fent un blindatge efectiu dels drets. I demanem per això al Govern que es posi en marxa, amb un calendari, amb uns mecanismes per investigar les denúncies i sancionar-les, perquè no ens podem permetre que hi hagi impunitat.

Una altra qüestió seria la protecció de qui defensa els drets, no?, les persones i entitats defensores dels drets LGBTI, que són agents imprescindibles. De fet, va en la línia de la interpel·lació i moció que vam presentar des d'Esquerra Republicana de la mà de la companya Alba Camps, amb la necessitat de protegir totes aquestes i de donar suport a entitats i defensores de drets humans, perquè precisament parlem de drets humans.

El tercer seria un finançament estable per a totes les entitats. Són clau en el desplegament d'aquestes polítiques i cal garantir-los recursos suficients i estables. I és una obligació del Govern; de fet, no soc l'única diputada que ho ha esmentat en aquest faristol. Són moltes les entitats que denuncien retards administratius, problemes de tresoreria, convocatòries massa complexes. Per tant, el que demanem és una simplificació.

I quart, dotar de recursos i personal la xarxa SAI perquè pugui fer aquest acompanyament jurídic i també una atenció psicològica de les víctimes. De fet, fa unes setmanes, a la Comissió d'Igualtat i Feminisme d'aquest Parlament va comparèixer l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, i ens van explicar el darrer informe, amb aquestes incidències. Han augmentat un onze per cent respecte a l'any anterior, una xifra que ens ha de preocupar.

Però és que també ens preocupa a nivell judicial, quan..., ja ens ho van explicar el propi observatori, no?, aquestes persones que fan una denúncia i que troben, per exemple, unes dilacions judicials en els procediments judicials de fins i tot quatre anys. Per tant, una víctima que denuncia i veu que no passa re no torna a denunciar, i això és molt greu. Per tant, nosaltres hi donarem suport.

I estem completament en la línia de la diputada Segovia, que el Govern comparegui en comissió d'aquí a tres mesos per presentar un pla de desplegament, un calendari, un pressupost i indicadors d'avaluació. Perquè una llei, si no es desplega, són declaracions, i un calendari i recursos econòmics és precisament el que necessitem, perquè, davant l'auge del feixisme, els drets humans ni es negocien ni es rebaixen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, té la paraula la diputada Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Consellera, senyora Segovia... He de dir que vaig escoltar amb interès, com sempre fem, eh?, les seves intervencions, però, clar, és que és obligat que comenci fent una primera consideració important, a més a més, perquè, com sempre, l'esquerra intenta imposar el pensament únic, per descomptat, el seu. Això vol dir que qualsevol persona que no comparteixi les seves opinions és titllat de reaccionari, ultra, fatxa o de fer un discurs d'odi.

I, miri, jo, des d'aquesta tribuna, sembla mentida que hagi de reivindicar el dret a discrepar del pensament únic. Companys, el discrepar del pensament únic és un exercici molt saludable en democràcia. I vostès i l'esquerra en general tenen el mal costum –per descomptat, intencionat– de presentar com un atac als drets humans quan algú no comparteix o rebutja les seves propostes i el seu model.

I, miri, també tenen el mal costum de mentir i de confondre la gent. El dret de les persones LGTBI i el dret de les dones no estan en perill si governa el Partit Popular. En perill hi han estat mentre governava el de «soy feminista porque soy socialista», i vostès n'han estat còmplices. *(Alguns aplaudiments.)* Quina vergonya, senyories. L'esquerra, aprovant lleis totalment lesives per als interessos de les dones, com la llei del «sí és sí», fent veure que debatia erradicar la prostitució, mentre Koldo, Tito Berni i Ábalos es repartien les prostitutes per catàleg, o mentre els secretaris d'organització del PSOE eren cessats un darrere l'altre per comportaments inacceptables o per assetjament, o la nefasta gestió de les polseres antimaltractament. Encara s'atreveixen a donar lliçons? De veritat, facin-s'ho mirar.

Miri, segueixo. Una cosa és el ple respecte a l'orientació sexual de les persones i a la lluita contra qualsevol discriminació o vulneració de drets, per descomptat, i l'altra és imposar la ideologia de gènere, perquè les definicions no són neutres, i no estem parlant de matisos, estem parlant de model. I el seu objectiu no és altre que introduir la ideologia trans en tots els àmbits de la vida de les persones.

Miri, no hi estem d'acord, i és que així ho hem de dir. Primer, perquè contravé el fet biològic que ens fa dones o homes i, per tant, la lluita històrica per la igualtat entre dones i homes, perquè esborra les dones, i sobretot les mares. Mirin, senyories, les dones ja no tenim la regla o parim; ara –i ho diuen en els seus pressupostos– som «persones menstruants» i «persones gestants». Déu-n'hi-do a on han arribat després de tants anys de lluita per la visibilització de la dona. Se'ns esborra en dos frases. I perquè també és una desprotecció dels menors davant de tractaments hormonals de per vida, intervencions quirúrgiques que són irreversibles i que poden acabar arruïnant la vida de molts joves i adolescents.

I, miri, aquests van ser alguns dels motius per votar en contra de la llei que ara pretenen impulsar amb aquesta moció. No són els únics: la llei és intervencionista, suposa un greuge respecte a altres col·lectius que poden ser considerats com a vulnerables, té un règim sancionador desmesurat i, a més, la duplicitat legislativa i normativa impregna la norma. Però saben per què, sobretot? Perquè és una ingerència inadmissible en la vida de les persones: vulnera el dret a la intimitat i a la llibertat individual de decidir si una persona vol fer pública o no la seva orientació sexual. La llei és que no deixa marge, no deixa cap marge per a una decisió d'aquesta importància.

I, miri, en el temps que em queda, perquè penso que és important i no ho vull passar per alt, el capítol de l'educació afectivosexual. No es reconeix el paper dels pares i de les famílies, i no es pot imposar un programa educatiu sense tenir-les en compte, perquè això vulnera la seva llibertat per decidir quin tipus d'educació volen per als seus fills. Educar en el respecte a la diversitat és necessari, però educar en el respecte no significa imposar una determinada visió ideològica, i és lo que vostès sempre fan.

Els hi posaré molt ràpidament dos exemples de dos administracions diferents que paguem amb els nostres impostos: les enquestes del Departament d'Educació als nens de cinquè de primària, nens de deu i onze anys, totalment esbiaixades i adreçades a la ideologia trans, i, a la ciutat de Barcelona, a casals que paguem tots els barcelonins, tallers que es centren en la identitat de gènere i en la identitat sexual a nens de quatre anys.

Miri, vostès pretenen que s'incorpori obligatòriament la perspectiva LGTBI, i mentrestant el nostre sistema educatiu pateix molts greus dèficits de rendiment i de qualitat, amb resultats molt preocupants, però, això sí, *tenemos matemáticas con perspectiva de género* i l'informe PISA falsejat per sortir bé al rànquing. Déu-n'hi-do.

Miri, i acabo, no estan vostès ni l'esquerra en general per donar lliçons de defensa dels drets humans, de defensa de les persones, i menys quan hi ha un ministre, camarada i *amigo suyo*, el ministre Bustinduy, que posava la dictadura sanguinària i cruel de la Unió Soviètica com a exemple a seguir. *(Alguns aplaudiments.)* Miri, són vostès els que fan por, i fan por a la democràcia.

Gràcies, senyor president.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Bé; gràcies, vicepresidenta. Amb la moció d'avui dels Comuns tornem a veure una mica el mateix truc desesperat de sempre, de treure a passejar el fantasma de la ultradreta per autoproclamar-se vostès com els únics salvadors i guardians dels drets i de les llibertats, i així a veure si la desfeta electoral, doncs, no és tan bèstia.

Però, clar, aquesta moció, que em sembla una oda a la hipocresia a nivells estratosfèrics, si alguna cosa té de bo és precisament que ens permet desemmascarar el que realment són els socialistes i el que són vostès, els còmplices que sostenen la corrupció a La Moncloa i a la Generalitat.

I, miri, jo els veig com molt obsessionats en denunciar el creixement de VOX. Ara tota aquesta bancada parla d'això, de la «involució», aquesta famosa paraula que surt a tot arreu, però, clar, saben què és una autèntica involució? Involució és que una dona tingui por de tornar sola a casa. Involució és que una jove hagi de compartir la seva ubicació perquè els seus pares sàpiguen que ha arribat viva. Involució és que els catalans haguem d'adaptar la nostra llibertat a la por, mentre vostès el que fan és adaptar els seus discursos a la conveniència política. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, sí que hi ha una autèntica involució, però és una involució que protagonitzen tots vostès, socialistes i comunistes, amb les seves polítiques.

Però és que, clar, a sobre, també tenen la barra de dir-nos –s'ha dit diverses vegades a les intervencions que m'han precedit– que amb vostès hem guanyat drets. Quins drets hem guanyat nosaltres? Quins drets han guanyat les dones amb vostès? Quins drets han guanyat els treballadors amb vostès? Quins drets han guanyat les famílies treballadores amb vostès? Cap ni un. Portar un esprai pebre a la bossa és un nou dret adquirit? Sortir corrents de la parada d'autobús fins al portal de casa mirant endarrere és el nou avenç social? Estudiar molt, treballar de valent i, tot i així, no arribar a final de mes ni poder-nos emancipar com feien els nostres pares és el progrés del que tant presumeixen? És que em sembla molt cínic tot el que fan –molt cínic–, perquè si avui som menys lliures és precisament per culpa seva. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, no busquin culpables fora i mirin-se una mica al mirall.

També parlen de retallades, eh? –de retallades. I el que sí que els hi dic és que si una cosa retallarem són els seus privilegis. Retallarem la llarga llista dels càrrecs de l'Administració, retallarem la burocràcia amb la que asfixien els autònoms, retallarem les subvencions amb les que reguen les seves entitats satèl·lits. Tot això sí que ho retallarem. Per tant, el que sí que retallarem són les seves polítiques socialistes *(alguns aplaudiments)* que vostès avalen de forma incondicional.

Ara bé, no em vull oblidar d'un dels punts de la moció on vostès parlen de rebutjar qualsevol forma de censura. És que a mi això em sembla una broma de mal gust, que vingui de vostès, perquè si hi ha algú que busca precisament censurar tot aquell que no segueix el seu relat són vostès. Són vostès els que sancionen, els que multen, els que censuren, els que persegueixen a tot aquell que denuncia les conseqüències de les seves polítiques. I ja és ben cert allò que diuen de que la veritat sempre ha ofès les ànimes més dèbils, perquè són vostès també els que inciten i els que legitimen la violència contra el tercer partit d'Espanya, contra tots nosaltres. És que, clar, hi ha pocs partits que adorin i que practiquin tant la censura i la sanció com ho fan vostès.

Ara, em podrien dir quants expedients sancionadors han obert vostès contra els imams que prediquen obertament contra les dones? Em podrien dir quants expedients sancionadors han obert contra els islamistes que qualifiquen de fornicadores les dones per portar perfum? Cap ni un –cap ni un. *(Alguns aplaudiments.)* No només no els sancionen, sinó que, a més, el que fan és subvencionar-los amb els diners de tots els catalans.

Però em podrien dir també quants expedients sancionadors han obert contra els seus socis del Partit Socialista? Quants expedients sancionadors obriran a l'alcalde Pere Granados, a l'alcalde socialista de Salou, per difondre imatges sexualitzades amb la intel·ligència artificial de les candidates de VOX? Ja els hi dic jo: cap ni un. Perquè això és el que són vostès, no són ni la meitat de vehements com ho són amb nosaltres; al contrari, formen govern amb ells, amb els socialistes, amb el partit de Koldo, amb el partit d'Ábalos, amb el partit de Cerdán, de Montse Mínguez, de Zapatero, de Leire Díez, de Salazar, de Puente. Això és el que són realment tots vostès. *(Alguns aplaudiments.)* No els hi apliquen la censura, no els hi apliquen les sancions. A ells els hi entreguen els seus vots per mantenir-se en el poder.

Això és el que són tots vostès. A part d'un partit que ha alliberat violadors, són els còmplices del pitjor govern, del Govern més corrupte i traïdor de la història d'Espanya. Així que lliçons als comunistes sobre drets i llibertats, ni una.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Bon dia. Ja és fotut viure en un país que et discrimina per la teva orientació sexual, la teva identitat o expressió de gènere. Ja és fotut anar a un tràmit i que l'Administració et continuï tractant amb un nom que no és el teu..., haver d'explicar una vegada i una altra que el teu fill té dues mares perquè els formularis només preveuen un pare i una mare. Ja és fotut decidir-te a denunciar una discriminació i veure com l'expedient es queda encallat mentre passen mesos i mesos i no rep resposta..., haver de donar explicacions per estimar a qui estimes, per ser qui ets, davant d'una administració que t'hauria de garantir el mateix tracte que a tothom.

I encara fa més ràbia quan el Govern que es diu «d'esquerres» va votar a favor d'una llei que t'hauria de protegir i ara cal que hi posi els recursos, que aprovi el reglament necessari per fer-la complir, i no ho està fent. Cal que una moció..., li recordem que ha de fer tot això. Perquè, quan aprovem una llei, això genera expectatives, però també una responsabilitat. Perquè quan aprovem aquesta llei li estem dient a la gent que podrà comptar amb una protecció que fins ara no tenia, que si pateix una discriminació trobarà un professional que l'atengui i que sàpiga com actuar, que l'acompanyarà si vol denunciar. I això obliga el Govern a posar-hi personal, pressupost i serveis, i si no ho fa qui en paga les conseqüències és qui necessita aquesta ajuda, que ha de tornar a explicar què li ha passat, que ha d'anar d'un servei a un altre o insistir perquè algú li doni una resposta. Perquè, després d'haver lluitat perquè es reconeguin els seus drets, encara ha de continuar lluitant perquè l'Administració els respecti. És horrorós haver de passar per tot això, i és una vergonya que el Govern necessiti una moció del Parlament perquè compleixi la seva responsabilitat.

El Govern ens dirà que ha fet moltes coses, però la veritat és que gairebé no han desplegat la llei, i una de les poquíssimes mesures, una de les poquíssimes decisions que han pres, va justament en contra del que van votar en aquest Parlament. Han aprovat que es pugui subcontractar el personal que t'ha d'ajudar quan pateixes una discriminació, quan la llei el que exigeix és que aquest servei sigui totalment públic, i d'això en diuen «fer polítiques d'esquerres».

Parlem dels serveis d'atenció integral LGTBI, el SAI, on pots anar quan et discriminen a la feina, quan necessites ajuda per presentar una denúncia o quan una administració no respecta els teus drets. I aquest canvi s'ha fet ara, des d'aquest Govern. Les condicions anteriors ja exigien que t'atengués personal contractat directament per l'ajuntament o pel consell comarcal. La nova llei va reforçar aquesta aposta exigint que tota la xarxa fos de titularitat i gestió públiques, però el PSC ha aprovat un nou acord per al període 26-29 amb les federacions de municipis on torna a permetre literalment «subcontractar el personal». Quan tocava donar als ajuntaments els recursos per incorporar aquests professionals als seus equips, quan s'havia de reforçar aquest servei públic, el que ha fet és tornar a permetre que es contracti una empresa o una entitat externa, afeblint els serveis públics que haurien d'estar construint per garantir els drets que es van votar aquí, que ells mateixos van votar aquí.

Els primers punts de la moció condemnen l'avenç de l'extrema dreta i rebutgen la censura de les expressions culturals LGTBI. Acabem de veure com és de necessària aquesta condemna i que reforcem aquests drets. Nosaltres estem totalment d'acord amb aquests punts. Pensem en Fades, pensem en Svetlana, en moltes altres que ens recorden que poder pujar a un escenari i mostrar-te com ets encara té un preu i que cal plantar-los cara.

Però perdoneu que ho diguem: plantar cara també es planta governant, fent que una persona trans rebi l'atenció sanitària que necessita, que pugui practicar l'esport, que sigui respectada quan fa un tràmit. I això exigeix recursos, professionals formats i canviar les normes i les pràctiques que ara mateix estan discriminant-los. Perquè quan l'Administració no ho fa a aquesta persona la deixa més exposada, perquè quan no ho fa reforça el missatge de qui la menysprea, de qui l'assenyala o de qui l'agredeix.

I aquesta és la contradicció del Govern, no?, perquè, d'una banda, condemnen l'extrema dreta quan fan discursos, però amb la seva inacció la fan més forta. Perquè la manera més efectiva de combatre l'odi és garantir que les persones que el pateixen puguin viure amb tots els drets i trobin tota l'ajuda que necessiten, i això és responsabilitat del Govern, i per això exigim que es desplegui la llei. I per això també serem a la vaga de l'11 de novembre, perquè poder viure com ets també depèn de tenir un sou, un sou que et permeti arribar a final de mes, de tenir una casa que puguis pagar, de tenir els serveis públics que et garanteixin els drets.

I les persones LGTBI, que, a més, també pateixen l'encariment de la vida, els lloguers impossibles i les retallades..., però, quan a més a més et discriminen, encara tens menys opcions. Nosaltres sortirem al carrer a exigir responsabilitats perquè es governi per a qui viu del seu treball. Els drets sempre els hem guanyat organitzant-nos, i organitzades és com els farem respectar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula, tot seguit, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A on vostès hi veuen un col·lectiu diferenciat per a qui cal legislar a part, nosaltres hi veiem persones iguals que la resta, incloses en el marc comú de drets i deures. Classificar o segregar les persones en base a la seva sexualitat no les protegeix ni normalitza; al contrari, les separa, les etiqueta, les assenyala i les estigmatitza. Les lleis no hi són per fer sentir especial a ningú; hi són per tractar amb equitat i igualtat a tothom.

Per què necessiten que una determinada idea sobre el gènere, sobre el cos, sobre l'amor entri per decret dins les aules, a les oposicions, als contractes públics, a les bases de les subvencions? Per què volen uniformitzar, homogeneïtzar ideològicament la societat? Trobarien correcte que els qui pensen just el contrari que vostès fessin el mateix, que imposessin per decret la seva manera de pensar, la seva ideologia, que la introduïssin amb calçador dins les aules o dins l'Administració pública? No els acusarien de totalitaris, si ho fessin?

Nosaltres som aquí per remoure consciències, fomentar el pensament crític i convèncer la resta amb dades i arguments que tenim raó. Vostès pretenen imposar la seva raó a la societat amb decrets i normatives, anul·lant i estigmatitzant qui no comparteixi cegament el seu dogma. Volen consolidar una societat sotmesa i sense criteri propi.

Hi ha una part d'aquesta moció que no discutirem, la compartim plenament: qui agredeix una persona per la seva condició sexual ha d'anar a la presó; qui la insulta, amenaça o discrimina ha de tenir i patir conseqüències legals. Garantir permanentment l'atenció a la víctima arreu de la nació és raonable i necessari. Aquí no parlem d'ideologia, parlem de fer complir la llei que garanteix els drets i deures de qualsevol ciutadà. I en aquesta voluntat hem de convergir-hi tots, seguem a la bancada que seguem, perquè la violència, la intimidació o la humiliació ni són tolerables ni són legals.

Vostès han fet un informe excel·lent, una radiografia precisa de qui són les víctimes de l'LGTBI-fòbia. Hi consten l'edat, el codi postal, l'àmbit en què succeeixen els fets,

el dia de la setmana, el canal de denúncia. Però s'hi han descuidat una dada rellevant: la procedència dels agressors. L'han obviada expressament? A la moció inclouen la condemna explícita de l'avenç de l'extrema dreta, a qui acusen d'haver normalitzat i perpetrat atacs contra homosexuals. No precisen, però, a quina extrema dreta es refereixen ni queda clar si hi inclouen la que va néixer a la Meca fa 1.400 anys.

Els Mossos tenen ordres polítiques de no facilitar la nacionalitat o origen dels detinguts per tràfic de drogues, per ocupació d'habitatges, per delictes contra la llibertat sexual. Imaginin-se en el cas dels delictes d'odi. Si es fessin públiques les dades, descobririen que qui intimida, menysprea, ridiculitza o agredeix homosexuals no són els militants d'Aliança Catalana, com pressuposen, sinó els adeptes de la xaria.

Perquè vegin com es manipulen les dades per bastir relats ficticis, els explicaré una anècdota. En una de les juntes de seguretat que fem a Ripoll, els Mossos van constatar un augment dels delictes d'odi al municipi, que havien passat de zero a tres. A la regidora de la CUP se li van esbatanar els ulls de cop. Va aixecar el dit mentre em mirava fixament i va repreguntar: «Així que han crescut els delictes d'odi a Ripoll?» Dins el seu caparró interpretava que hi havia una correlació entre el creixement d'aquests delictes d'odi i la meva governança, que per culpa de les meves polítiques augmentaven les coaccions o agressions a determinats col·lectius. El que no sabia aquesta regidora és que les tres denúncies per delicte d'odi a què feia referència la inspectora de Mossos eren les tres denúncies que jo havia interposat per amenaces de mort o intimidacions contra perfils anònims o membres de l'extrema esquerra.

Igual que vostès, la CUP, des d'un biaix ideològic insalvable, donava per fet que els delictes d'odi els cometia gent com jo i que les víctimes sempre eren immigrants, homosexuals o algú altre a qui ells, des del paternalisme o dogmatisme absolut, consideressin vulnerables, però la realitat és força més complexa.

Què els vull dir amb això? Que no poden recórrer sempre al papu de l'extrema dreta per justificar la seva més que prescindible i mísera existència política. Cada cop que la banalitzen etzibant el terme a qui no pertoca contribueixen a fer-la més inofensiva i insubstancial a ulls dels ciutadans. I quan l'extrema dreta i el feixisme de debò vinguin –i ja van venint, només cal veure l'auge de banderes palestines a les manifestacions–, no estarem previnguts ni preparats per combatre'ls. Menys banalitzacions de pa sucat amb oli i més oposició a l'islam polític, que arreu del món empaita i assassina homosexuals.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Efectivament, hem acceptat totes les esmenes del Grup de Junts. Ens alegrem que les hagin presentat. I ens alegrem que ens puguem trobar en la defensa dels drets de les persones LGBTI malgrat les evidents diferències ideològiques i de model que tenen el seu partit i el meu. Agraïm també les esmenes del Partit Socialistes. N'hem acceptat algunes, altres no, perquè..., realistes sí, però també valents i ambiciosos. Per tant, crec que això també ha de guiar l'aplicació d'això.

I, respecte a altres qüestions que s'han dit, els drets de les persones trans no són ideologia, són drets. I la defensa dels drets no és ideologia, i està reconegut a la carta fonamental dels drets humans de la Unió Europea. Per tant, quan un govern del Partit Popular i VOX retalla drets a les persones trans, està retallant drets. I això és el que han fet a l'Aragó. Això és el que han fet a Madrid. Això és el que han fet a la Comunitat Valenciana. *(Alguns aplaudiments.)* Estan retallant drets. Prou de rentar-se la cara parlant de que defensen drets quan en realitat el que fan quan arriben amb els seus amics de VOX és retallar-los. Ho ha fet el president Trump; se l'ha castigat a les urnes, i se'ls castigarà a vostès.

I, si volen parlar de víctimes, parlem de Nevenka i parlem també de la senyora Ana Mate, regidora vostra a Móstoles, que ha denunciat l'alcalde. I el partit, de qui s'ha posat al costat? De l'alcalde, no de la víctima. Per tant, poques lliçons en aquest sentit. *(Alguns aplaudiments.)*

Senyora Orriols, vostè sap el que és el *pinkwashing*, el rentat rosa? Perquè m'entengui, eh?, per si no m'entenia de l'altra manera. Doncs vostè és el *pinkwashing*: és utilitzar els drets de les persones LGTBI «de boquilla» per fer veure que els defensa quan en realitat no se'ls creu. Perquè si vostè se'ls creu –i, sí, efectivament, al Marroc es vulneren els drets de les persones LGBTI–, per què vol deportar i tornar a totes les persones que fugen d'allà per poder viure en llibertat i gaudir de la seva sexualitat? Perquè vostè el que vol és que els deportin, que els tornin al lloc on els persegueixen, que els tornin al lloc on estan reprimits.

Però és que també aquí passa, o és que s'ha oblidat del que feia el patronat, la religió catòlica? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Tancar les dones lesbianes al patronat per reformar-les. O és que, si no, parli amb gent com Ahora Dónde, que s'encarrega de buscar allotjament per a menors que han de fugir de casa seva, de les seves famílies, perquè no es respecten els seus drets i la seva identitat. I no, no són tots musulmans, també són persones d'aquí.

I què és el que va fer el senyor Orbán? També va prohibir l'orgull, va condemnar les persones LGTBI dient que l'expressió de la seva identitat sexual...

La vicepresidenta primera

Diputada, ha d'acabar.

Susanna Segovia Sánchez

...–ja acabo, presidenta– anava contra l'educació dels nens i les nenes. I vostè què fa? Defensar governs com el de senyor Orbán.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació

302-00311/15

Passem, tot seguit, al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació, en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Conseller, gràcies per l'esforç d'arribar. Em consta que venia d'un altre acte i hi ha corregut per poder estar... –i l'hi agraeixo–, per estar en tot l'espai de la moció. Diputats i diputades, acompanyants del públic, bon dia a tothom. Treballadors i treballadores de la casa, bon dia.

Presentem una proposta avui, des d'Esquerra Republicana, on volem enfocar diverses qüestions que van molt íntimament relacionades precisament amb combatre les desigualtats. I un dels factors principals per poder combatre les desigualtats, en essència, és la millora de l'ocupació, però també la millora dels salaris i, per tant, de la productivitat d'aquesta ocupació.

Sempre explico el mateix, i crec que és important que també hi anem incidint. Al final, la nostra societat no es divideix entre una classe treballadora i una classe mitjana o una classe rendista, sinó que es redueix a un concepte molt més simple i molt més bàsic: hi ha qui viu del seu treball i del seu esforç del dia a dia, i això, doncs, li

comporta un salari, i hi ha qui viu de les rendes i, per tant, no del seu esforç del dia a dia, sinó del seu patrimoni i del seu patrimoni acumulat. I precisament aquesta setmana hem vist una notícia molt destacable al respecte, i és que ha sortit la llista Forbes, tan esperada per aquells que acumulen la riquesa per veure si han desbancat el número u, i hem vist com hi ha hagut un increment, un increment d'aquesta acumulació de la riquesa en les cent persones més riques de l'Estat espanyol, d'un 16,1 per cent. Han batut rècords: són 300.530 milions d'euros, la riquesa acumulada per cent persones a l'Estat espanyol. És pornografia, directament és pornogràfic.

Per tant, aquesta moció precisament el que vol posar és l'accent i posar damunt de la taula aquesta desigualtat, perquè en un moment on les xifres macroeconòmiques funcionen i sembla que va bé la macroeconomia, estem veient com aquesta macroeconomia només està afavorint les persones més riques, que continuen acumulant de forma constant la riquesa a les seves mans. Mentre aquestes persones incrementen el seu patrimoni en un 16,1 per cent –del qual, per cert, l'increment més important és d'aquelles famílies vinculades al sector bancari, en un quaranta-quatre per cent, increment patrimonial d'un quaranta-quatre per cent d'un any per l'altre, aquestes famílies ja més riques del sector bancari–, mentre això passa, per l'altre cantó, la gent treballadora d'aquest país té uns salaris massa curts i uns mesos massa llargs, i això és un problema. Gairebé el cinquanta per cent de les famílies treballadores d'aquest país no arriba a final de mes, té dificultats per cobrir els costos mínims, els costos bàsics per arribar a final de mes.

Per tant, és evident que tenim un problema. Perquè aquest percentatge any rere any està incrementant, cada vegada hi han més famílies que no arriben a final de mes, cada vegada hi han més famílies –actualment, quatre de cada deu– que no tenen capacitat per afrontar una despesa sobrevinguda, i cada vegada hi ha més famílies que, a més, no poden anar de vacances –un seixanta-cinc per cent, segons el darrer informe d'Idra, publicat a l'octubre.

Però és que aquestes famílies, a més, s'endeuten per poder anar de vacances: 73.000 famílies al Baix Llobregat es van endeutar aquest estiu, per tant, pagant als de la banca, aquests que han guanyat un quaranta-quatre per cent, per poder anar de vacances. Aquesta és la nostra societat. No podem continuar així.

Per tant, Esquerra Republicana posa damunt de la taula la constatació d'aquestes dades, la constatació d'aquestes desigualtats; posa damunt de la taula la capacitat que ha de tenir el propi Govern per incentivar precisament aquells sectors industrials de valor afegit i, per tant, intentar un canvi de model productiu per tal de que tinguem a Catalunya, doncs, una major capacitat adquisitiva i una major productivitat. Posar damunt de la taula la necessitat d'un salari mínim català i, per tant, un salari mínim interprofessional. Avui han sortit dades. El salari mínim, si s'apuja aquest cinc per cent que avui s'ha anunciat per part del Govern de l'Estat, a Catalunya hauríem d'incrementar-lo, si això es confirmés, fins a 1.500 euros. Això vol dir un diferencial de més de dos-cents euros respecte a la resta d'espanyols. Per tant, cal un salari mínim interprofessional a Catalunya.

Cal també blindar l'ocupació, i això vol dir que tinguem màxima capacitat en l'autorització administrativa prèvia als expedients de regulació. Cal que Catalunya lideri aquesta demanda i, per tant, que puguem, des del Departament de Treball, actuar directament sobre els expedients de regulació d'ocupació i evitar els acomiadaments. Cal que Catalunya tingui el traspàs en competències de les polítiques passives d'ocupació, que això vol dir pensions. I cal també que Catalunya tingui el traspàs integral de la Inspecció de Treball, és imprescindible.

Però també cal que el Govern sigui proactiu *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –i acabo, vicepresidenta– i també sigui valent, i que el Govern, quan posa ajuda pública damunt de la taula per evitar acomiadaments, blindi, garanteixi el manteniment dels llocs de treball, però que també tingui capacitat d'incidència estratègica per evitar que les grans multinacionals continuïn depredant el

nostre sistema econòmic i que les grans multinacionals continuïn maltractant la classe treballadora del país.

Per tant, el Govern té capacitat per fer-ho, i és molt important que tingui aquesta decisió valenta d'intervenir directament en la governança d'aquestes grans empreses multinacionals que reben ajudes públiques.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies. Conseller... És evident que el creixement econòmic i la reducció de l'atur han d'anar acompanyats d'una millora real de les condicions de vida de la ciutadania. No n'hi ha prou que l'economia creixi. Aquest creixement ha d'arribar a les famílies, als treballadors i a les treballadores. I aquí hi ha una qüestió fonamental: els salaris, el cost de la vida, l'habitatge i les desigualtats.

Pel nostre grup parlamentari, la prosperitat no pot ser només una qüestió de dades macroeconòmiques; ha de ser una prosperitat compartida, que generi oportunitats, ocupació de qualitat i millors condicions per a la vida de tothom. Per això estem d'acord en els dos primers punts de la moció. Necessitem un model econòmic de més valor afegit, sostenible, més competitiu i amb un repartiment més just dels beneficis entre el treball i el capital. Ara bé, quan parlem de com aconseguir aquests objectius, també hem de ser rigorosos i responsables.

En el tercer punt, compartim plenament la necessitat de preservar l'activitat industrial i els llocs de treball, especialment en els sectors estratègics com l'automoció, la química o les tecnologies de la informació, però no podem demanar al Govern que garanteixi un resultat que no depèn exclusivament de la Generalitat. Hi ha decisions empresarials i factors econòmics que van més enllà de les seves competències. El que sí que podem fer, i el Govern està compromès a fer-ho, és impulsar totes les mesures al nostre abast per afavorir la continuïtat industrial i protegir l'ocupació.

També compartim que els ajuts públics han d'estar vinculats al manteniment dels llocs de treball. Els recursos públics han de tenir un retorn econòmic i social. El que cal ajustar és la participació directa de la Generalitat en la governança de les empreses, perquè aquesta participació ha d'estar subjecta a la normativa aplicable i no es pot vincular directament amb els ajuts; és una altra..., han de tenir la seva autonomia.

En canvi, acceptem el punt relatiu a la concertació territorial. És fonamental treballar conjuntament amb els ajuntaments, els consells comarcals, els sindicats i les organitzacions empresarials. En aquesta línia, el SOC ja està avançant cap a un model de serveis ocupacionals adaptats a les necessitats de cada territori, i el pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació 26-29 reforça precisament aquesta orientació amb un nou acord marc de concertació territorial per al període 27-30.

Pel que fa al salari mínim català, vull ser molt clara. Compartim plenament l'objectiu de millorar els salaris i garantir unes retribucions dignes, però la Generalitat no té actualment competències per establir un salari mínim interprofessional propi. Per això estem d'acord en instar el Govern de l'Estat a continuar incrementant el salari interprofessional i a estudiar un canvi normatiu que permeti establir un salari mínim superior amb l'objectiu que arribi com a mínim al seixanta per cent del salari mitjà del territori. Això és treballar per aconseguir l'objectiu sense prometre allò que avui no tenim competències per fer.

En relació amb el traspàs de les competències, estem convençuts de la necessitat d'avançar en el traspàs integral de la Inspecció de Treball, ho hem dit moltes vegades. També volem avançar en el traspàs de les polítiques passives d'ocupació perquè el SOC pugui oferir una atenció més integral a les persones que busquen feina o que

han perdut la seva ocupació, però aquests traspassos requereixen negociació amb l'Estat, acords i les modificacions normatives corresponents. Mentrestant, el Govern continuarà treballant en la coordinació entre les polítiques actives d'ocupació i les prestacions de protecció per desocupació.

I, finalment, sobre els expedients de regulació d'ocupació, també compartim plenament que Catalunya ha de tenir més capacitat d'actuació. Volem que la Generalitat pugui gestionar els expedients que afecten directament els treballadors i les treballadores de Catalunya. Per això compartim recuperar competències de gestió, recuperar l'autorització administrativa dels expedients per causes econòmiques, tècniques, organitzatives i/o de producció. Això permetria una actuació més propera, més capacitat de mediació i més eines per defensar els llocs de treball. En el cas dels expedients de força major, no cal incorporar, com està a la moció, aquesta previsió, perquè ja disposen d'autorització administrativa prèvia. Igualment, votarem a favor d'aquest punt.

Agrair al Grup Parlamentari d'Esquerra, encara que no ens hem posat d'acord en res, però..., la voluntat de poder negociar.

I acabo. Parlar de polítiques d'ocupació és parlar de drets, de dignitat i d'oportunitats; és parlar de tenir una feina estable, un salari digne, de poder accedir a un habitatge, d'arribar a final de mes i de construir un projecte de vida amb seguretat i confiança. I per això el proper 11 de novembre ens veiem als carrers.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, per tal de defensar les seves esmenes, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

La proposta del model econòmic que proposen comporta intervenció, regulació en les empreses, salaris fixats per llei i més control públic sobre les decisions empresarials. No se n'adonen, que aquests plantejaments són més propis del segle XX que del segle XXI?

La seva moció fa referència a la productivitat de l'economia catalana, que porta dècades creixent, sí, mentre que els salaris s'han estat estancant. Això ja ho sabem; ara, el que no sabem és com pensen corregir-ho.

Esquerra proposa fer-ho seguint models de països que han acabat en fallida: més intervenció de l'Estat. Aliança Catalana preferim actuar sobre les causes del problema. D'una banda, tenim una pressió fiscal i unes cotitzacions empresarials massa altes, que encareixen la contractació i dificulten el creixement de les empreses. De l'altra, tenim el problema de la productivitat i de les dimensions empresarials. Per últim, el cost de la vida, especialment en l'habitatge, que acaba absorbint bona part de les millores salarials. Amb aquest panorama, creuen que n'hi ha prou amb reclamar un salari més just o més alt?

Esquerra proposa un salari mínim legal equivalent al seixanta per cent del salari mitjà. Vist així, qui s'hi pot oposar? Però per què no ho han fet fins ara? Ja els hi direm: perquè la competència no és de la Generalitat, sinó que és de l'Estat. I mentre vostès hi han estat i han tingut poder, no han gosat fer res.

Tampoc podem oblidar que no totes les empreses són grans multinacionals. Imposar un llindar d'aquesta magnitud sense tenir en compte la productivitat pot dificultar especialment la contractació en les empreses més petites i familiars.

També proposen garantir la continuïtat de l'activitat industrial en els ERO, condicionar els ajuts públics a la participació de la Generalitat en la governança empresarial i reforçar mecanismes de desconcentració territorial. Aliança Catalana ens preguntem: de veritat creuen que permetent que el Govern prengui el control sobre la creació de les empreses arreglarem alguna cosa? Com a molt aconseguiran que aquelles empreses que puguin s'estableixin fora de Catalunya, com ja ho estan fent.

Els ajuts públics han d'anar condicionats al manteniment de l'ocupació quan sigui viable, a la inversió, als compromisos industrials i a la transparència. Però això

no significa que l'Administració hagi d'assumir la direcció de les empreses ni impedir-los prendre les decisions necessàries per mantenir una viabilitat que sí que generaria llocs de treball i riquesa.

Veig que tornen a incidir en els traspassos de competències en matèria de polítiques d'ocupació i salarials. Per demanar, que no quedi; el no ja el tenen. Cal que els recordi que ja varen tenir la possibilitat de demanar-ho al Govern, igual que els hi acabo d'incidir, quan tenien incidència a Madrid? Presentar mocions està bé, però no esperin que amb una moció s'esborri la memòria dels catalans.

Els salaris pugen quan augmenta la productivitat, i la productivitat augmenta quan les empreses creixen. No és tan complicat d'entendre. No cal que innovem, seguim l'exemple de qui ja ho ha aconseguit: si es combina la fiscalitat competitiva amb la formació professional dual d'empreses d'una elevada capacitat exportadora. Dinamarca ho fa amb flexibilitat empresarial, protecció social centrada en les persones, i no en la perseverança artificial de cada lloc de treball. Són models diferents amb una mateixa idea: facilitar l'activitat econòmica invertint en les persones. No li donin tantes voltes.

A Catalunya necessitem empreses més grans i competitives, menys traves burocràtiques, fiscalitat que no penalitzi el creixement, formació professional connectada amb les necessitats del mercat laboral i polítiques que permetin retenir el talent; ajuts públics que generin activitat, ocupació de qualitat i retorn social. No necessitem que el Govern, als despatxos de la Generalitat, de les empreses catalanes..., què busquen?, una altra cadira on perpetuar-se?

Estem d'acord en que els salaris han de millorar. Compartim que cal més ocupació de qualitat i més valor afegit, però discrepem profundament sobre la forma d'aconseguir-ho. El Govern no ha de decidir quant ha de pagar cada empresa als seus treballadors. Necessitem empreses que puguin créixer, treballadors ben formats, inversió productiva i un entorn econòmic que permeti l'esforç, la innovació i la competitivitat.

Els salaris no es decreten. Els salaris els paguen les empreses fortes, i les empreses fortes es construeixen amb menys burocràcia i menys intervencionisme. Se les ajuda a créixer.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, joves que avui ens acompanyeu... Aquest tema que parlem avui va també per vosaltres. Avui tornem a parlar sobre el salari mínim català. Ja ho vam fer ara fa quinze dies al darrer Ple, amb la llei que es va acceptar a tràmit de Junts per Catalunya per a un salari mínim de referència català.

Ara bé, el diputat Albert ens porta avui una proposta per obligar a que a Catalunya totes les empreses paguin més de 1.500 euros. Miri, senyor Albert, si nosaltres posem en marxa aquesta idea que vostè té d'avui per demà, el que farem és posar en risc milers de micros, petites empreses i autònoms amb un o dos treballadors.

El que cal és ajudar les empreses a que puguin treballar, a que puguin pagar millors salaris. I això passa pel lideratge del Govern. I això és el que no està passant: passa per reduir la burocràcia, passa per millorar la formació, passa per millorar d'alguna manera la fiscalitat. I ni el conseller Sàmper ni el conseller Torrent ho han estat fent en les darreres dues legislatures.

Dit això, nosaltres, evidentment, treballarem per aconseguir un salari mínim interprofessional com tenen altres països del món, com el Japó, com Mèxic, com Estats Units o com Canadà, que és un país molt similar a l'Estat espanyol. Però, mentrestant, tenim una eina molt important, que ha posat Junts sobre la taula, que és

aquesta llei sobre el salari mínim de referència. I aquesta llei el que busca és que almenys tinguem l'obligació de pagar des de l'Administració aquest salari, aproximadament avui d'uns 1.460 euros, i també obligar-lo a la contractació pública. I, pel que fa al privat, doncs, instar, a través de la negociació col·lectiva i l'ajuda del Govern, a que es puguin pagar aquests salaris a tots els convenis.

Però, com deia molt bé ahir el Miquel Puig, que vostè el coneix molt bé i ahir vam coincidir en un acte que va presentar la Plataforma per un Salari Mínim Català... Deia: «Escolta'm, és molt necessària una llei com la de Junts per Catalunya, perquè cal canviar l'imaginari de la gent de que a Catalunya es poden pagar millors salaris. I això pot fer que els joves justament es formin pensant que poden arribar al mercat laboral i tenir aquests salaris més alts i que la gent que està en precari també busqui més formació per poder cobrar aquests salaris.»

Ara bé, si el que volem de veritat és pagar salaris europeus a Catalunya, el que ens cal és o la independència o un concert econòmic, i d'això vostè ja se n'ha oblidat, senyor Albert. El concert econòmic és l'únic que avui ens permetria dedicar un sis per cent a la formació, que és el que fan els països avançats; un tres o un quatre per cent a la recerca i la innovació, que és el que fan els països avançats; dedicar els 3.000 milions addicionals a infraestructures que ens demanen les cambres per millorar la productivitat de les empreses; dedicar 4.000 milions d'euros més a la sanitat, que és el que ens cal per reduir les llistes d'espera i, per tant, l'absentisme, que això sí que millora la productivitat; o dedicar 2.000 milions d'euros més a l'habitatge per abaixar els preus de l'habitatge; o dedicar 2.000 milions d'euros més per abaixar la fiscalitat de l'IRPF en els trams mínims i la deflactació.

Això és el que hem de fer i podem fer si tenim el concert econòmic, perquè no arriba ni als 22.000 milions d'euros actuals. Per tant, hem de lluitar per això? Òbviament. Per la independència, de seguida que tinguem una nova majoria parlamentària.

En tot cas, el que sí que lamentem, diputat Albert, és que vostès, en l'acord d'investidura del president Illa, pactessin per escrit una clàusula que deia que no es podrà deflactar l'IRPF a Catalunya. Sap què vol dir això? Que s'ha incrementat la pressió fiscal de les rendes del treball en els darrers tres anys en un trenta-set per cent, trenta-set per cent d'IRPF més. I això afecta la butxaca dels catalans de la classe treballadora que vostès diuen defensar. Això és un drama. Això és molt greu, i només per això no els hauria de votar ningú més.

Per tant, escolti'm, anem pel concert, oblidem els 4.700 milions d'euros i millorem la productivitat de veritat de les empreses per pagar millors salaris.

I, finalment, escolti'm, si vostès tenen tant interès en un salari mínim interprofessional, el senyor Rufián ha tingut vuit anys per negociar. Ha tingut la clau vuit anys. Per què no ho ha fet? Per què no ho ha fet? Per què no ha sumat amb nosaltres els catorze diputats per anar junts a Madrid a reclamar aquest salari mínim? Per què no ho va fer amb els vint-i-tres que teníem a la passada legislatura? Aquesta és la clau del tema: que vostès han prioritzat l'eix d'extrema esquerra en lloc de l'eix nacionalista per demanar el millor per a Catalunya.

Espero que ara que vostè va al Parlament, de fet, ja l'hi dic, li desitjo el millor..., al Congrés –perdó–, li desitjo el millor i li dic que el trobaré a faltar, això l'hi dic..., espero que canviï aquesta dinàmica i que vostès vagin amb nosaltres per defensar de veritat Catalunya. Perquè mentre vagin amb Podemos... Li recordo que Podemos i Comissions Obreres van de la mà, i Comissions Obreres *no vol* un salari mínim diferent per comunitats. Per tant, ho tenen molt difícil, si vostès segueixen amb aquest eix nacionalista espanyol, que és el de Podemos, que és el del PSOE i és el del PP. Només Junts per Catalunya, defensant els catalans, aconseguirem un salari mínim per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Diputats i diputades, conseller Sàmper i ciutadans que ens acompanyeu... Vam començar aquesta legislatura amb la presentació de l'Informe de fiscalització 31/2023 de la Sindicatura de Comptes, sobre les subvencions atorgades pel Servei d'Ocupació de Catalunya, que posava en evidència observacions clarament negatives quant al baix pressupost executat per aquest organisme i la ineficaç gestió, seguiment i avaluació dels programes d'ajuts.

En definitiva, l'informe mostrava el mal funcionament d'aquest organisme, i des de feia molt de temps. En conseqüència, va ser necessari el pla de transformació d'aquest organisme del 2024 per tal de donar resposta a les necessitats dels treballadors i de les empreses a Catalunya.

En aquest sentit, des del Partit Popular vam demanar que el Govern presentés al Parlament un informe anual de seguiment sobre l'execució de cadascuna de les noves línies d'actuació incloses en aquest pla. Però, malauradament, el Govern no ho ha fet ni el 2025 ni el 2026, per la qual cosa hi ha una total opacitat sobre les polítiques actives d'ocupació del Govern.

També des del Partit Popular hem reclamat en diverses propostes transparència i accés a l'avaluació del pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació de Catalunya 23-25, el seguiment del pla d'acció per a persones en situació d'atur majors de quaranta-cinc anys i de llarga durada 23-26, el seguiment de l'estratègia d'ocupació juvenil de qualitat 22-27 i l'avaluació de l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral 21-26. Però novament, i de forma reiterada, el Govern ha incomplert amb aquests mandats del Parlament.

En qualsevol cas, i malgrat l'opacitat del Govern, no hi ha dubte que hi ha una clara desconnexió entre la formació que ofereix el SOC i les necessitats empresarials, atesos, per una banda, la cronificació existent de l'atur en persones amb baix nivell formatiu, i, per l'altra, el fet que el noranta per cent de les empreses de Catalunya manifesten tenir dificultats per trobar talent o mà d'obra.

Davant aquesta realitat, des del Partit Popular defensem que es personalitzin els itineraris d'inserció laboral i que els programes de formació s'elaborin en col·laboració directa amb les empreses demandants de treball per adaptar els continguts formatius als perfils professionals requerits, així com destinar recursos per a la formació contínua en el si de les empreses.

Per tant, el que necessitem a Catalunya és que funcionin les polítiques actives d'ocupació, amb l'orientació, l'acompanyament i la formació adequats a les persones que busquen feina i adaptats a cada territori, en comptes de voler ampliar les competències cap a les polítiques passives d'ocupació.

A més, hem de fer front al gran repte de l'economia catalana, que no és assolir un salari mínim català, sinó fer créixer els salaris reals de tots els treballadors davant la pèrdua de poder adquisitiu que estan patint per l'escalada inflacionista.

En definitiva, des del Partit Popular votarem en contra d'aquesta moció populista al més pur estil independentista. Com que Junts va demanar el salari de referència en el Ple anterior, ara Esquerra Republicana va més enllà, vol anar més enllà, i ara reclama la competència perquè puguem fixar un salari mínim català. És a dir, que sembla com el joc de cartes en política, no?, a veure qui guisa el plat més «indepe».

I tot per defugir el que realment es necessita a Catalunya en l'àmbit laboral, que és millorar les polítiques actives d'ocupació, passant per un profund procés de transformació, i fer créixer els salaris reals dels treballadors estancats des de

fa més d'una dècada, cosa que ni Junts ni Esquerra ha sabut fer quan han governat a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Conseller Sàmper... Diputado Albert, empleo y Esquerra Republicana, menudo oxímoron, ¿no? Suena curioso, curioso que aquellos que aprueban y fomentan el empobrecimiento de la clase media, que suben los impuestos, que extorsionan a todos los catalanes vía presión fiscal, los que evidentemente apuestan por el intervencionismo, la recesión, el cada vez ser menos productivos, menos competitivos, engrosar la lista del paro..., en definitiva, la situación que actualmente estamos padeciendo que usted mismo ha trasladado en esta cámara hoy... Y digo que me sorprende, porque usted ha sido excelente en el análisis de sus propias políticas, y su solución, ¿cuál es? ¿El intervencionismo de las empresas? ¿Esa es su solución?

Porque, claro, después de leer la retahíla que usted ha venido aquí a explicar y a promulgar, lo único que me sorprende es por qué ha presentado usted esta moción, porque el único punto de la moción debería ser solicitar al Gobierno de la Generalitat de Catalunya, al presidente Illa, disolver el Parlament, convocar elecciones y rendir cuentas ante los ciudadanos. *(Alguns aplaudiments.)* ¡Claro!

Pero ¿cómo a usted le va a interesar la situación laboral de los catalanes? ¿Cómo a usted le va a interesar que Tarragona sea la provincia con mayor paro de las cuatro? ¿Cómo puede ser que estemos deslocalizando cada día más empresas? No, esta moción no va de eso, esta moción no va de la situación laboral de los catalanes. Va de la situación laboral de los políticos de Esquerra Republicana. Es decir, no solo es el *sottogoverno* que usted pactó y ustedes pactaron con Illa, que son muchos cargos, sino el suyo propio.

El señor Sánchez convoca elecciones, disuelve las Cortes y automáticamente el señor Albert levanta el puño y presenta esta moción de pura propaganda –de pura propaganda. *(Alguns aplaudiments.)* Porque, claro, si ustedes vienen aquí y presentan esta situación tan dramática, cuando ustedes han estado gobernando, y gobernando ocho años, y muchísimos años la Generalitat... Es que el anterior presidente era de Esquerra Republicana, el señor Aragonès, ¿no se acuerdan? Aquello que ustedes llamaban..., no sé, «legislatura republicana» o «el Govern republicà». Eso.

¿Sabe qué pasa? Que al final la situación es que su propio relato se les cae, porque no tiene ningún tipo de sentido, y ya no les cree nadie. Usted piensa que el currante que lo pasa francamente mal, que no llega a final de mes, ¿les va a creer? El autónomo que está lleno de burocracia fruto de sus políticas, ¿les va a creer? Esa empresa que no puede aumentar los salarios fruto de su aumento de la presión fiscal, ¿les va a creer? Esos funcionarios que tienen que doblar turnos para resolver la presión migratoria y el aumento de la tensión de los servicios públicos fruto de su presión migratoria, ¿les van a creer? Sinceramente... Los agricultores, los pescadores o los ganaderos que no pueden trabajar y que están perdiendo dinero fruto de sus políticas climática y fiscales, ¿les van a creer? No. Nadie, absolutamente nadie ya les cree, con un mínimo sentido común.

Por eso ustedes van a perder las elecciones. Por eso ustedes la única alternativa que tienen es seguir engrosando su macroestructura; ir alimentando, con el carné de Esquerra Republicana, a esos que han sido corruptos, sí, como los sindicatos de este país. Muchos de ellos, con condenas que han salido estos días, no hace falta irse a los EREs, estos días. Sindicatos que en ocho años no han salido ni una sola vez a la calle ni para denunciar el aumento de la presión fiscal ni denunciar el aumento de la cesta

de la compra ni el aumento de los combustibles ni absolutamente nada. Salen ahora, ¿para qué? Una huelga a la oposición, y no por materia laboral, sino por materia de vivienda, que incluso... Evidentemente, compartimos la gran crisis que hay fruto de sus políticas –evidentemente–, pero ahora no tiene sentido. ¿Sabe por qué? Porque ustedes han prostituido la función de un sindicato. En vez de defender a los trabajadores, defender el eje productivo, defender ese tejido productivo, los han utilizado únicamente *(alguns aplaudiments)* para poder seguir viviendo de la poltrona, viviendo del erario público.

Por eso yo lo que digo es que a esas personas que, evidentemente, ya no les creen, y no les creen porque no tienen una alternativa..., sí que la tienen. Aquel currante que no llega a final de mes, aquel autónomo que está cansado, aquella empresa que no puede más, que piense que hay una alternativa, sí, hay una alternativa. Una alternativa que pasa por cuota cero para los autónomos, que pasa por bajar el IRPF que ustedes votan en contra; pasa, evidentemente, por proteger el relevo generacional, que tienen que cerrar muchas empresas y que los chavales no pueden seguir con ese negocio de sus padres, y pasa, efectivamente, por bonificar la contratación del empleo estable e indefinido. Todo eso que ustedes, que la señora Capella se pone tan nerviosa, votan sistemáticamente en contra.

Ustedes apuestan por la ruina de Cataluña. Ustedes son una estafa, y por eso van a caer el 29 de noviembre.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Bé, una economia que creix mentre una part de les persones treballadores no arriba a final de mes és una economia que necessita repartir millor la riquesa; evidentment, no és prosperitat compartida. Celebrem, doncs, que baixi l'atur, però la pregunta és: quines són les feines que es creen, amb quins salaris i, sobretot, quina vida permeten sostenir?

El conseller Sàmper va reconèixer a la interpel·lació que el creixement no arriba a totes les butxaques ni a tot el territori. Doncs bé, ara cal passar d'aquest diagnòstic a les mesures, amb recursos, amb terminis i amb resultats comprovables.

Diputat Albert, el salari mínim català ha passat a ocupar un lloc central d'aquesta moció que no vam veure tant al debat. I, evidentment, és un debat necessari, però no oblidem això, que era sobre polítiques d'ocupació i que encara continuem esperant algunes respostes sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya, per exemple.

La transacció que plantegen Esquerra Republicana i Junts sobre el punt 4 combina dues vies, que són continuar apujant el salari mínim interprofessional estatal i reclamar una reforma que permeti establir aquest mínim superior en territoris com Catalunya, amb l'objectiu d'arribar almenys al seixanta per cent del salari mitjà. I, mentrestant, proposen desplegar aquest salari català de referència.

I, bé, just ahir vam tenir –s'hi ha referit el diputat– la notícia de que el ministeri de Yolanda Díaz ha posat en marxa el tràmit, la tramitació de la pujada de l'SMI per al 2027, aquest 5,3 per cent, que són..., arriba a uns 1.286 euros per catorze pagues, és a dir, seixanta-cinc euros més al mes. Des del 2018, quasi un setanta-cinc per cent de pujada de l'SMI. I aquesta és, per a nosaltres, la via. Els Comuns volem salaris més alts i volem eines, també, que tinguin en compte el cost de la vida a Catalunya, i qualsevol nou instrument legal ha de tenir garanties reals d'aplicació, no ha de ser només un anunci i ha de respectar el protagonisme dels sindicats i de la negociació col·lectiva.

Aquesta transacció, doncs, i aquest punt 4 no resolen els problemes que vam assenyalar al debat de la proposició de llei de l'SMI català de Junts. El salari de referència s'ha de construir amb els agents socials a través de l'acord interprofessional

de Catalunya i dels convenis col·lectius, i ha de ser exigible també al sector privat. Junts el que ens proposa és subsidiar les empreses, una qüestió que tampoc entenem, perquè al mateix moment que proposa subsidiar les empreses per aquest salari ens demana reduir els impostos. És la quadratura del cercle. I a això al meu poble diem «tururut violes». I sobretot perquè els salaris tenen una altra cara molt important: el cost de la vida. De què serveix una pujada si després se l'emporta el lloguer? Per això defensem conjuntament salaris dignes, regulació dels lloguers, més habitatge públic i mesures contra l'especulació immobiliària, una cosa que Junts no hi dona suport. El que compta, en definitiva, és el que queda a la butxaca a final de mes dels treballadors i treballadores.

La moció també parla d'indústria, i aquí ens cal una Generalitat que sigui capaç d'anticipar-se. Ho hem vist amb els conflictes de l'automoció, ho veiem constantment en aquest Parlament. Ho hem vist també en la química a Tarragona, amb casos com el de Dow Chemical i del sector tecnològic. Darrere de cada possible tancament hi ha treballadors, hi ha famílies, hi ha coneixement acumulat i hi ha un territori que no es pot abandonar. Cal, doncs, intervenir abans que les decisions siguin irreversibles, escoltar els comitès d'empresa, exigir plans industrials a continuïtat, protegir les empreses proveïdores i acompanyar les transformacions en formació i ocupació de qualitat. I els diners públics, sí, han d'anar lligats a compromisos exigibles.

I tornant al SOC, quan conviuen persones a l'atur i vacants sense cobrir, no podem culpar automàticament a qui busca feina. Hem de mirar la formació, sí, però també els salaris que s'ofereixen, els horaris, el transport i les responsabilitats de cures. Quan Junts diu que les empreses no troben gent, també els hi podem recordar que els empresaris paguin salaris dignes i veuran com, evidentment, troben gent.

I volem també concertació territorial de debò. I per això els Comuns ja vam presentar una proposta de resolució, que es va aprovar a la Comissió d'Empresa i Treball, per tal que els ajuntaments, consells comarcals, sindicats, empreses i economia social treballin amb planificació compartida. I això necessita, doncs, un calendari de desplegament.

Finalment, més capacitat d'autogovern laboral ha de significar més protecció efectiva, una inspecció amb personal i mitjans, hi estem d'acord, millor coordinació de les polítiques d'ocupació amb la protecció per desocupació i més capacitat d'intervenir davant dels acomiadaments. Els traspassos han de venir amb recursos i amb responsabilitat sobre les competències.

Per tant –i acabo, president–, pels Comuns, l'objectiu és molt concret: que créixer econòmicament signifiqui realment cobrar millor, que signifiqui treballar amb més drets i que signifiqui poder viure dignament. Amb anuncis no n'hi ha prou; necessitem garanties, concertació social i resultats. I per això el proper 11 de novembre hem d'anar totes i tots a la vaga general.

Salaris, habitatge i preus. Visca la vaga general!

Salut i bon treball.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, jo crec que sí que podríem convergir que el model actual és una vergonya i que la gran majoria de la gent ho està passant fatal. I en això tenen raó els diputats de VOX de que en l'àmbit de la legislació –en altres àmbits i altres esferes de poder, no– no és responsabilitat seva. Ara bé, també surtin aquí i diguin on s'aplica el seu model. El seu model s'aplica, per exemple, a l'Argentina de Milei: s'han abaixat els impostos, s'ha apostat perquè hi hagi un Estat més fluix i que, per tant, segons vosaltres, aquell treballador que s'esforça i que ara mateix el problema és que paga impostos, i no que té un salari de merda, què tal està anant? Doncs miri, els hi explico:

370.000 –370.000– llocs de feina menys, i el quaranta-cinc per cent de la gent treballant en economia informal –«informal», que en diem les persones que no necessitem criminalitzar els treballadors; vostès dirien «en negre» o dirien «il·legal». Això és el seu model econòmic.

Per tant, com ja estic una mica cansada de defensar una volta i una altra les mateixes coses, els he portat un informe, que estaria bé que algú se'l llegís. És d'ahir. És d'un institut de recerca de Barcelona. I els hi demano que prestin atenció un segonet al títol, perquè diu *Un model econòmic que no arriba a final de mes*; no diu que la gent no arribi a final de mes.

Perquè potser el problema que estem tenint en aquest país no és que la gent no sàpiga administrar els seus diners. Potser el problema és que algú s'està quedant els diners de la gent perquè no hi ha la política pública que necessitem.

Per exemple, a Barcelona, deu per cent de la població acumula un seixanta per cent de la riquesa. Aquest informe estudia una contradicció extraordinària: tenim una economia que creix, però una societat que cada vegada té més dificultats per viure de la seva feina.

De fet, si miren aquestes línies..., crec que està bé, tampoc tenim res millor a fer que estar una mica atents a la gent que sí que aprèn. Mirin, ho podem veure aquí. El lloguer, un vuitanta-sis per cent més; la compra d'habitatge, un vuitanta per cent més; l'alimentació, un quaranta-cinc per cent; el salari mitjà, vint-i-cinc per cent. El preu de compra de l'habitatge s'ha disparat. En vint anys, s'han acumulat més de quatre vegades més pisos en mans de grans tenidors –grans «forquilles», si utilitzeu el ChatGPT.

Per tant, no és que els salaris vagin per darrere; és que la vida s'ha disparat i els salaris s'han quedat al terra. I, mentrestant, venen aquí a seguir-nos venent un model que només parla de generar treball de turisme i que no parla dels salaris lamentables que s'hi paguen i com això destrueix l'economia productiva, i s'enganya la petita i mitjana empresa dient que el problema són els impostos.

I no són els impostos. El problema és que és impossible que amb aquesta inflació de les qüestions més bàsiques i que no podem decidir, com l'habitatge i com l'alimentació, els salaris no poden anar a l'alçada.

I el més preocupant és que només una de cada vuit persones –que no sé si podeu imaginar què vol dir això: una de cada vuit persones– viu còmodament i pot estalviar; que gairebé la meitat arriba, com a màxim, a cobrir les necessitats bàsiques; que nou de cada deu persones viuen de lloguer i tenen por a no poder disposar mai d'un habitatge digne.

Aquesta és la realitat que sovint el Govern no veu quan celebra xifres de creixement. La gent treballa, la gent s'esforça, però no pot estalviar, no pot viure sola, no sap si podrà continuar vivint al seu barri. El problema ja no és només tenir feina; és poder tenir una vida.

Per això, nosaltres votarem a favor de la moció d'Esquerra Republicana, perquè creiem que sí, que el debat està en la repartició de la riquesa, perquè defensa la reindustrialització, els ajuts públics, que estiguin condicionats al manteniment de llocs de treball, i que hi hagi un salari mínim propi, cosa que nosaltres també sempre hem defensat i que, a més, creiem que, malgrat tenir grans diferències amb Junts per Catalunya, creiem que sí que és important que entenguem que si el cost de la vida és diferent, els salaris ho han de pagar i, per tant, avançarem amb aquesta llei.

Però si només parlem de quant cobrem, ens estem deixant la meitat del problema, perquè hem de parlar de qui decideix quant paguem; qui decideix quant costa un pis; qui decideix quant costa omplir la nevera; qui decideix com es queden els beneficis quan puja la factura de la llum.

I l'informe demostra que no estem parlant de mercats neutrals. Estem parlant de mercats cada vegada més concentrats i, per tant, cada vegada més devastadors. L'informe demostra que, entre el 2008 i el 2025, l'habitatge en mans de grans tenidors

a l'Estat s'ha multiplicat per quatre i mig. I després ens volen fer creure que el problema de l'habitatge es solucionarà només construint pisos, sense preguntar-nos qui se'ls quedarà al final del dia i sense preguntar-nos on estaran.

Per això es proposa anar molt més lluny: gravar l'acumulació d'habitatges a partir del tercer; construir un gran sistema d'habitatge públic; garantir una cistella d'aliments bàsics assequibles, amb distribució pública i cooperativa; produir energia renovable pública i comunitària, i vendre-la a preu de cost, i fer que els grans patrimonis paguin més impostos per finançar-ho.

Honestament, la CUP ens hem fet un fart de defensar aquestes mesures en aquest Parlament. Tanmateix, si lo que necessitaven és que arribés algú que fes un estudi rigorós, perfecte. Ha arribat, el tenen aquí. Saben què és lo més divertit? Que la gran majoria dels votants dels que seuen en aquest partit i la meitat dels votants dels partits com PP i com VOX estan a favor de gravar les grans fortunes.

Per tant, jo no sé a qui representen –suposo que a qui els hi paga l'altra nòmina–, però, aquí, els seus votants i el poble el que estan demanant és més intervenció en un mercat, perquè els que més tenen comencin a pagar més.

Gràcies.

El president

I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

President, m'ha agradat de que remarqui «sobre les esmenes», i ho farem sobre les esmenes. Començarem per aquí, president, seguint les seves instruccions.

Molt ràpid. Agrair als grups que han presentat esmenes.

En relació amb el Partit Socialista, la diputada Jiménez, agrair també la voluntat, sempre, de diàleg. Ens entenem en moltes coses; malauradament, no ens hem pogut entendre amb les esmenes que vostès han registrat. Hem intentat una transacció que, al final, no ha pogut arribar a bon port; però li agraeixo molt la seva posició respecte a les votacions i també al diàleg que sempre mantenim.

I, d'altra banda, amb el diputat Canadell. En aquest cas, han presentat set esmenes. Hem acceptat l'esmena 3 i l'esmena 7, que les dues fan referència a l'àmbit del salari mínim... No, de fet, l'esmena 3 fa referència a l'automoció, al clúster d'automoció, i, per tant, l'hem incorporat. Complementava molt i molt bé aquest punt on nosaltres ja posàvem damunt de la taula la necessitat de que hi hagi un lideratge públic i, per tant, en aquells processos d'extinció de l'ocupació, doncs, hi hagués un mecanisme per tal d'ajudar a mantenir l'activitat i, per tant, l'activitat productiva en aquest centre de treball. I això va molt lligat amb aquells sectors estratègics, que són el de l'automoció, que és el de la química a Tarragona.

Per cert, tota la solidaritat a la mobilització dels cent setze treballadors de Dow Chemical que poden quedar al carrer i, per tant, tot el suport a la plantilla de Dow Chemical a Tarragona. I, d'altra banda, doncs, al sector de les tecnològiques. Per tant, incorporem la qüestió dels clústers, que, en efecte, té un reconeixement en el pacte nacional per a la indústria i s'ha d'efectuar aquest traspàs.

I, d'altra banda, l'esmena respecte al salari mínim de referència, que vostès han volgut incorporar tant sí com no. Nosaltres saben que amb el salari mínim de referència –i ara li faré una reflexió–..., vostè mateix ho ha dit, no podem acceptar un salari mínim de compliment obligatori perquè rebentem les empreses del país, però, en canvi, sí que defensa un salari mínim de referència que, ai las!, no és obligatori i, per tant, no rebentem el sistema empresarial del país. Sempre mirant pels mateixos, sempre mirant pels empresaris i mai mirant cap a la classe treballadora, senyor Canadell.

I, d'altra banda..., és que, disculpi president, no m'excediré, però és que li haig de donar una resposta al diputat Ramírez. Ja veu com està el trumpisme als Estats

Units, ja veu com està Bolsonaro al Brasil, ja veu també com acabarà Milei. Em sembla que VOX també té una línia molt marcada, que és directament el fracàs.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre sobirania i dret a l'habitatge

302-00312/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre sobirania i dret a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Diputats, vostès, quan eren petits, pensaven que sota el llit hi havia un monstre i es tapaven amb el llençol com si aquest et pogués protegir de totes les coses i de tots els mals? Jo sento dir-los que, ara que soc adulta, he descobert que el monstre existeix, que no té ullals i que no li fan falta, però que viu a casa nostra. Primer es menja la meitat del sou: la possibilitat de sopar fora de casa sense mirar el compte, de menjar bé, de fer vacances. Després es menja els somnis: marxar de casa dels pares, seguir estudiant, tenir fills, quedar-te al barri on has nascut. I després es comença a menjar la vida, i aquí comença l'insomni, l'ansietat, la depressió, i, a vegades, aquesta frase ni tan sols és una metàfora.

El monstre s'engreixa. A nosaltres ens diuen que ens hem d'estrènyer el cinturó, i aquest monstre, com que és el mercat, que és inevitable, no hi podem fer res. Però el monstre no és cap criatura imaginària, són els rendistes, a vegades amb noms tan poc imaginatius com Cerberus, el ca que guardava les portes de l'infern. I el rendisme no és una llei de la naturalesa, és un negoci; un negoci que s'alimenta de la nostra feina, de les nostres vides. I si els parlo d'un monstre és perquè jo ja no sé com venir aquí a dir-los que a fora d'aquestes parets, d'aquest Parlament, només hi ha una barbàrie silenciosa.

I a mi ja em falten les paraules, quan ahir, al arribar a casa, haig de llegir la notícia de que un home s'ha intentat suïcidar a Santa Coloma de Gramenet; que una dona, a un altre lloc de l'Estat, s'ha ruixat amb benzina perquè no la desnonessin; que hem vist com morien l'Olga, el Javier, la Núria, l'Àlex; que no sé com no entenen que sí que depèn del que fem en aquest Parlament, i jo no sé com dormen sabent que la vida podria ser d'una altra manera i que la responsabilitat està aquí.

I no val posar excuses, perquè els rendistes no entenen d'excuses quan has de pagar, i s'atreveixen a anar-se a la nostra ràdio pública a queixar-se de que què passa si dius que és que, clar, se t'ha mort la parella. Si a fora, si a la vida de la gran majoria de la gent que paga aquests salaris que hi ha en aquest Parlament no hi ha excuses, en aquest Parlament no pot haver-hi excuses.

I el pitjor de tot és que, quan surts d'aquí, el que veus és que tenim persones, com totes les que van defensar, al bloc d'Olzinelles, que famílies amb menors hi poguessin viure, que porten ja més de cinc anys esperant un judici allà. I jo he vist créixer aquella gent, d'Esplugues, de Sants i d'altres llocs. Els he vist sempre defensar les causes més justes, perquè, en aquest país, quan es compleix la llei, comença sempre per la gent organitzada.

Mirin, de petits ens deien que si teníem por truquéssim als monstres, que, al final del dia, eren aquells adults. Perquè són vostès els que no s'atreveixen, els que no s'atreveixen a fer res, els que tenen por d'una trucada d'aquests fons d'inversió, i per

això no s'atreveixen ni tan sols a fer cas dels seus votants, que també tenen problemes d'habitatge, els responsables últims del que està passant. I a mi m'agradaria que tots plegats ens intentéssim comportar, per una vegada, com a adults i no com a nens espantats per si la patronal aixeca el telèfon i us diu que no podeu votar determinades lleis.

Aquesta moció és de mínims, i quan dic «de mínims» és de mínims. És que bàsicament el que demana és un estudi rigorós de quants diners estem gastant quan estem fent bízums directament en ajudes, en ajudes perquè es paguin aquests rendistes, que seguim alimentant una vegada i una altra perquè tinguin més poder.

Hem acceptat una esmena de Junts que parlava, precisament, de que calculéssim també quants diners estaven veient les famílies vulnerables que no podien pagar l'habitatge. Segurament per raons diferents, però clar que vull saber-ho; clar que vull saber quants diners públics ens està costant aquesta estafa, que és que hi hagi persones que puguin acumular una cosa tan important i tan essencial com és una casa per poder fer negoci i no haver de treballar. Que està molt bé venir aquí a fer discursets sobre la gent que s'aixeca cada matí. Sí, doncs la gent que s'aixeca cada matí no és la que acumula pisos, ja els hi dic ara, que aquells poden mirar des del sofà o des del llit tranquil·lament si els hi has ingressat la meitat de la nòmina a primers de setmana.

Aquesta moció –i per això no hem acceptat algunes de les esmenes del PSC– demana que es faci un anunci audiovisual per dir que la gent té determinats drets. Això ja ho vam aprovar en aquest Parlament. Jo porto presentant les mateixes mocions, de veritat, des de que vaig entrar aquí, quan estava el Govern d'Esquerra Republicana i ara. Sobre alimentació, sobre habitatge, sobre treball, les mateixes propostes una vegada i una altra. Si hi ha noves xifres, noves xifres; són les propostes que hi han.

Vostès creuen que jo haig de negociar amb vostès que facin un anunci sobre els drets que tenen les persones que viuen en aquest país? A vostès els sembla que és normal que tinguem anuncis que em diguin que haig de tirar la brossa a la paperera i que no pugui saber què haig de pagar i què no o com es controla el topall del lloguer?

A mi em sembla que aquesta moció demana molt poc. Demana el que la gran majoria de la gent està demanant. I, sí, anem a una vaga general. I, sí, anem a eleccions estatals. I, sí, acabaran venint unes eleccions aquí. I la diferència entre que guanyi l'extrema dreta o no tindrà a veure amb si hi ha respostes reals als problemes de la gent.

Mentre aquí el que s'estigui discutint no serveixi absolutament per a res quan sortim al carrer, la gent es quedarà a casa, la nostra gent es quedarà a casa i l'únic que hi haurà serà la batalla pels pocs recursos que hi ha disponibles. Mentre s'acumuli la riquesa en poques mans, mentre ens haguem de deixar la meitat del sou cada mes, l'únic que hi haurà serà la batalla per veure qui es queda aquelles molles. Nosaltres no hi pensem participar. Esperem que la resta de partits estiguin a l'alçada.

Gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, consellera. Diputada Vega, he llegit i repassat la seva intervenció en la interpel·lació que feia a la consellera Paneque, i l'he llegit amb molt deteniment i l'he reflexionat. Ja li he dit moltes vegades que considero que aporta vostè unes reflexions que a mi, particularment, m'interpel·len, i crec que això que això és bo.

Parlava, diputada, entre d'altres qüestions molt interessants, de les competències en matèria d'habitatge que pot arribar a tenir Catalunya. I entenc, entenc la seva

posició quan defensa que Catalunya ha de refermar i ampliar les seves competències per poder decidir les seves polítiques d'habitatge sense dependre de qui estigui governant a Madrid. És una reivindicació molt legítima, diputada. Catalunya ha de tenir, doncs, una capacitat de decidir, de legislar i de desplegar eines que necessita.

Saben tots vostès que els socialistes no som independentistes, però això no vol dir que siguem partidaris de posar límits, de que ens limitem l'autogovern. Al contrari, defensem que Catalunya avanci en competències, que Catalunya exerceixi plenament les que té i que pugui assumir-ne de noves quan així sigui necessari.

Perquè quan parlem d'habitatge el que ens ha de preocupar és tenir les eines possibles per actuar: tenir més capacitat normativa, tenir més recursos, tenir més instruments per garantir el dret a l'habitatge. Però també voldria fer-li una reflexió, i és que tenir més competències és important, clar que és important, però també és important saber-les utilitzar i tenir voluntat política per fer-ho, no? I l'hi diré ben clar amb una trajectòria que jo penso, doncs, avui que parlem d'aquest tema, que cal recordar. Per exemple, Junts ha tingut responsabilitats de govern a Catalunya durant molt temps i no es va veure aquest impuls necessari per donar resposta a l'emergència habitacional; ni llavors, quan governava aquí, ni ara a Madrid quan ha calgut el seu vot, tampoc. I són un partit independentista, eh? Però no ho ha exercit. Què vull dir amb això? Vull dir que per avançar en el dret a l'habitatge cal voluntat política i una majoria social i parlamentària progressista.

I aquesta majoria progressista, aquí, ara la tenim. I no pensem igual en tot –està clar que no, ho sabem–, però hem estat capaços, en moltes qüestions, de seure, debatre i acordar. I que moltes vegades això no és fàcil? Doncs no, moltes vegades això no és fàcil. I podem tenir mirades o solucions que no sempre coincideixen, tot i ser progressistes, no? Però això no vol dir que hi renunciem. No podem renunciar a entendre'ns. I cal que ho intentem una vegada i una altra vegada, perquè, diputada Vega, allò que ens uneix, crec jo, és molt més important que allò que ens separa, i hem de treballar.

Quant a la moció que ha presentat, nosaltres hem fet deu esmenes a l'articulat i diverses d'elles eren per una qüestió de temps per executar-les; d'altres, perquè volíem fer palès que hi ha accions que ja s'havien iniciat. Però, bé, en tot cas, diputada, jo vull agrair totes les aportacions que fa. Vull agrair-li la voluntat, també, d'arribar a acords, i pensi que seguim treballant perquè el repte és molt gran i tenim molta feina.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Bé, en primer lloc, crec que és important també, abans d'entrar en matèria, posar una mica de context, perquè jo crec que si hi ha alguna qüestió que a Catalunya hem pogut avançar en els darrers anys, malgrat que és evident que no és suficient, és precisament en les polítiques d'habitatge. I no ho dic per caure en l'autocomplaença, sinó per ser conscients del camí que hem recorregut, del punt on som i també tot el camí que ens queda o que hauríem de poder recórrer.

I ho dic, doncs, per poder posar alguns exemples amb relació a la contenció dels preus dels lloguers, en la regulació dels habitatges d'ús turístic, en la regulació dels contractes de temporada d'habitacions i per avançar en la protecció dels drets de les persones llogateres.

Però crec que aquesta moció també ens permet posar el focus en una qüestió que és igual o més important, que és el compliment efectiu de tota aquesta legislació, de tot aquest camí que Catalunya ha recorregut. Perquè legislar és important en aquest sentit, sí, però també ho és que les normes que aprovem en aquest Parlament després

s'apliquin i que tinguem les eines per fer-les complir. Perquè si tenim instruments legals per poder fer aquesta inspecció, per poder sancionar els incompliments en aquesta normativa d'habitatge, el que cal és ser molt determinats i molt contundents a l'hora d'aplicar-los, i creiem que, en aquest sentit, doncs, com fa la moció, cal ser exigents, també, en aquest sentit, amb el Govern.

Tenim un règim sancionador que ens permet perseguir els incompliments en la normativa d'habitatge, però el que veiem és que el seu desplegament, la seva aplicació és excessivament lenta i crec que les dades també són prou significatives: 740 expedients oberts per possibles incompliments, però de moment només 6 resolucions, totes elles recorregudes i, per tant, cap de ferma des de fa unes setmanes, com a mínim. Per tant, és evident que tenim les eines, que estem fent feina tímida en aquest sentit i, per tant, també és evident que hem de ser molt més àgils i que hem de prioritzar ser efectius a l'hora de perseguir i de sancionar aquells que incompleixen la legislació. I no estic dient que de forma generalitzada hi hagi moltíssima gent que incompleix la legislació, però sí que cal assenyalar aquells que estan disposats a continuar fent negoci amb l'habitatge a qualsevol preu. I davant d'això hem de ser implacables i hem d'aplicar totes les eines que tenim al nostre abast per perseguir-ho i per aturar-ho.

Per tant, consellera Paneque –ho aprofito, també–, cal que avancem molt decididament en aquest desplegament; cal que reforcem, doncs, tots els mecanismes d'inspecció i sanció, i també cal garantir que l'Administració actuï d'ofici davant d'aquests possibles incompliments. I precisament per això crec que és important i és oportú, doncs, que aquesta moció dediqui bona part dels punts a reforçar el compliment de la legislació vigent. Tan bàsic i tan necessari com això. Per tant, compartim, doncs, aquesta necessitat de perseguir els abusos en els contractes de lloguer, les irregularitats en els habitatges d'ús turístic, que en són moltes, i també l'assetjament immobiliari.

Però també hi ha una altra qüestió que planteja la moció i que considerem que és important, que és garantir que la ciutadania pugui conèixer els seus drets. Per tant, crec que és important també que es facin aquestes campanyes informatives sobre els drets que tenen les persones llogateres, explicant quins són els límits legals dels preus dels lloguers, quines són les pràctiques que no es poden dur a terme i també quins són els mecanismes per denunciar possibles vulneracions. I, en aquesta línia, crec que també és molt important reforçar el paper dels ajuntaments, que tinguin els recursos tècnics i materials per poder informar, per poder detectar irregularitats, iniciar procediments sancionadors.

I fa tot just una setmana coneixíem l'exemple de l'Ajuntament de Sitges, que ha iniciat precisament un procediment sancionador de més de 42.000 euros davant d'un propietari que, amb una sola llicència turística, explotava set pisos diferents. Per tant, crec que és el camí que hem de seguir, però els ajuntaments també necessiten més eines i més recursos per avançar en aquesta direcció, perquè la defensa del dret a l'habitatge no pot dependre exclusivament de la capacitat individual de cada llogater per denunciar aquests incompliments, sinó que ha de ser una responsabilitat de totes les administracions públiques. Però, evidentment, també cal que aquestes administracions públiques tinguin la voluntat política de que això tiri endavant.

Finalment, també, aprofito per referir-me al punt 11 de la moció, on havíem presentat una esmena que al final no hem pogut transaccionar, però que entenem la bona voluntat que hi teníem... Però per posar sobre la taula que avui tenim a disposició d'aquesta cambra un text legislatiu que creiem que és un bon punt de partida per avançar en aquesta qüestió. I parlo, en aquest sentit, de la proposició de llei per regular i per legislar des de Catalunya els arrendaments urbans. Una iniciativa que bàsicament el que ens ha de permetre és avançar cap a una regulació catalana pròpia dels arrendaments, amb l'objectiu de reforçar els drets de les persones llogateres per tal de combatre les clàusules abusives i garantir una major estabilitat residencial.

I, com deia, és un punt de partida que haurem de treballar de manera compartida durant el tràmit de la ponència i, per tant, també a disposar, doncs, de rebre esmenes i compartir opinions amb el Grup de la CUP, perquè l'objectiu, doncs, bàsicament és dotar Catalunya d'una eina pròpia per garantir també el dret a l'habitatge.

Per tant, agrair de nou al Grup de la CUP la presentació d'aquesta moció. Votarem pràcticament a favor de tots els punts i ens veiem l'11 de novembre als carrers.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Subirana i Bonet.

Rosa Maria Subirana i Bonet

Dotze punts que plantegen a la seva moció; dotze punts que responen de manera lògica més a una regulació amb més sancions, amb més prohibicions i amb més intervenció pública. Són tan previsibles! Aliança Catalana ens preguntem: en aquests dotze punts que proposen, quants habitatges creu que hi haurà nous en aquest mercat? La resposta és evident: cap.

El problema principal de l'habitatge de Catalunya és la manca d'oferta. I la invasió que patim, que no pot encabir a tothom, això no s'ho plantegen? S'ha de recuperar la confiança perquè els propietaris i promotors puguin posar-los al mercat amb garanties. Catalunya ha perdut set de cada deu anuncis de lloguer l'any 2018. Dues lleis de contenció de rendes en sis anys i el mercat cada vegada més petit. I la CUP volen encara tibar una mica més la corda. Demanen més recursos per aplicar les sancions en dos mesos i obvien que el Govern ja disposa d'un règim sancionador, d'una agència d'habitatge i de multes que poden arribar fins als 900.000 euros. El problema no és que faltin sancions o que calgui incrementar-les, és que el model d'intervenció que han construït és extraordinàriament difícil d'aplicar.

La CUP arriba fins i tot a demanar que s'hi destinin tots els recursos disponibles i necessaris d'Interior per perseguir l'assetjament immobiliari. Precisament d'Interior? Com si la seguretat en aquests moments a Catalunya fos per llançar-hi coets. Volen destinar recursos a inspeccionar, a sancionar, a perseguir... I quants a construir habitatges? Plantegen una política que desincentiva la inversió privada i que tracta l'activitat immobiliària amb ànim de lucre com si fossin terroristes o mers especuladors.

Cal distingir entre qui construeix habitatges per produir oferta i qui ho fa per especulació, per retenir-los esperant una revalorització. No poden convertir tots els propietaris en enemics ni espantar els petits estalviadors. La Sareb i les entitats rescatades per l'Estat acumulen habitatges. Si volen mobilitzar el parc, comencin per exigir responsabilitat als grans tenidors públics i als bancs rescatats.

Posen com a exemple Alemanya i obliden que allà els contractes indefinits conviuen amb unes condicions diferents de llibertat en el preu inicial, possibilitat de recuperar l'habitatge per necessitat pròpia, i construcció molt superior a la nostra. Vostès importen les mesures que els interessen, ignoren les condicions que les fan possibles. També reclamen una LAU catalana i eliminar els avantatges fiscals de les socimi. La legislació civil dels contractes en bona part de la fiscalia de les socimi són competències estatals. No poden prometre allò que jurídicament no poden garantir.

Per a Aliança Catalana la prioritat és posar a disposició del mercat tot el sòl públic disponible per construir habitatge de lloguer accessible; accelerar les llicències urbanístiques i de construcció; diferenciar fiscalment qui construeix i posa habitatges al mercat de qui compra per retenir-los; mobilitzar els habitatges de la Sareb i de les entitats financeres. Necessitem col·laboració publicoprivada, seguretat jurídica, més construcció i habitatge social. L'habitatge és una necessitat bàsica que cal garantir-ne l'accés a un preu assequible. Però no compartim que la solució sigui

continuar restringint l'oferta, augmentant les prohibicions i destinant cada vegada més recursos a perseguir i escanyar els propietaris.

El problema de Catalunya no és l'habitatge que hi ha, és el descontrol que les seves polítiques proimmigracionistes i comunistes ens han portat fins aquí. El dret de l'habitatge no es garanteix amb expedients ni amb pancartes; es garanteix fent possible que n'hi hagi.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts, per presentar les seves esmenes té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Consellera, diputats... En primer lloc, agrair a la CUP que ens hagi acceptat una esmena. I també una reflexió: la reflexió sobre el diagnòstic. Perquè creiem que el diagnòstic que fan vostès torna a ser equivocat, perquè tornen a posar sobre la taula receptes que ja s'han aplicat en aquest país i que no han funcionat. I m'agradaria que assenyalessin una sola mesura de la seva proposta que realment retorni l'oferta al mercat de lloguer, que recuperi la construcció massiva d'habitatge, que ens resolgui el futur dels nostres joves per emancipar-se. Les seves propostes tornen a ser prohibicions, sancions, limitacions. I hi ha una cosa que està molt clara: la crisi de l'habitatge no la resoldrem castigant, sinó construint, invertint, rehabilitant i recuperant tota aquella oferta que hem perdut.

I anem per parts. Primer ens parlen vostès d'incompliments i ens diuen que constati el Parlament que els propietaris no compleixen les lleis. I després ens diuen que es faci un estudi per avaluar si realment compleixen o no compleixen les lleis. Per tant, jo crec que això demostra, ja, per què aquestes lleis no estan funcionant. I és perquè vostès –i avui els hi donem la benvinguda– demanen un estudi per què? Per tenir dades, per escoltar els experts, perquè hi hagi rigor en les respostes. Llàstima que inverteixen el concepte i primer ja castiguen i després diuen que s'estudiï. Per tant, els hi donem la benvinguda al món que sempre els hi hem proposat: és que es facin les coses amb dades i amb rigor.

Segon, demanen més recursos per als organismes sancionadors. I jo crec que aquí estem confonent una cosa, perquè sancionar pot corregir un incompliment, però no construirà ni un sol pis.

I després ens parlen de campanyes, de campanyes de publicitat per als ciutadans perquè sàpiguen quins drets tenen. I nosaltres hi estem totalment d'acord, però hem fet una esmena que no ens han acceptat. I és que hem demanat *tots* els drets. Perquè en aquest país hi ha moltes famílies, molta gent gran que està patint ocupacions a les seves finques, incompliments de pagaments, que han d'aguantar narcotraficants al costat de casa seva. I hem demanat que aquestes persones que no tenen recursos també tinguin dret a ser informades quan se'ls hi està trencant la seva convivència del dia a dia. I vostès, senyors de la CUP, s'hi han negat.

I tercer, diuen que hem de rebaixar l'índex de referència de preus. Bé, el que ens sorprèn aquí és que tampoc porten cap dada de què significarà això, de com s'aplicarà al mercat, de si això realment recuperarà l'oferta. No ens diuen res. I encara pitjor –i aquí hi ha un punt d'incoherència que a mi m'ha fet especialment mal avui de la CUP–: accepten una esmena del Partit Socialista que diu que aquest Parlament demani al Govern d'Espanya que rebaixi els índexs de referència. Que haguem de dir nosaltres a la CUP que les competències en habitatge són de Catalunya ho lamentem profundament. Ja ho va fer Esquerra Republicana, que va ser l'única nació de l'Estat espanyol que va acceptar aquella *ley de la vivienda* que ens manllevava totes les competències. Però de veritat vostès compren el marc estatal? Ens sap molt de greu.

Després, ens parlen també d'habitatge d'ús turístic i del compliment de les lleis. Ho hem dit moltíssimes vegades –el diputat Canadell, la diputada Selva–: nosaltres

sempre per davant –sempre per davant– l'autonomia municipal. No hi ha ningú millor que un municipi que conegui millor la seva realitat i què ha d'aplicar i què no ha d'aplicar.

Però és evident que partim de models molt diferents. Mentre vostès ens parlen de controlar el mercat, nosaltres els hi parlem de més oferta. Mentre vostès ens parlen de més sancions, nosaltres els hi parlem de més incentius. Mentre vostès ens parlen de més prohibicions, nosaltres de construir i rehabilitar. I mentre ens parlen de limitació, nosaltres els hi demanem –i ho demanem a tothom– recuperar la confiança i la seguretat jurídica perquè els propietaris tornin a llogar i aquest país torni a tenir la inversió que necessita.

I no som els únics ni estem sols: Canadà, Dinamarca, Portugal –posada com a exemple per l'OCDE. Per què? Perquè fan lleis en positiu, lleis que treguin totes les traves administratives per construir habitatge, lleis que recuperin la inversió. En positiu.

I ja els hi diem: no es pot resoldre una crisi d'oferta posant encara cada vegada més obstacles a qui vol construir o llogar en aquest país. I no renunciem a la responsabilitat pública, això mai. De fet, ens agradaria sentir-los aquí cridant més alt, a aquest Govern, on està la inversió real que necessita aquest país per resoldre el problema de l'habitatge i l'infrafinançament que pateix Catalunya, que no ens permet dedicar els recursos que necessitem. I una altra cosa: no tinguin por de parlar de la inversió privada –no tinguin por. Sense ells –ho ha dit el Consell d'Europa– és impossible que l'Administració pública sola pugui resoldre el problema d'habitatge.

I, per acabar, avaluació de polítiques. Per què no avaluem els centenars de lleis que s'han fet en aquest Parlament en matèria d'habitatge i que no estan funcionant? Mirin, l'èxit no va només de fer normes; l'èxit va de saber quantes llars aconseguim amb aquestes normes. I, per tant, avui els hi demano, si us plau, que fugim del debat ideològic tots plegats. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Vaig acabant, president. Els hi recordo que, quan la CUP té responsabilitats de govern, com a Berga, en onze anys, zero habitatge de protecció oficial o habitatge protegit. I, per tant, crec que hem de fugir d'aquests populismes.

Avui els hi demanem que no ens parlin amb superioritat moral; si us plau, que no intentin fer-nos mostrar com els insensibles, perquè hem donat mil –mil– propostes en matèria d'habitatge, i que reconeguin, d'una vegada per totes, que el seu model ha fracassat.

Moltes gràcies.

El president

Ara obrim el torn perquè la resta de grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, aquesta moció de la CUP avui ens vertebra una proposta per resoldre, en teoria, el que és l'accés a l'habitatge.

L'accés a l'habitatge..., crec que tots els grups que estem avui aquí compartim que cal facilitar i millorar el que és l'accés a l'habitatge. El problema és com ho fem: si ho fem per la via de la sanció, la culpabilització, la criminalització de l'actual parc de l'habitatge, o busquem mesures de caràcter estructural que veritablement garanteixin i facilitin l'accés a l'habitatge.

El grup proposant el que fa és, amb un integrisme ideològic absolut, ja, criminalitzar el que és el parc de l'habitatge per a, després, dir que hem de perseguir els titulars d'aquest parc. Perquè el seu diagnòstic està absolutament equivocat. Vostès, en comptes de buscar solucions per accedir a l'habitatge, busquen culpables, fruit de

la incompetència del seu grup i del Govern i també del Govern d'Espanya a l'hora de poder buscar solucions. Per què? Perquè diuen que el parc de l'habitatge està en mans de grans tenidors. Escolti'm una cosa, a més a més, culpabilitzen la gent que té un pis, dos pisos, tres pisos. A petits inversors els hi diuen que són rendistes. Escolti'm una cosa, si aquesta gent no arriba a invertir, a esforçar-se, a estalviar amb el seu treball, el seu esforç, per poder tenir un pis o dos pisos més i posar-los en lloguer, on estaria la gent que està llogant? Esperant que el Govern tingui pisos en disposició de poder ser llogats? Gràcies a ells la gent pot llogar un pis. És que no ho veuen, vostès?

Escolti'm, el 91,1 per cent de tot el parc d'habitatge a Catalunya està en mans de persones que no arriben a dos o tres pisos. Vostès no llegeixen l'informe de l'observatori metropolità, que diu que només el 4,5 està en mans de grans tenidors i, a més a més, de les empreses i societats no arriba a l'u per cent? I vostès fan dependre tot l'accés a l'habitatge de mans del Govern? Si no hi haguessin els petits estalviadors que tenen un pis o dos pisos i que, a més a més, amb l'esforç de la seva feina han aconseguit tindre'ls..., si no fos per aquests, no hi hauria accés a l'habitatge. Per tant, des del Grup Popular li demanem que vostè no criminalitzi.

I comparteixo amb el Grup de Junts una qüestió que és flagrant, ideologia pura. Al punt 1, el que vostè demana és vulneració flagrant de les normes per, després, demanar un estudi per veure qui incompleix. A mi m'agradarà veure què és el que fa el Govern en aquest sentit, perquè l'únic que busquen és criminalitzar i perseguir. Des del Grup Popular el que diem és que hem d'ampliar el parc d'habitatge, hem de fer que tot el parc construït estigui en el mercat. I per això hem de generar bones condicions perquè els propietaris, perquè qui té habitatge tingui la confiança de posar-lo en el mercat i que la gent pugui llogar.

Els contractes d'habitatge han caigut, en un any, vint per cent. Escolti'm una cosa: dades de l'Incasòl –dades de l'Incasòl–, senyora consellera. Vostè ho nega tot. Vostè nega també les dades de l'Incasòl que diuen que, en un any, només s'han llogat cent mil habitatges a Catalunya i que han caigut en trenta mil. Miri, escolti'm, dades de l'Incasòl. El registre de notaris també fa una avaluació de tots els contractes..., el registre de la propietat urbana. I tenim aquí les dades. Tenim dades. I, escolti'm, aquí només cal mirar els estudis que estan fent per veure que estan enfonsant l'oferta. Estan impedint que la gent entri al mercat perquè no hi ha accés al lloguer a Catalunya, avui en dia, en bones condicions, fruit de les seves polítiques d'intervenir, d'enfonsar el mercat i de fer que la gent no tingui el seu pis a lloguer.

Per tant, busquen solucions i l'únic que fan és enfonsar el mercat, perseguir i criminalitzar el propietari i fer que la política d'habitatge sigui una política només centrada en sancions. I vostès s'imaginen un ideari. Diuen: «Hem de perseguir més perquè sancionin, perquè s'està incomplint...» Potser no estan incomplint. I, per tant, per què han de tenir un règim sancionador que el que fa és criminalitzar tothom?

Des del Grup Popular diem: «Escolti'm, s'ha d'ampliar el mercat d'habitatge. S'ha de fer que tot l'habitatge construït surti al mercat perquè hi hagi més opcions per a la gent que vol llogar.» I per això s'han de generar bones condicions, equilibris de drets entre propietaris i llogaters i protegir el que compleix. I al que no pot complir, perquè no té recursos, és la Generalitat la que li ha de donar una solució social. Vostè, senyora consellera, té la responsabilitat de les persones vulnerables que no poden pagar un lloguer, però no a costa del patrimoni dels catalans. Vostè fa política social a costa del patrimoni dels catalans, i això és una incompetència del seu Govern. I, per tant, vostè ha de cobrir aquesta responsabilitat, com li diu l'article 47 de la Constitució. És la seva responsabilitat.

I, per altra banda, el que s'ha de fer és facilitar la construcció i eliminar les traves que ho impedeixen. Totes les reserves de sòl a Barcelona i a la resta de Catalunya estan impedint que hi hagi una construcció al ritme que es necessita: 25.000 noves «vivendes» l'any no s'estan construint. Per tant, vostès són els que impedeixen que

es llogui habitatge, que es construeixi habitatge, i després diuen que no es facilita l'accés. Perquè, veritablement, les seves polítiques l'únic que fan és enfonsar, perseguir, culpabilitzar i impedir que els catalans puguem accedir a un habitatge en bones condicions.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Bé, la diputada de la CUP ha començat la intervenció amb un relat, no?, i acabava dient que la vida podria ser d'una altra manera. És clar que sí, la vida podria ser d'una altra manera, però per això és necessari poder canviar la realitat. S'ha d'afrontar la realitat. I no només això, sinó afrontar, d'una vegada per totes, les causes.

I dic això perquè jo crec que hi ha una manera especialment perillosa d'afrontar, doncs, els problemes d'una societat, que és confondre els símptomes amb les causes. Per exemple, quan un metge –pot passar– s'equivoca en un diagnòstic, el tractament que li acabi aplicant a aquest pacient pot acabar agreujant la malaltia que pretenia curar. I això és el que passa, precisament, amb aquesta moció que ens presenten des de la CUP. De fet, proposen més intervenció, més regulació, més control de preus, contractes indefinits, més protagonisme dels sindicats d'habitatge. Però jo crec que la pregunta clau continua sense resposta, i és: quants habitatges...? O sigui, on estan els habitatges que ens falten? Com es pensen generar aquests habitatges que ens falten? Perquè jo veig que es poden aprovar totes les lleis que vulguin, intervenir els contractes, limitar les rendes i inclús multiplicar les sancions, però cap llei, pel sol fet d'existir, construeix un sol habitatge. De fet, aquestes són principalment les grans discrepàncies entre la CUP i entre el nostre grup parlamentari de VOX.

De fet, vostès estan per rebaixar més els índexs de referència del lloguer. Nosaltres estem per poder augmentar l'oferta d'habitatge. Perquè poden limitar els preus tant com vulguin, però si no hi ha prou habitatge no es solucionarà el problema. El que seguiran fent és administrant l'escassetat. Després, vostès estan pels contractes indefinits i més restriccions als propietaris. Nosaltres defensem seguretat jurídica i que existeixi lo que avui dia s'ha rebentat, que és que hi hagi un equilibri entre propietaris i llogaters. Perquè, sí, tots dos tenen drets, però també tots dos han de tenir obligacions i la balança no pot estar sempre inclinada cap a la mateixa banda. Després, vostès volen també impedir els desnonaments de persones vulnerables. Ondia! Nosaltres volem i, de fet, estem per defensar i per protegir les persones vulnerables i alhora poder també garantir els drets dels propietaris i que les administracions, sí, assumeixin les seves responsabilitats, que en aquest cas és a l'hora de poder protegir les persones vulnerables.

I, després, hi ha un punt que és el tema de la cirereta confitada del pastís, no?, que jo veig que poc se n'ha parlat; de fet, diria que cap grup parlamentari n'ha parlat, a excepció del grup que proposa la proposta, que és el tema del punt dels sindicats, dels sindicats d'habitatge. Vostès ens demanen el reconeixement dels sindicats d'habitatge com a interlocutors en l'elaboració de les lleis i jo crec que aquí cal parlar del Sindicat de Llogateres. Perquè, de fet, vostès els tenen com un referent i s'ha de tenir clar que no estem parlant d'una organització que, precisament, no tingui accés al Govern de la Generalitat. De fet, la pròpia consellera Paneque ja va reconèixer, al novembre de l'any 2024, que havia mantingut una reunió personal amb aquest sindicat i que el seu equip ja n'havia celebrat dues més. Després, el 2025, la seva agenda pública també recull noves reunions amb aquesta organització. Després, el propi Illa, no?, el 2025 també, va rebre representants del sindicat, al qual li van traslladar unes sis propostes en matèria d'habitatge. L'abril del 26, la secretària d'Habitatge va mantenir una altra

reunió per poder fer el seguiment de qüestions tractades anteriorment i poder explorar vies de col·laboració.

Què vull dir amb això? Doncs que interlocució ja n'hi ha. Ja existeix. Què vull dir? Que el Partit Socialista no ens pot presentar aquesta interlocució com si fos políticament irrellevant, perquè això és molt rellevant. Estem parlant, de fet, d'un sindicat que defensa les vagues de lloguer, que reclama un conflicte de masses. I vostès no poden ignorar aquests plantejaments quan els obren les portes de les nostres institucions.

I, sí, hi ha una connexió política i ideològica evident, perquè, malauradament, moltes de les reivindicacions del Sindicat de Llogateres estan marcant el rumb de les polítiques d'habitatge de Catalunya. Sí, perquè el Partit Socialista compra en gran part els plantejaments dels Comuns i els Comuns compren en la totalitat les propostes del Sindicat de Llogateres. Per tant, en aquest sentit, no ens prenguin el pèl, perquè aquesta gent, el Sindicat de Llogateres, ja està condicionant les polítiques d'habitatge a Catalunya amb desastroses conseqüències per als catalans.

I, per acabar, jo sí que els hi diré..., una mica, començant amb el que deia al principi, no?: s'ha de començar a afrontar les causes de l'escassetat. S'ha de fomentar l'oferta i, sí, planificar amb rigor el tema de l'augment de la demanda via immigració. I no em cansaré de dir-ho. I sobretot tenir el coratge per combatre'n les causes i tenir propostes, doncs, que acabin beneficiant el conjunt de la societat catalana. Però, sobretot, tenir la valentia per poder defensar-les. I esperem, doncs, que el 29 de novembre puguem obrir un camí d'esperança, sobretot en matèria d'habitatge.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades. No deixa de ser curiós quan una moció es presenta i la manera que es té de criticar-la és dir que és ideologia pura, com si no ho fossin totes les mocions que presentem. Com si no fos ideologia pura, doncs eliminar els impostos de les socimis perquè puguin invertir en lloguer i enriquir-se sense pagar res, o com si no fos ideologia també modificar la LAU i escurçar a tres anys els contractes de lloguer per tal que cada tres anys es pugui apujar el preu indiscriminadament, o com si no fos ideologia fer bonificacions fiscals a tots els propietaris que lloguen habitatges, que poden arribar fins al noranta-cinc per cent, sense posar cap mena de límit de renda i sense posar cap mena de límit de quantes propietats. Jo diria que això, en una moció que, per exemple, segurament podria estar perfectament en una moció del Partit Popular, jo diria que també és ideologia. I és absolutament legítim, perquè això és el que fem aquí els partits polítics: defensar el nostre model i la ideologia que hi ha al darrere. Per tant, crec que no és un argument massa vàlid a l'hora de desqualificar una moció.

Nosaltres, per sorpresa de ningú, suposo, votarem a favor de tot el text de la moció. De fet, com deia la diputada de la CUP, hi ha molts punts que ja hem votat aquí. Hi han punts que nosaltres hem proposat també en mocions nostres. Hi han algunes de les qüestions que tenim als diferents acords que hem fet amb el Govern, com, per exemple, el tema de la campanya publicitària, que estem totalment d'acord en que se'n torni a fer una altra. Ja se'n va fer una. Segurament se'n podria fer una amb més impacte, amb més mitjans i sobretot, consellera, ja l'hi vam dir molt, també presència a xarxes socials. Hi han anuncis en diverses plataformes que no vull esmentar ara, però que tenen un impacte i arriben a moltíssima gent, més enllà que posar un cartell en una parada de metro i, per tant, hem de saber quina és la manera per la qual la gent s'informa ara i com és la millor manera d'arribar per explicar els seus drets, sí, a les persones llogateres.

Crec que també és important destacar la part de les sancions i de la inspecció. Efectivament, també és una qüestió que nosaltres hem posat sobre la taula des de la investidura del president Illa. Tenim el règim sancionador que també vam treballar, vam acordar amb el Govern i vam tenir el suport de la resta de forces progressistes d'aquest Parlament. Tenim el cos d'inspectors que també s'ha posat en marxa. Tenim una Direcció General d'Inspecció que també s'ha posat en marxa i que creiem que comença a donar ara alguns resultats. Crec que és evident que hem anat tard amb les sancions i que ara s'ha accelerat la qüestió i ho celebrem, tot i que seguim anant tard. Perquè si amb gairebé tres anys, ara dos anys i mig, d'aplicació de la contenció de preus, tenim ja resultats, imaginem com hauria estat si haguéssim pogut començar a controlar el frau dels lloguers de temporada i habitació abans i si haguéssim pogut començar a sancionar abans aquests fraus.

Perquè la diputada de Junts deia que diguem una única mesura que funcioni. Doncs, sí, la contenció de preus. La llei de contenció de preus funciona. I em diu: «Amb quines dades?» És que aquesta setmana mateix s'han fet públiques les dades que ha donat el Govern a partir de les fiances de l'Incasòl. Per tant, dades públiques, contrastables i que tenen al darrere documentació objectiva que ho demostra. I el que diu és que la mitjana dels lloguers al país està en 877 euros, que segueix sent alta. No ens enganyem, la contenció de preus el que ha fet és impedir que segueixin pujant. No els ha baixat. Segueix sent alta. A Barcelona, 1.140. En aquest període ha pujat a les zones tensionades el lloguer un 0,7 per cent; a les no tensionades, un onze per cent. Hi ha una diferència. És evident que hi ha una diferència.

Però és que els contractes de temporada, després de que va aprovar aquest Parlament la regulació de l'ús dels contractes de temporada, han baixat en un quaranta per cent i es va aprovar tot just ara farà un any, encara no el fa. Sembla que està tenint efectes, també, el fet de que no es pugui fer frau amb els lloguers de temporada. De fet, ha baixat tres trimestres consecutius just des que es va aprovar en aquest Parlament.

Però és que, a més, el gran mantra, no?, de: «Ah, és que estan baixant els lloguers perquè es retira l'oferta.» Doncs resulta que els lloguers han arribat al màxim històric en 850.000 lloguers, habitatges llogats, a Catalunya –màxim històric–, després de dos anys de contenció de preus. I és perquè passa que els petits tenidors, moltes vegades aquells que realment tenen un habitatge per llogar, dos per llogar, poden seguir llogant al preu que marca l'índex i és un preu alt que els hi segueix sortint a compte. Per tant, de fet, alguns poden seguir llogant a preu més alt que l'índex si és el mateix preu del contracte anterior, perquè segueix sortint més a compte treure una renda que no treure-la. Per tant, segueix havent-hi contractes de lloguer.

I ja per acabar. Per què ha funcionat aquí i a altres llocs no està passant això? Fem una comparativa de preus. Hem dit que el preu mitjà del lloguer a Barcelona és 1.140. A Madrid, 2.154 el preu mitjà del lloguer d'un habitatge. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per un habitatge..., una habitació –i ja acabo–, 1.500 euros –per una habitació. Anem a València. De València també tenim dades: 1.776 euros el preu mitjà de lloguer. València, que tampoc regula preus, però és que a Madrid la pujada interanual el 2025 respecte al 2024 va ser d'un 4,5 per cent del lloguer. A Catalunya no va arribar a l'u per cent. Sap greu dir-los..., bé, no em sap greu, en realitat, estic molt orgullosa de poder dir que la contenció de preus funciona.

Gràcies.

El president

I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, sobre les esmenes i sobre la línia que s'ha defensat aquí, a mi em faria vergonya seguir mantenint coses que es poden demostrar tan fàcil. El problema és d'oferta? Si el problema fos d'oferta, no tindria cap sentit que entre el 1998 i el 2007 s'augmentés l'oferta construint més que a França, Alemanya i Itàlia juntes i que, tanmateix, el preu pugés més de 175 per cent i, posteriorment, des d'aquí fins al 2017, un disset per cent anual. És a dir, no és un problema d'oferta. No és un problema d'oferta, perquè resulta una cosa divertida i és que no és una oferta com qui fa xupa-xups. És una oferta que es construeix sobre un sòl, que és finit, i que, al final del dia, el que interessa és qui es queda aquest tipus de bé i què fa amb ell. Això ho hem repetit vint mil vegades, que hi ha falta d'oferta. I què tal els 120.000 pisos buits a l'àrea de Barcelona? Què tal tots els habitatges que han deixat de ser habitatges i s'utilitzen per a finalitats que no eren la seva, com el turisme?

És a dir, és indignant que surtin aquí a repetir, una volta rere volta, que hi ha un problema d'oferta, quan el que passa és que es va segrestant tota aquella oferta que es genera. I, si no, parlaríem també de què ha passat amb l'HPO. Hi ha, almenys... Bé, direm també una altra cosa. Porten segles, però és que segles, dient el mateix. Què passaria si no tinguéssim amos? Perquè, llavors, què farien els esclaus? Què passaria si els nens deixessin de treballar a les fàbriques? Perquè, llavors, cauria l'economia. Què passaria si treballéssim vuit hores? Déu meu, les fàbriques haurien de tancar! Què passaria si hi hagués salari mínim professional? Déu meu, no podríem sostenir-ho! No em mirin així.

Montserrat Nebreda, que havia sigut diputada de Convergència, però que, vaja, podria haver defensat el que ha defensat la diputada del Partit Popular, va dir l'altre dia parlant sobre habitatge «no hi ha esclaus sense amos», amb relació als lloguers i als propietaris. Per tant, no, no és cert. Nosaltres no hem atacat mai el petit propietari. El problema és que vostès, diputada Freixa, passen les lleis per ChatGPT, que els hi tradueix malament i que llavors no saben ni el que posa. Perquè, precisament..., i mira que tampoc és que a mi m'encantessin aquells decrets, perquè crec que eren molt mínims, però aquells decrets feien una distinció entre el petit propietari.

I, sí, nosaltres estem a favor *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* de que hi hagi contractes indefinits i que es puguin recuperar per a ús propi, inclús per a ús d'un familiar de segon o de primer grau i ja està. I està genial, perquè el dia que vulguis utilitzar-lo per al que han de ser els pisos, que és per viure i no per fer un negoci, és genial que ho puguis fer. Ara bé, em sembla brutal que vinguin aquí a dir-nos el que ens han dit quan al final del dia pràcticament no saben ni el que posa en determinades lleis.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Laura Fernández Vega

Lamentem profundament aquesta posició perquè precisament va ser un president del seu partit...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Laura Fernández Vega

...el que va fer la llei de lloguers.

El president

Insisteixo que s'han de posicionar sobre les esmenes. I un recordatori: Montserrat Nebreda mai no va ser diputada de Convergència Democràtica, va ser diputada del Partit Popular de Catalunya. *(Remor de veus.)*

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de l'islamisme en la seguretat i la llibertat

302-00313/15

I el punt divuitè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de l'islamisme en la seguretat i la llibertat. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bé, com vam denunciar ja a la interpel·lació, l'avenç de l'islamisme no és una percepció dels catalans, sinó que és una amenaça real. Ara, no ens equivoquem: la islamització dels nostres barris no és cap fatalitat del destí, sinó que és la conseqüència directa i calculada de totes les seves polítiques i de la seva rendició a la farsa multicultural, per descomptat.

Però, clar, tot això té conseqüències. Per exemple, té conseqüències en la seguretat. Perquè que Catalunya concentri el trenta per cent de les detencions gihadistes de tot Espanya, doncs no és tan sols una dada, sinó que és..., això impacta directament en el nostre dia a dia i ens porta a normalitzar l'impensable. Perquè no és normal que, ara que s'acosten dates assenyalades, haguem de protegir les nostres places i els nostres mercats nadalencs amb pilones i barreres de seguretat. No és normal que haguem acabat assumint aquestes mesures com si fossin part natural de les nostres tradicions. Perquè, no ens enganyem, precisament aquestes pilones no són cap mena de símbol de fortalesa, sinó que ho són de debilitat, perquè ens blinden aquí, perquè no blinden les nostres fronteres.

Per això –per això–, des de VOX, lluny de vendre aquests pedaços com una victòria, el que proposem en aquesta moció és protegir i enfortir les nostres fronteres, perquè al cap i a la fi són les portes de casa nostra, i expulsar definitivament aquells que ens obliguen a posar aquests murs dins els nostres propis barris. Perquè si avui la policia continua detenint gihadistes que ja tenien ordres d'expulsió des de feia mesos és precisament perquè a Catalunya vostès no executen el noranta per cent de les ordres d'expulsió, i això és totalment inadmissible.

Ara, el peatge de les seves polítiques no es mesura només en el mapa de la seguretat, sinó que l'islamisme també colpeja de ple les nostres llibertats, sobretot la de la dona, no? Perquè resulta que aquells que s'autoproclamen defensors de la dona són els mateixos que amb els braços oberts importen i acullen la submissió de la dona a l'home a través de l'islamisme, els mateixos que callen davant del burca i el nicab quan saben que és la representació de l'opressió i de la invisibilització total de la dona a la societat.

Per això, davant del seu silenci covard, a VOX ens neguem a ser còmplices com ho són vostès, i el que volem és que el que s'ha aconseguit a través de VOX a Lleida s'estengui i marqui el camí a seguir a tot Catalunya perquè no hi hagi ni un sol espai públic on es permetin aquestes presons de tela. Primer, perquè a Europa les dones anem amb la cara descoberta. I segon, perquè les dones tenim el dret a ser el que hem sigut sempre a Espanya: lliures. Però aquesta llibertat no es defensa només als nostres carrers i a les nostres places, sinó que també es defensa a les nostres aules com un valor occidental propi i irrenunciable.

I és precisament en l'educació, un dels nostres pilars, on l'avenç de l'islamisme, doncs, també està patint, està fent que hi hagin més conseqüències, no? Un exemple és el programa de la llengua àrab i cultura marroquina, on la Generalitat permet la ingerència directa d'un tercer estat. Ja m'imagino que al Partit Socialista, doncs,

això tant se li'n fot, perquè el que fa és entregar la nostra educació pública al règim invasor de Mohamed VI. Però això a VOX li importa i li importa moltíssim, perquè, hi insisteixo, això va molt més enllà de les nostres aules, perquè estem parlant de les nostres tradicions, de la nostra cultura i de les nostres arrels. Estem parlant de la nostra identitat. I perquè si avui la identitat catalana està amenaçada per l'avenç de l'islamisme és precisament perquè són les nostres institucions, en mans dels socialistes, que les han finançat i que les han promogut; tot per interessos electorals, que això és el que fa més pena de tot.

Des de VOX ens neguem a subhastar la nostra identitat, i per això volem, doncs, per a Catalunya el que estem aconseguint a les regions on governem: que s'elimini immediatament el programa de llengua àrab i cultura marroquina que entrega les claus de les nostres aules al Marroc, i que no es destini ni un sol euro –ni un sol euro– del contribuent català a promoure cultures estrangeres que ens són alienes i que ataquen els nostres valors i la nostra manera de viure. Això és el que demanem en aquesta moció, eh?, sentit comú, perquè ja va sent hora de recuperar la seguretat, la llibertat i la identitat catalana que l'aliança política entre l'islamisme i entre el Partit Socialista ens han arrabassat. Ja ho veurem, a veure què fan.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Mixt hi ha presentat una esmena. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Hem llegit la seva moció. Hi hem trobat descrits problemes que certament patim, mesures a debatre i la necessitat aparentment irresistible de recordar-nos cada tres línies que som una nació sotmesa, no fos cas que ho oblidéssim per un moment. Quan Aliança Catalana s'enfrontava davant dels tribunals a associacions islàmiques salafistes, VOX es limitava a intentar judicialitzar la causa catalana; quan nosaltres dedicàvem els serveis jurídics del partit a paralitzar l'obertura de noves mesquites arreu del Principat, VOX es focalitzava en la prohibició de l'independentisme i l'abolició de la modesta autonomia catalana. L'islam polític no semblava amoïnar-los gaire, llavors. Era menys arriscat, més rendible electoralment i més còmode a nivell personal combatre els anhels i aspiracions d'una nació cristiana mil·lenària com la nostra que no pas impugnar les escriptures sagrades dels musulmans. A nosaltres, senyora Calvet, les prioritats ens les marquen els propis principis, no anem a redós del que fa l'oposició ni a remolc de l'opinió pública.

Aliança Catalana ha rebutjat i rebutjarà sempre qualsevol projecte polític que pretengui sotmetre la societat a una autoritat religiosa. És per això que condemnem el franquisme i és per això que combatem i combatrem l'islamisme, perquè creiem fermament en la separació entre església i estat, perquè entenem que una societat democràtica i progressista s'ha de basar en lleis civils i ha de relegar els estaments religiosos dins l'àmbit dels temples. Cap doctrina religiosa pot determinar els drets d'una dona ni limitar la seva forma de relacionar-se. Contra el que defensen il·lusament les esquerres, l'islam no és una religió i prou; és un projecte polític que aspira a condicionar mil·limètricament la vida dels seus fidels i a perseguir, saquejar, torturar i fins i tot assassinar els qui no es sotmetin a la seva fe. L'islamisme manté perfil baix i es victimitza quan demogràficament no és prou fort, però treu pit i s'envalentona quan es veu capaç de dominar i d'imposar-se. Ho hem vist a l'Afganistan. Ho hem vist a l'Iran. Ho estem veient a Europa. Bé, ho veiem alguns, eh? D'altres prefereixen aclucar els ulls, negar la realitat que s'atansa i modificar a correcuita el règim sancionador de la cambra per multar l'Orriols. Volen una copa de Pinky per celebrar l'infantilisme que gasten?

El perill de l'islam no és només el terrorisme consumat; és també la coacció permanent que l'amenaça terrorista exerceix damunt d'institucions i governs i que acaba

derivant en una concessió intermitent i forassenyada de privilegis cap a la comunitat musulmana. La por que tenen els polítics de ser víctimes del fonamentalisme islàmic els acaba convertint en còmplices indirectes del seu avenç. Se'ls permet matar el bestiar sense estabornir-lo prèviament, vulnerant la llei de benestar animal; se'ls permet tenir un menú diferenciat a les aules; se'ls permet aprendre la seva llengua i la seva religió gratuïtament dins les aules públiques; se'ls permet entrar amb vel dins les escoles i dins les institucions; se'ls permet segregar per sexe dins els centres de culte; es fa la vista grossa davant la poligàmia que practiquen, davant els casaments pactats que imposen a les seves filles. I aquí els teniu, muts i a la gàbia. Partits que s'autoanomenen d'esquerres, feministes i progressistes, que tenen lleis i llengua contra el Vaticà, però que, davant l'islam, no baden boca. Una sola iraniana amb els cabells voleiant té més seny i dignitat que tota la bancada esquerra d'aquest hemicicle. El seu silenci d'avui és la hipoteca que pagaran demà les futures generacions, una hipoteca de per vida, sense possibilitats de cancel·lació. Si mai gosen intentar cancel·lar la, els abatran a trets en nom de Déu.

Els fa gràcia? Als perses, a la primeria, també els en devia fer. Avui, en comptes de riure, paguen la bala amb la que la República Islàmica executa els seus fills.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Bé, VOX, PP, Aliança Catalana, *tanto monta, monta tanto*: una moció a les nou del matí del PP i ara una a les dotze de VOX. Vostès, clar, saliven i fan festa major amb les seves pròpies mocions. Se'ls hi fa la boca aigua quan poden sortir aquí a parlar d'immigració, quan parlen d'islamisme, d'expulsions i de deportacions. I saben per què? Doncs perquè el seu «xiringuito» depèn d'això: com més s'alimenta el conflicte, millor per a vostès. Necessiten una societat que busqui culpables d'uns problemes que no volen pas solucionar, perquè, precisament, viuen de mantenir-los i de fer-los grans.

Mirin, cap nació no es defensa assenyalant enemics; es defensa fent país. Nosaltres no neguem que hi hagi una pressió sobre els serveis públics, dificultats d'accés a l'habitatge, problemes de convivència, escoles que necessiten més suport i pobles que han experimentat un canvi demogràfic intens. Això naltres no ho neguem; nosaltres ho afrontem, perquè la immigració ni s'ha de negar ni s'ha d'improvisar: s'ha de governar.

I la nostra proposta és clara: regular, governar i catalanitzar. Regular, perquè un país ha de poder decidir quanta immigració pot assumir en funció de les seves necessitats, dels seus recursos i de la seva capacitat d'acollida. Governar, perquè no podem continuar tenint responsabilitats sense disposar de les eines necessàries per gestionar el control immigratori. I catalanitzar, perquè la integració a Catalunya ha de tenir el català com a llengua comuna i uns drets, uns deures i unes normes de convivència que tothom ha de respectar. Això és política migratòria; la resta són populismes.

Vostès parlen de control migratori, però quan Junts presenta la llei al Congrés dels Diputats per reclamar les competències d'immigració, VOX hi vota en contra, PP hi vota en contra i Podemos hi vota en contra. I saben per què? Doncs, perquè prefereixen el descontrol de la immigració a no cedir una nova competència a Catalunya que encara serveixi per donar-nos més autogovern al nostre país. Vostès deshumanitzen l'immigrant, el tracten de delinqüent, de terrorista, de tot, de qualsevol cosa, però saben que les empreses dels seus amics, les que tant defensen vostès, són les mateixes que contracten aquests immigrants i que en molts casos fins i tot els hi donen un sostre on viure? I saben per què? Perquè, si no, aquestes empreses el que

haurien de fer és tancar. Per tant, no ens vinguin amb romanços i a predicar el que no creuen.

El que cal és tenir una política migratòria ordenada, vinculada a les necessitats reals del país, amb contractació en origen quan així calgui. Però ens oposem també a les regularitzacions massives que ha fet el Govern socialista, perquè aquestes regularitzacions s'han fet sense cap mena de planificació ni garantia d'integració. Perquè regularitzar una situació administrativa en cap cas vol dir que s'hagi tingut en compte com integrarem totes aquestes persones, com resoldrem els problemes d'habitatge, de llengua o de convivència.

I quan parlem d'integració, per nosaltres hi ha un tema clau, que és la llengua. El català ha de ser la llengua comuna, de cohesió social, i per això cal facilitar que les persones que arriben a Catalunya el puguin aprendre. I per això també hem plantejat un itinerari d'acollida amb formació en català, també per donar a conèixer quins són els drets i els deures de les persones que han vingut a casa nostra i donar-los tot el coneixement de la societat i les institucions catalanes. Aquesta és la manera de garantir que tothom qui viu a Catalunya pugui viure plenament en la societat catalana i compartir la nostra llengua i unes normes comunes. La convivència no consisteix a fer veure que no hi ha conflictes; consisteix a tenir normes clares, fer-les complir i garantir que tothom les respecti. I això també vol dir que no hi pot haver impunitat. Qui comet un delicte n'ha d'assumir totes les conseqüències, sigui qui sigui i vingui d'on vingui. La seguretat no es defensa *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* amb proclames populistes; es defensa amb més seguretat, amb més justícia, prevenció i l'aplicació efectiva de la llei.

Acabo, president. Menys demagògia i més política, menys confrontació i més govern, menys eslògans i més país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, consellers, diputades, diputats... Vagi per endavant que, els darrers anys, a qui s'ha sentit criticar d'una forma més severa i contundent el Vaticà no ve justament de les esquerres, sinó de l'extrema dreta d'aquí i d'arreu del món, eh? Això em sembla que no se li escapa a ningú que hagi tingut una mica l'orella activa els darrers anys amb relació a aquests temes.

Miri, votarem en contra de la moció –crec que ho podien deduir–, però volia fer algunes reflexions del que sustenta aquest vot contrari. Nosaltres, totes les societats, com diu en Francesc Torralba, som el resultat del nostre passat, sempre; som el resultat del nostre passat, de la suma de tradicions diferents. Som resultat del nostre passat, però no presoners, perquè som un camí que ve de molt lluny, en les nostres vides col·lectives i en les nostres vides individuals. I aquest camí continua, perquè no som una fotografia estàtica. Nosaltres venim de Grècia, venim de Roma, venim de la tradició judeocristiana, venim de la Il·lustració. Tot això ha sedimentat a la nostra societat i hem esdevingut el que som avui i el que serem en el futur amb les diferents aportacions que anirem tenint.

Naturalment, això no ha estat exempt de tensions, de guerres i de moltes dificultats, d'acció i reacció. I algunes de les coses han quedat sedimentades en allò que som, en els nostres valors. Un és –tradició cristiana i liberal– que som persones individuals, persones intransferibles, subjectes de drets i obligacions, cadascú individualment, i responsables individualment, cadascú, de les nostres accions; no del nostre col·lectiu, no de la nostra religió, no del nostre origen, sinó de les nostres accions. Aquesta moció beu d'una assimilació de les persones en funció del seu origen i li fixa conseqüències per la seva condició, no per aquella persona individual. I, per

tant, quan parlem de les nostres tradicions, justament aquesta és essencial i és la que vulnera els principis que informen aquesta moció.

Com ho és la llibertat religiosa. La llibertat religiosa no és una cosa que fas a casa. És un dret fonamental en les nostres societats, de les quals parlem. Un dret que es pot exercir individualment i col·lectivament. El culte no és només una qüestió individual; és col·lectiva, i s'ha de poder exercir d'aquesta manera. Com els drets fonamentals, individuals, polítics i socials. L'estat del benestar, també, del que ens hem volgut dotar, les nostres societats.

I és quan es vulnera tot això, quan hi ha el risc i el temor per part de la societat que es vulneraran aquests principis que són fonament i substància de la nostra societat, quan la societat s'alça, s'aixeca. I això és el que ha passat aquests dies. Això és el que ha passat a Hongria. Això és el que ha passat a Sèrbia. Això és el que ha passat al Brasil. Això és el que ha passat als Estats Units. I això és el que passarà a Catalunya el dia 29 de novembre.

Mirin, ahir, mentre es festejava pels carrers als Estats Units la victòria de l'esperança –de l'esperança–, mentre es festejava al carrer, el president dels Estats Units va fer una cosa molt simbòlica. Va ser convocar els periodistes per ensenyar-los aquella mastodòntica «horterada» que ha construït allà, a la Casa Blanca: una sala de ball per a major glòria seva. Amb un gest absolutament aïllat de la realitat, com ha estat aïllat del dolor de la gent durant tants anys.

Aquesta és la imatge de la decadència. De cop es va fer petit. Es va veure exactament el que era: un petit diable al servei de la seva egolatria. I es va fer molt petit. Es va fer petita la seva decadència, es va fer molt evident la seva decadència, com gran es va fer l'esperança que va representar aquest alçar-se dels ciutadans dels Estats Units en favor –no en contra, en favor– dels principis que fonamenten la seva societat. I això és el que passarà a Catalunya el dia 29 de novembre, quan els ciutadans i ciutadanes votin el que representa l'esperança del nostre país, que és Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Primero de todo, gracias, señora Calvet, por presentar esta moción, con la que ya le digo que estamos totalmente de acuerdo. Usted ha hablado de las amenazas que representa el terrorismo islámico y también cómo se representa en nuestro país en forma de cómo llenan nuestras cárceles.

Antes de empezar con lo que yo me quería centrar en esta moción, se nos ha hablado, por parte del Grupo de Junts, de que tanto VOX como el Partido Popular nos hemos opuesto a transferir las competencias de inmigración a Cataluña. Y faltaría más viendo que, después de su intervención de hoy, la bancada izquierda suma treinta y cinco diputados más. ¡Cómo para dejar las competencias de inmigración en sus manos, señoría!

Ninguna religión está por encima de la ley; ninguna tradición justifica la discriminación a una mujer, y ninguna ideología tiene derecho a decidir cómo deben de vivir los demás. Eso es evidente en cualquier democracia europea, pero, por desgracia, todavía se tiene que repetir en este Parlamento. El islamismo político lo que pretende es que las normas religiosas condicionen la legislación, la educación, la convivencia y las libertades individuales, y su proyecto es incompatible con nuestra democracia. Espero que eso les quede claro.

A quienes se presentan como los grandes defensores del feminismo, les tengo una pregunta muy sencilla. ¿Por qué no defienden la libertad de las mujeres en todas las circunstancias y no solamente cuando resulta cómodo hacerlo? Porque

esto, señorías, esto es España. Y, en nuestro país, una mujer no pierde sus derechos cuando entra en su casa. En nuestro país, una mujer no pierde sus derechos cuando entra en una mezquita. No los pierde tampoco cuando su familia invoca una tradición religiosa y tampoco pierde el derecho a recibir protección porque denuncie presiones que sufre cuando puedan resultar incómodas para la bancada de la izquierda.

Una mujer obligada a cubrirse no es una expresión de diversidad cultural; es una mujer a la que se le está privando de decidir sobre su propio cuerpo. Una menor sometida a presiones para casarse sin participar en la elección no es una decisión libre; está sufriendo una vulneración de sus derechos fundamentales. Y una mujer que quiere abandonar esas prácticas y que no se le permite no es simplemente un choque cultural; es una coacción que tenemos el deber de proteger.

Pero está claro que estamos aquí entre los de «soy feminista porque soy socialista». Si el ilustre socialista que acuñó este término es el termómetro por el que tenemos que calibrar su feminismo, entiendo perfectamente que no denuncien las prácticas a las que me acabo de referir. ¿Por qué les cuesta tanto condenar expresamente las imposiciones de algunos movimientos islamistas que pretenden justificar mediante la religión? Si su feminismo no es capaz de enfrentarse al machismo cuando se hace en nombre de Alá, entonces lo suyo es de todo menos feminismo.

Y esta discusión también afecta a nuestros barrios. Les he invitado muchas veces –siguen invitados– a venir a Mataró, a pasear conmigo por Rocafonda o Cerdanyola y hablar conmigo con los vecinos y que les podamos preguntar por la degradación de sus barrios y por qué creen ellos que se produce esa degradación. La integración no puede significar que los vecinos se acostumbren a ver barrios degradados y a la desaparición de su identidad. La integración debe consistir en que todos respetemos las mismas leyes y tengamos los mismos deberes.

Y ahora hablemos de esa gran mentira que es «han venido a pagarnos las pensiones». Si hablamos de cifras, en Cataluña, los extranjeros representan el dieciocho por ciento de la población, pero suponen el treinta y cuatro por ciento de los perceptores de la renta garantida, casi el doble. Y, mientras ustedes presumen de solidaridad, hay trabajadores que no llegan a final de mes y que no pueden recibir determinadas ayudas porque no hay tantas para todos. Y a esos españoles ¿quién los defiende? ¿Quién se acuerda de ellos? ¿Dónde está esa famosa justicia social cuando los que han sostenido de verdad este sistema pagando sus impuestos no reciben ningún tipo de prestación? Lo que es indignante es que ustedes siempre exijan sacrificios a los mismos.

Pero, como les he dicho, en este país hay principios que son innegociables. Ninguna niña debe ser obligada a casarse. Ninguna mujer debe ser amenazada por su forma de vestir. Nadie debe ser perseguido si quiere abandonar una religión. Y ningún dirigente religioso debe imponer sus normas *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* por encima de nuestra Constitución. Porque los derechos –y ya acabo, presidente– de las mujeres no son una bandera para sacar cuando convienen. Son derechos fundamentales y defenderlos exige la misma firmeza siempre, cuando ese abuso, venga de donde venga.

Porque España no conquistó sus libertades para que ahora tengamos que pedir permiso para ejercerlas. Nuestra Constitución no se arrodilla ante ningún dogma ni nuestros derechos se someten a ninguna sharía. Y, mientras exista una sola mujer amenazada por vivir libremente, la obligación de esta cámara no es buscar excusas, sino garantizar que ninguna amenaza puede interponerse en sus derechos.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Avui tenim una moció de VOX, que és crec que una còpia exacta de les d'Aliança Catalana i alguna que segurament va fer fa uns mesos, perquè contínuament parlen del mateix. I ho fan d'una manera, jo crec que, a part de tot, com molt poc rigorosa. Vostès el que fan de manera continuada, igual que ho fa la senyora Orriols, és assenyalar persistentment totes les persones musulmanes que viuen a Catalunya i que són catalanes.

I vostès, quan ho fan, barregen tota l'estona termes que són diferents. Per un costat, està l'islam. Per un altre costat, està l'islamisme. Dins de l'islamisme i l'islamisme polític, hi han corrents radicals i altres que no ho són. I dins d'això, dins de les radicals, fins i tot està el gihadisme terrorista. Però és que vostè, quan presenta la seva moció, parla, ho barreja tot, per intentar vincular el terrorisme gihadista amb totes les persones musulmanes o que a vostè li sembla que són musulmanes pel seu color de pell.

Llavors, jo crec que, en aquest sentit, és absolutament..., té una manca de rigor brutal el que vostès fan aquí, la veritat. I ho fan perquè el que volen és assenyalar, intentar desviar l'atenció de les classes populars d'aquest país perquè es fixin en el que tenen al costat i veure de quina manera poden portar la seva ràbia cap a aquestes persones. I mentrestant, a veure si arriben al Govern, apliquen la motoserra, retallen, els treuen i els abaixen les pensions, els retallen la sanitat pública, els retallen l'educació, que es el que fa, per exemple, Milei a Argentina, que està aplicant un model econòmic absolutament desastrós. Llavors, crec que aquesta és la situació.

Ara bé, vull ser molt clar: hem d'actuar contra els fanatismes, contra tots; també contra els que es fan en aquesta cambra; també contra aquells que es manifesten a organitzacions d'ultradreta violenta, i també, efectivament, contra tots aquells corrents de l'islam que estan directament, de manera radical, atacant els nostres valors fonamentals i, sobretot –i, sobretot–, vulnerant els drets de persones.

I jo crec que vostès, quan venen aquí i fan tota aquesta *retahíla* d'acusacions –també la que ha fet el diputat del Partit Popular–, s'obliden que tenim un cos de Mossos d'Esquadra que està treballant per evitar que hi hagi matrimonis forçats i que ho fan i ho treballen, i que aquí està l'estat de dret absolutament present; que hi ha una legislació contra les violències masclistes que no els hi agrada, però que també opera en aquests casos, i que, efectivament, hi han molts desafiaments per acabar i per combatre les violències masclistes a tots els sectors de la nostra societat. Però el que no poden fer vostès és mirar cap a un altre costat quan la violència masclista es produeix per un diputat del seu partit i posar tot el focus en les persones musulmanes i en aquesta violència masclista. La violència masclista s'ha d'erradicar, i per això aquest Parlament, aquest país, ha avançat molt a pesar de vostès.

I el que no cal és la demagògia; de la mateixa manera que el que cal és tenir les millors polítiques per combatre qualsevol extremisme violent, com ja existeixen, com ja s'està fent; de la mateixa manera que és important treballar qualsevol situació de fanatisme que pugui estar afectant la nostra societat. Però el que no podem fer és assenyalar les persones musulmanes de manera generalitzada, quan només és una petita minoria de les que vostès estan parlant; el que no podem fer és afectar la llibertat religiosa d'aquestes persones; el que no podem fer, com van fer fa uns mesos, és convocar manifestacions d'una mesquita a una altra, parlar de que no s'obrin mesquites, plantejant que totes les mesquites són absolutament iguals. I saben què? Que passarà el que ha passat a Estats Units.

I volia avui acabar amb unes paraules d'un congressista que ha estat electe fa pocs dies, que es diu Abdul El-Sayed, que va dir, quan va resultar electe, a tots els nens que van veure com el president Trump es burlava d'ell pel seu nom, també ho va dir als pares que van explicar per què el president es va burlar obertament d'algú pel seu nom o per com resa: «Que sàpiguen que aquell dia» –aquest passat dimarts–

«van perdre els dolents i va guanyar la democràcia.» Seguim així contra qualsevol fanatisme, també el fanatisme antidemocràtic de dos partits d'aquesta cambra.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia de nou a totes i a tots. Més enllà d'aquest aiguabarreig de moció, per dir-ne d'alguna manera, que parla d'immigració, però després ho vincula a religió, després parla de determinades mesures..., bé, una octaveta de propaganda, més que res, sí que volia destacar algunes qüestions.

Hem vist el «teatrillo» aquest de VOX i Aliança Catalana, que sembla que allò que va unir el califat ara ho ha separat l'electorat, per dir-ho d'alguna manera. En tot cas, és curiós de veure ara com es va ressituant cadascú per competir per un mateix electorat. Com veiem a la diputada de VOX defensant una moció en català. I com veiem el discurs abrandat, antiespanyolista, de la diputada d'Aliança Catalana, després d'haver justificat que els seus votants fossin votants a temps compartit entre VOX i Aliança Catalana segons els hi convingui. El que hem vist és que Aliança, per molt que diguin vostès que no es presenta, sí que es presenta a aquestes eleccions, per les declaracions que han fet vostès, i es presenta amb el color verd de VOX. Veurem com van les coses, en tot cas, i veurem com va això de prioritzar el califat per sobre de qualsevol ideologia política i aquest somni humit que tenen.

Senyora Calvet, jo li volia fer una pregunta. Vostè ha fet una afirmació, que és «les dones tenim el dret a ser el que hem sigut sempre a Espanya; lliures». Des de quan són lliures les dones a Espanya?, des de quin any? S'atreveix a respondre aquesta pregunta, ara i aquí? Ho farà o canviarà de tema? Expliqui'ns des de quan les dones són lliures a Espanya. Perquè vostè ha dit «des de sempre». *(Aplaudiments.)* No s'hi atrevirà... No s'hi atrevirà perquè sempre jugarà amb l'ambigüitat calculada i els veiem citar veladament cites del feixisme i del franquisme. En tot cas, respongui'ns des de quan; respongui'ns si considera que el Patronato de la Mujer és llibertat per a les dones, a Catalunya i a Espanya; respongui'ns si lo que feien a moltes àvies del nostre país ara fa unes dècades, que era rapar-les i torturar-les per la seva ideologia política, és la llibertat de les dones a Catalunya i a Espanya. Veurem si té valor de respondre a això. Perquè el paper ho aguanta tot, els titulars ho aguanten tot, i els vídeos de TikTok ho aguanten tot, però les confrontacions i respondre a les preguntes concretes segurament ja no aguanten tant.

Per altra banda, senyors i senyores del PP –ja els hi hem dit a primera hora–, no els hauríem de venir a donar consells, nosaltres, però hi insistirem: no els hi sortirà bé, se'ls està menjant el monstre. Estan posant les bases del *sorpasso* i s'estan equivocant.

I una darrera qüestió. També volem advertir sobre aquesta instrumentalització de la defensa dels drets de les dones per part de l'extrema dreta. No és una qüestió nova, és una qüestió de manual; l'estem veient arreu d'Europa i del món. I estem veient com, en certa manera, estan enganyant part de la societat amb aquesta instrumentalització. Però sí que és important advertir que té unes finalitats molt clares. Vostès, l'extrema dreta, no defensen els drets de les dones; vostès, l'extrema dreta, utilitzen els drets de les dones per atacar la immigració. Aquest és el primer element. Perquè a vostès no els importen els drets de les dones en si, sinó com a eina per utilitzar-la.

Segon element que ens porta a dir això: vostès neguen la violència estructural contra les dones. Vostès neguen el masclisme. I curiosament denuncien el masclisme segons de qui ve, no el masclisme en si. Una altra covardia d'aquest plantejament.

Tercer: utilitzen la por, també, amb aquesta retòrica de la por i de la seguretat de les dones; no de la seguretat en abstracte de les dones, sinó segons qui els hi genera

aquesta inseguretat. I la seguretat de les dones és absoluta. No és en funció de qui genera aquesta inseguretat.

I quarta qüestió: si defensen els drets de les dones, defensin-los tots. No poden seleccionar quins drets defensen i quins no. Defensin tots els drets de les dones. Nosaltres defensem *tots* els drets de les dones, *tots* els drets que es reivindiquen per part de les dones, no aquells que es veuen amenaçats per part de determinades religions concretes en determinats moments concrets. De la totalitat. Quan facin això, tindran alguna credibilitat, des de la dreta i des de l'extrema dreta, per defensar els drets de les dones.

Moltes gràcies.

El president

I en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

«Españoles y perros, no.» Cartells com aquests es trobaven, els anys seixanta, a municipis d'algunes ciutats d'alguns països –de França, Alemanya o Suïssa. Això era el que es trobaven els nostres compatriotes que fugien de la indecència i la misèria del franquisme. Gent que parlava la nostra llengua, gent amb la que compartíem els mateixos costums que compartim avui. Eren els nostres avis. Érem nosaltres; érem nosaltres fugint d'un present incert; érem nosaltres buscant un futur millor.

Al final del camí ens vam trobar rebuig i hostilitat. Ens vam trobar que reien dels nostres costums quan nosaltres només volíem treballar. Com es burlaven de la nostra llengua quan només nosaltres volíem ser acceptats. I com es mofaven de les nostres creences quan només volíem viure en pau. Llavors no demanàvem privilegis, sinó oportunitats, i la resposta que vam trobar van ser països sencers qualificant-nos de ciutadans de segona només pel nostre origen i el nostre accent. Aleshores els estrangers érem nosaltres; els que sobràvem érem nosaltres; els qui molestàvem érem nosaltres. L'amenaça, diputats i diputades, érem nosaltres.

Deia Joan Margarit que la intolerància és la por a recordar allò que vam ser. I afirmacions com les de VOX que hem escoltat avui, que estem acostumats a escoltar, ens recorden que segurament hem oblidat massa ràpid d'on venim i qui vam ser. Perquè avui assenyalem els que arriben oblidant que vam ser nosaltres, no fa gaire, aquells qui marxàvem. També en la línia escoltem molt sovint a VOX fent aquesta conspiració entre els malvats islamistes i els àvids de poder socialista. I els llibres d'història ens diuen que, malauradament, aquest argument no és nou. Als anys trenta eren els jueus qui amenaçaven Alemanya; el 2026 són els islamistes qui poden acabar amb la identitat d'Espanya. Als anys trenta eren els jueus qui eren els aliats del comunisme, i el 2026 som els socialistes els aliats dels islamistes. Als anys trenta eren els jueus els responsables de la decadència d'Alemanya; l'any 2026 són els islamistes els que acabaran amb el futur d'Espanya.

També els dic una cosa molt clara, diputats i diputades de VOX: per molt que vostès utilitzin el mateix patró argumental que utilitzaven els règims autoritaris del segle passat i malgrat que vostès s'esforcin molt en intentar fer pensar el contrari, crec –i els hi dic humilment i personalment– que vostès no són els successors d'aquells règims. I no ho són, perquè vostès, diputats i diputades de VOX, realment no són extremistes convençuts, sinó apàtrides porucs a la disposició i sotmesos als interessos econòmics i a les directrius polítiques dels seus amos. Per això callen quan Meloni, estrangera, tanca la frontera amb Espanya. Per això callen quan Trump, estranger, imposa aranzels cap als nostres productors. I per això callen quan Netanyahu, estranger, acaba també per provocar una guerra que augmenta el preu de l'energia de la nostra gent. Acusen l'immigrant pobre i callen davant de l'estranger poderós, responsable dels problemes reals que viu i pateix la nostra gent. *(Aplaudiments.)*

Així que, diputats i diputades de VOX, que els hi quedi clar una cosa: vostès són o practiquen o exerceixen el que és el racisme selectiu. Vostès són racistes amb l'immigrant que no pot pagar el lloguer, però no ho són amb el fons voltor estranger que arriba per especular amb els nostres pisos. Vostès són racistes amb l'immigrant que només demana papers per treballar, però no ho són amb els empresaris estrangers que exploten la nostra gent per quatre duros. I vostès són racistes amb l'immigrant que necessita anar a urgències, però no amb les farmacèutiques estrangeres que arriben a aquest país per jugar amb la salut i fer negoci amb la salut de totes i tots.

Vostès ho tenen molt clar: si l'immigrant és pobre, reemigració, però si l'immigrant és ric, submissió. I és precisament aquesta submissió, diputats i diputades de VOX, el que els empeny a vostès a crear un enemic intern a qui poder responsabilitzar de tots els problemes que té aquest país, com va passar llavors amb els jueus, com alguns països feien amb nosaltres fa només unes dècades, i com vostès avui fan amb els musulmans.

Perquè aquest argument, senyors de VOX..., aquí arriba el que és el seu argument estrella, no?, i ho deia la senyora Calvet: «Bé, com tenim un problema amb musulmans que es poden radicalitzar amb l'islamisme radical, fem fora tots els musulmans i acabem el problema.» Miri, senyora Calvet, jo li pregunto: com que el vuitanta per cent dels delinqüents són homes, expulsem tots els homes? Com que hi han espanyols que roben, expulsem tots els espanyols i acabem amb el problema? Com que hi han sacerdots que van abusar sexualment de menors, expulsem tots els sacerdots? Com que hi han polítics que paguen «cubates» amb diners del Parlament, expulsem tots els polítics? I com que existeixen representants de VOX que amenacen amb cremar centres de menors, què fem? Expulsem tots els seus representants, senyora Calvet? *(Aplaudiments.)* No em respongui a aquesta última pregunta, que segurament té trampa, senyora Calvet, però és només per veure-ho i perquè sigui vostè conscient de lo irresponsable que és el seu argument.

Acabaré ara, president, però abans una cosa, senyor Escribano, perquè jo aquí sí que no me'n puc estar. Parlava vostè «del termómetro de los socialistas para calibrar nuestro feminismo y demás», no? Miri, sap quin és el nostre termòmetre? 2022, llei orgànica de llibertat sexual: nosaltres a favor; vostès en contra. 2023, reforma de la llei d'avortament: nosaltres a favor; vostès en contra. 2024, llei orgànica de representació paritària: nosaltres a favor; vostès en contra. Netegis la boca abans de parlar del feminisme i del Partit Socialista *(aplaudiments)*, que ha sigut el partit que més ha fet pel dret de les dones en aquest país.

I acabo, ara sí, president, amb tres missatges molt clars, que crec que tots i totes n'hem de ser conscients en un moment tan transcendental i tan important per al nostre país. Primer, que la intolerància cap a l'immigrant no ens impedeixi veure que un dia vam patir i vam ser allò que avui ell pateix i ell és. Dos: els diputats de VOX no són extremistes convençuts, sinó apàtrides porucs que gestionen els interessos dels seus amos.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Christian Soriano García

I tercer –i acabo, president–, català i catalana, que avui no puguis pagar el lloguer no té res a veure amb l'immigrant que té la mateixa situació que tu, sinó amb els fons voltors...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Christian Soriano García

...que dictaminen el mercat i que són al final qui decideixen què fan, què voten i què diuen partits com VOX i Aliança Catalana.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, o sobre l'esmena, essencialment de traducció, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Pel que fa a l'esmena d'Aliança Catalana, doncs, bé, no l'acceptarem. I, senyora Orriols, els convido a que ho pensin, perquè la lluita no és entre espanyols, la lluita és contra l'islamisme que desafia tot el que som.

Després, al Partit Socialista. Senyor Soriano, lliçons, ni una –ni una. Miri, en cap lloc està escrit que els catalans i la resta d'espanyols haguem de continuar condemnats eternament a un govern corrupte, mafiós i traïdor; a un govern socialista que ha deixat tot Espanya a les fosques; a un govern en el qual les violacions s'han disparat un 340 per cent; a un govern que paga sicaris per perseguir i eliminar jutges; a un govern que ha intentat manipular aquestes eleccions; a un govern que substitueix els tècnics per amiguets amb el carnet socialista; a un govern que desvia els diners que haurien d'anar a les infraestructures cap a prostitutes; a un govern que té cent setze morts d'Adamuz, d'Urda, de Gelida, a les seves esquenes; a un govern que va abandonar els valencians a la dana; a un govern que, mentre posava els espanyols en *zulos* prefabricats a la Palma, regalava cases als qui acabaven d'arribar; a un govern que ha deixat a tots els nostres compatriotes de Ceuta totalment desemparats en contra de l'invasor; a un govern socialista que ens deixa una Espanya que fa pena de veure.

Així que no: en cap lloc està escrit que els espanyols haguem de continuar condemnats eternament al Govern més corrupte de la història i a la degradació que perpetua el Partit Socialista. No tinguin cap dubte que des de VOX farem lo impossible perquè aquest Govern socialista pagui davant dels tribunals tot el mal que ha fet als espanyols i totes les morts que porta a les seves esquenes.

Moltes gràcies.

El president

Crec que, en acabar de debatre aquesta moció, val la pena que el diari de sessions pugui contenir la lectura que farà aquesta Presidència de l'article 18 de la Declaració universal dels drets humans de l'any 1948.

«Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió. Aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió o de creença, i la llibertat, individualment o col·lectivament, en públic o en privat, de manifestar la seva religió o creença per mitjà de l'ensenyament, la pràctica, el culte i l'observança.»

Aquest Parlament sempre ha estat fidel a la Declaració universal dels drets humans de l'any 1948.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació *(aplaudiments)...*, que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14, 15, 16, 17 i 18 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, abans de procedir a la votació, els haig de comunicar una nova delegació de vot per a la sessió plenària d'avui. La diputada Irene Negre i Estorach, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en el diputat Salvador Vergés i Tejero. Atès que aquesta darrera delegació de vot ha entrat al registre aquest matí i no s'ha pogut adequar al sistema de votació, en les votacions d'ara li demanaré al portaveu del Grup Parlamentari de Junts quin és el sentit de vot d'aquesta delegació.

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes d'aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades.

Abans d'iniciar la votació, pregunto si hi ha cap grup parlamentari que vulgui incorporar una nova votació separada o que demani la lectura d'algun punt concret de la seva moció. *(Pausa.)* Comencem pel senyor Garriga, de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

President, gràcies. De la moció número 18, demanem la lectura del punt 11.

El president

Molt bé. Senyora Orriols, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Sí, voldríem votació separada del punt 2 de la moció 15.
Gràcies.

El president

Cap altra petició? *(Pausa.)* Sí, la senyora Díaz. *(Pausa.)* Té la paraula.

Elena Díaz Torrevejano

Ara. D'acord. De dues mocions. De la número 15, demanem votació separada dels punts 11.*a*, 10 i 6.*b*, que es podrien votar conjuntament.

El president

Per facilitar les coses, les votarem separadament,

Elena Díaz Torrevejano

D'acord.

El president

Perquè formen part de...

Elena Díaz Torrevejano

Cap problema.

El president

Em deia 11.*a*, 10 i...?

Elena Díaz Torrevejano

6.*b.*

El president

6.*b.* És que formen part de tres blocs diferents i seria, ara, embolicar una mica... Molt bé.

Elena Díaz Torrevejano

I de la moció número 17, del punt 17, els punts 11.*a* i 11.*c*, que també es podrien votar conjuntament.

El president

Molt bé. En aquest cas sí que els votarem conjuntament.
Molt bé, doncs comencem les votacions.
Esperin un segon...

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les polítiques en matèria d'immigració a Catalunya (continuació)

302-00309/15

Molt bé. Comencem amb la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les polítiques en matèria d'immigració a Catalunya.
Votem conjuntament els punts 1, 4, 5 i 15.
Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

També conjuntament, votarem els punts 2, 3, 6, 6 bis, 10, 11, 12 i 13.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 15 vots a favor i 13 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

I, finalment, votarem de manera conjunta els punts 9 i 14.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia (continuació)

302-00310/15

Votem, ara, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGTBI i l'erradicació de l'LGTBI-fòbia.

Començarem votant el punt 2.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, 30 vots en contra i 1 abstenció.
Votem el punt 11.*a*.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 28 vots en contra i 41 abstencions.
Votem, ara, conjuntament els punts 1, 3, 8.*a*, 8.*b*, 8.*c*, 9 i 11.*b*.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.
Conjuntament també, votem els punts 4.*a*, 4.*b* i 4.*c*.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquests punts han estat aprovats per 106 vots a favor, 12 vots en contra i 15 abstencions.
Votem els punts 5, 7, 11.*c*, 11.*d* i 12.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.
Votem el punt 10.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 26 vots en contra i 43 abstencions.
Votem el punt 6.*b*.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Sí.

El president

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 13 vots en contra i 56 abstencions.

I, finalment, i de manera conjunta, votarem els punts 6.*a* i 6.*c*.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Sí.

El president

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació (continuació)

302-00311/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Abstenció.

El president

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 26 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Abstenció.

El president

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 28 vots en contra i 34 abstencions.

Votem el punt 3.*a*.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Sí.

El president

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 3.*b*.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots en contra, 30 vots a favor i 41 abstencions.

I finalment i conjuntament votarem els punts 3.*c*, 4, 5.*a*, 5.*b*, 5.*c* i 5.*d*.

Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre sobirania i dret a l'habitatge (continuació)

302-00312/15

Votem, a continuació, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre sobirania i dret a l'habitatge.
Votem el punt 1.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
No.

El president
Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots en contra, 10 vots a favor i 61 abstencions.
Votem de manera conjunta els punts 2 i 8.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Sí.

El president
Aquests punts han estat aprovats per 103 vots a favor, 28 vots en contra, 1 abstenció i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.
Conjuntament, votem els punts 3, 6, 7 i 10.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
No.

El president
Aquests punts han estat aprovats per 71 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 4.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero
Abstenció.

El president
Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 28 vots en contra i 34 abstencions.
Votem el punt 5.
Comença la votació.
Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Abstenció.

El president

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 26 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament, votarem els punts 11.*a* i 11.*c*.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquests punts han estat rebutjats per 62 vots en contra, 51 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 11.*b*.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots en contra, 10 vots a favor i 61 abstencions.

I, en darrer terme, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquest punt ha estat rebutjat per 101 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de l'islamisme en la seguretat i la llibertat (continuació)

302-00313/15

I, finalment, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de l'islamisme en la seguretat i la llibertat. Atès que el grup parlamentari proponent..., proposant ha demanat la lectura del punt 11, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá González, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària quarta

«Eliminar el programa de lengua árabe y cultura marroquí impulsado por el Gobierno de Marruecos e impartido por funcionarios marroquíes en numerosos centros educativos dependientes de la Generalitat de Catalunya, por ser una vía de injerencia directa en un tercer Estado que, además, ha vulnerado nuestra soberanía nacional

y territorial invadiendo Ceuta, por representar un ejercicio de colonización inaceptable y por alimentar la creación de contracomunidades incompatibles con nuestros usos, costumbres y leyes en nuestra propia tierra.»

El president

Votem de manera conjunta tota la moció.

Comença la votació.

Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

No.

El president

Aquesta moció ha estat rebutjada per 105 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres en punt de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernàndez.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal

302-00314/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per ferne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, representants de les associacions que ens acompanyen i que ens estan seguint, bona tarda.

Avui venim a parlar de dol, concretament de dol perinatal. Avui les protagonistes són les famílies que han passat, estan passant o, malauradament, passaran per una situació molt dura: acomiadar un fill massa aviat, per un «no hi ha batec» o per haver de prendre una decisió a contracor. El debat d'aquesta moció va de com acompanyem aquestes famílies, des de que reben la notícia i de com els hi donen, passant per l'atenció hospitalària i sobre com han de gestionar el tornar a casa amb les mans buides i tot el que ve després.

Per tant, diputats, diputades, em permeto fer-los un prec. És una realitat que, per desgràcia, passa sovint, i el dol no entén ni de grups parlamentaris ni de partits polítics. Per tant, els convido a parlar sobre aquest dolor i aquest acompanyament amb un debat serè, sincer i amb tota la voluntat constructiva. És amb aquest esperit que nosaltres hem redactat el text i hem debatut sobre les esmenes que avui sotmetrem a votació.

Dit això, presentem una moció on d'entrada constatem que, a data d'avui, es reben un tracte i uns serveis d'atenció sanitària desiguals en funció de l'hospital o la clínica on es dona a llum un infant sense vida, i això és el primer que hem de canviar. No pot

ser que, en funció de l'hospital on donis a llum, el teu fill rebi un enterrament digne o sigui tractat com un residu humà; o no pot ser que, en funció del lloc on dones a llum, ho puguis fer en un espai en condicions per acomiadar-te del nadó o ho facis al costat de dones que estan a punt de viure un dels millors moments de la seva vida.

La *Guia d'acompanyament al dol perinatal i neonatal* és una bona guia, però ni ho regula tot ni, malauradament, s'aplica sempre. Per això, demanem elaborar i aplicar un protocol integral que acompanyi també després de l'alta hospitalària, on es reguli l'atenció mínima als serveis funeraris, l'ajuda en els tràmits burocràtics, l'atenció psicològica especialitzada i la guia per gestionar el dol amb la família, i anar una mica més enllà i regular-ho en un futur per llei. Demanem també que, en el termini de tres mesos, totes les empreses que presten serveis funeraris a Catalunya rebin una instrucció sobre l'atenció i la prestació del servei a les famílies que han tingut una pèrdua perinatal o neonatal.

I també gestionem el dia després. Aprovant aquesta moció, posem punt final a una injustícia: com pot ser que després de donar a llum un nadó sense vida no tinguis dret a un permís de maternitat? És que no hi ha postpart? És que no hi ha una recuperació física o emocional? És que l'altre membre de la parella no ha patit també una pèrdua? Evidentment. Per tant, prou baixes per mal d'esquena o salut mental; entre tots ens hem de dir que se'n diu «permís» i ha de ser automàtic.

Les paraules són importants, sempre, però en moments tan durs poden ser especialment doloroses. Demanem que a partir del segon trimestre, independentment del nom tècnic, mèdic o d'ús generalitzat que tingui, es parli sempre de pèrdua neonatal o mort fetal. Hem d'evitar paraules com «fetus», «resta abortiva» o «avortament tardà».

I un darrer tema. Saben quin és l'únic moment on oficialment l'Administració pregunta quants fills ha tingut la dona, siguin nascuts amb o sense vida? Quan hi ha una història que acaba bé després. És a dir, quan tu vols inscriure un fill nascut amb vida al registre civil, per a efectes estadístics, et pregunten quants fills has tingut, siguin vius o morts. I no saben el que reconforta que algú et pregunti per aquells fills que en teoria no existeixen. I, en aquest sentit, emplaçant-nos a treballar-ho millor, cal promoure una inscripció al registre civil voluntària i sense efectes jurídics, perquè no canvia la realitat, però la veritat és que és molt reparador i reconfortant.

I he començat dient que aquesta moció busca millorar les condicions en com l'Administració acompanya totes les famílies que han de passar per un procés de dol perinatal i neonatal. I és així, però, inevitablement i volgudament, és també una dedicatòria i un sentit record per a tots aquells xics als que vam dir adeu massa aviat.

Gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bona tarda. Ningú està preparat perquè l'embaràs no vagi bé o per donar a llum un fill mort, quan aquest era el desig, una voluntat i part del projecte de vida. És per això que qui ho ha d'estar, de preparat, són els professionals que acompanyen aquest moment tan devastador.

El dol perinatal i neonatal avui, malgrat totes les passes fetes, encara continua sent un tabú social i jurídic. Es caracteritza pel fet de tenir una escassa visibilitat i poc reconeixement. És un dol en el qual al dolor s'hi ha de sumar silenci, s'hi ha de sumar solitud i, fins i tot, sentiment de culpabilitat. Les pèrdues gestacionals afecten una de cada deu dones al llarg de la seva vida, i una de cada quatre dones si parlem del primer trimestre de gestació. Per això, cal abordar-ho; per això, cal visibilitzar-ho, fer un reconeixement oficial de la situació i també proporcionar un tracte equitatiu a tot arreu,

garantint drets bàsics, acompanyament, memòria i protecció social. Perquè, sí, les paraules, les mirades i el tracte rebut poden curar o poden fer més mal, sobretot en les primeres hores.

Permeteu-me fer un parèntesi en aquest moment. Aquesta moció és sobre el dol perinatal –ho explicava molt bé la diputada Abella–; parlem del dret a l'acompanyament i reparació en una situació de pèrdua del fill gestant, d'un procés de gestació volgut, desitjat, d'una decisió conscient de la mare. I, per tant, aquí no posem en qüestió el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs; al contrari, parlem de drets i del dret a l'acompanyament des de la plena capacitat de decisió de la dona. Convé fer aquesta reflexió per a aquells que voldran aprofitar-se, a vegades sense escrúpols ni empatia, de situacions diverses per les quals han de passar les dones. Fem aquesta proposta per humanitzar les mares i les famílies en un procés molt dur. Per això aquesta moció és tan rellevant.

Agraïm que s'hagi presentat, diputada, i compartim les reflexions i les propostes que s'hi fan, especialment la necessitat de garantir que els protocols i la guia d'atenció s'apliquin a tots els centres hospitalaris de forma equitativa i que no hi hagi, per tant, diferències en funció de l'hospital o del territori. Treballar també amb els serveis funeraris, amb recomanacions i instruccions sobre com gestionar i prestar el servei a les famílies. Evitar nomenclatures que poden ferir i danyar en el moment en què es produeix una pèrdua gestacional, perquè, com deia, les paraules importen i poden curar o encara fer més mal. Fer les modificacions, també, estatals legislatives pertinents per garantir un permís retribuït als dos progenitors, perquè el dol és compartit, i així cal reconèixer-ho. I també fer les modificacions per garantir els permisos de maternitat corresponents i proporcionals al període de gestació. I elaborar també una llei catalana d'acompanyament al dol perinatal que reguli de forma integral tot el procés de pèrdua gestacional. Que Catalunya torni a ser pionera en liderar en la defensa de drets i dignitat.

Som conscients que s'han fet passes endavant. Volem reconèixer la guia d'atenció i fer arribar un immens gràcies als professionals que tracten amb les famílies que passen per aquesta situació, però també sabem que es pot i que cal continuar avançant. La dignitat no pot dependre d'interpretacions administratives o de l'hospital on t'atenguin. No ens podem permetre fallar com a societat en moments així.

En la línia de la moció, hem presentat algunes esmenes per millorar la proposta. D'una banda, garantir poder acreditar la formació específica als professionals perquè puguin oferir una atenció adequada, respectuosa i especialitzada. També explicitar el suport al teixit associatiu i a les entitats que acompanyen les famílies –a qui saludo també i a qui agraeixo tota la seva feina. I, finalment, instar el Govern de l'Estat a recuperar el model de registre que inclou la possibilitat, per a aquelles famílies amb un fill nascut mort a partir dels sis mesos de gestació, si així ho desitgen, d'assignar un nom al seu fill i de registrar el nom de l'altre progenitor com a acte de reparació, que ho té, i molt. Perquè avui parlem d'això, de com garantim un acompanyament que alleugeri el dolor d'un adeu massa aviat, el dolor d'un comiat no volgut. A les seqüeles físiques –perquè, recordem-ho, en molts casos s'ha de passar per un procés de postpart– cal afegir-hi una ferida que no es veu, però que deixa marca per sempre: són les cicatrius del record.

Acabo amb la història de Jizō, que no sé si coneixen. És el déu budista protector dels nens, que salva les ànimes dels bebès que han mort de forma prematura o que no han pogut néixer vius. Jizō és l'encarregat de protegir els nostres fills allà on nosaltres no hem pogut arribar. Aquesta creença pot ajudar a esvair la tristesa i guarir l'ànima. A aquesta moció, però, es tracta que, més enllà de les eines que cadascú pugui trobar per recuperar el dolor de forma individual, el sistema de salut de Catalunya i la nostra societat de forma col·lectiva proporcionin eines per dignificar aquests moments. Potser no podem canviar el que ha passat ni evitar, malauradament, que

continuï passant, però sí que podem contribuir a millorar els processos i l'acompanyament perquè sigui menys dolorós i més reparador.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputades, diputats. En primer lloc, vull donar les gràcies a la diputada Jeannine Abella per haver presentat aquesta moció i ens permeti aprofundir sobre una qüestió molt delicada i dolorosa com és el dol perinatal. També vull agrair la seva bona predisposició a arribar a acords i transaccions, i en algun cas ha estat possible i en altres, no.

El dol perinatal, com han dit molt bé les diputades que m'han precedit, es caracteritza pel fet de tenir un reconeixement força invisible en tots els àmbits, també el social, i no es correspon amb el dolor amb el que ho poden arribar a viure les mares i pares. Podríem dir que hi ha un dol socialment silenciat, com també ha dit la diputada Vilalta.

La vivència d'una pèrdua gestacional està condicionada per molts factors: la història personal, les circumstàncies de la pèrdua, l'entorn familiar i social, i, d'una manera molt especial, l'acompanyament i l'atenció rebuts per part dels professionals sanitaris.

Per això, considerem fonamental que el sistema sanitari disposi de professionals formats, de protocols adequats i d'espais que permetin oferir una atenció respectuosa i adaptada a cada situació. En aquest context, el Govern va elaborar una guia d'atenció al dol perinatal i la mort neonatal, adreçada precisament als professionals, perquè les famílies que pateixen una mort gestacional es troben en una situació de gran vulnerabilitat i molt sensibles al seu voltant. Aquesta guia aborda la necessitat de disposar de professionals formats i referents en el dol.

És especialment important també el llenguatge que utilitzem. Les paraules importen, com han dit la diputada Vilalta i la diputada Abella, i sobretot en moments d'una enorme vulnerabilitat. Hem de procurar una comunicació respectuosa, empàtica i adequada a les circumstàncies de cada dona i de cada família. I aquí també creiem que cal ser molt curosos. Hem de ser capaços d'atendre i reconèixer el dol derivat d'una pèrdua gestacional i alhora preservar plenament els drets sexuals i reproductius de les dones. Hem de garantir una atenció adequada davant d'una pèrdua gestacional i, al mateix temps, preservar sense ambigüitats els drets de les dones a decidir sobre el seu propi cos.

Precisament per això hem treballat aquesta moció des de la voluntat d'arribar al màxim consens possible, però també amb el rigor necessari davant una qüestió tan sensible. Des del nostre grup, compartim la immensa part dels objectius plantejats: millorar l'acompanyament, reforçar la formació dels professionals, avançar en l'aplicació dels protocols, avançar en els drets laborals, disposar d'espais adequats i continuar millorant l'atenció que reben les dones i les famílies.

S'han donat passes endavant. Experiències com l'Espai Niu a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida, un espai pioner a Catalunya en l'àmbit del dol perinatal, que va obrir portes fa pocs mesos i que vaig poder visitar recentment, mostren també la importància de disposar d'entorns pensats específicament per a aquests moments.

Hi ha alguns punts de la moció en què considerem que la formulació proposada no permet que hi donem suport. Per aquest motiu, votarem en contra del punt 8. Compartim la necessitat de garantir un tractament adequat i respectuós procedent de les pèrdues gestacionals, però considerem que la regulació d'aquesta qüestió s'ha de fer d'acord amb el marc normatiu vigent i amb plenes garanties jurídiques. Per això, no compartim l'establiment en els termes plantejats d'un llindar general a partir de les

dotze setmanes de gestació. Hem d'evitar formulacions que puguin generar conseqüències no desitjades sobre els drets de les dones.

En canvi, donarem suport a la immensa majoria dels punts de la moció, perquè compartim l'objectiu de continuar millorant l'atenció al dol perinatal, a l'acompanyament de les persones que travessen una pèrdua gestacional. Perquè darrere de cada situació hi ha una experiència personal que mereix ser tractada amb respecte, amb empatia i amb una atenció sanitària de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, famílies, entitats que avui ens acompanyen, benvinguts. Salutacions especials a l'Associació Chisana de Lleida, aquí presents. Felicitacions per la magnífica tasca que fan. També els faig saber que des del Partit Popular de Lleida heu estat proposats per rebre la medalla de la nostra ciutat.

Agraïm la presentació d'aquesta moció i, en particular, a la diputada Jeannine Abella. Des de la nostra formació política, els avancem que donarem suport íntegre en aquesta moció.

El dol perinatal és una realitat que encara es viu en silenci. La recepció d'una notícia inesperada com la pèrdua d'un fill durant l'embaràs, d'un part o poc després del part és devastadora. L'embaràs sol ser aquella etapa especial de les dones que la societat associa a un període de felicitat. Però la realitat és complexa i de vegades els embarassos no segueixen aquell curs desitjat. Qui experimenta aquest tipus de dol passa per diferents etapes, des d'una negació fins a l'acceptació, encara que cada procés és únic i personal. La tristesa profunda i el sentiment de culpa poden ser comuns, sovint intensificats per una incomprensió o comentaris inapropiats o desafortunats de l'entorn.

Moltes famílies expressen que davant un dolor com aquest han sortit dels hospitals incompreses i desemparades. Han de fer front a una pressió addicional per haver de superar ràpidament el seu dolor, com si aquesta pèrdua fos menys important que altres dols. Habitualment, el reconeixement per part de l'entorn és també insuficient, perquè és un dolor intangible. En conseqüència, és molt important un suport professional i una visibilització social.

És la història d'en Joan o Joanet, aquell nadó de dotze setmanes, i la d'uns pares amb estima des del seu primer minut. Esperaven il·lusionats la seva arribada. El cor d'en Joan va deixar de bategar. Un cop dur. A l'hospital públic se'ls va atendre correctament, però quan van demanar per poder-se'l endur per donar-li vetlla i sepultura, es van trobar moltes traves, traves burocràtiques. Fins i tot el nadó tenia la categoria de resta biològica. Tot i l'existència d'una sentència, una sentència històrica, 11/2016, del Tribunal Constitucional, de l'1 de febrer de 2016. Reconeix el dret de la mare i de la família a recuperar el cos del no nascut per a la seva disposició privada: enterrament o incineració, amb independència del pes o l'edat gestacional. Com els he dit, ambdós progenitors es van trobar amb traves per part d'aquell hospital. Una absoluta incomprensió, una experiència dolorosa que es sumava al propi dol.

Abans d'aquesta data, molts hospitals es negaven a lliurar aquests cossos de menys de cent vuitanta dies o de menys de cinc-cents grams. Aquests criteris biològics han estat superats i no poden passar per damunt del dret de la família a fer el seu dol i donar sepultura al nadó.

En aquesta moció hi ha punts importants, com l'existència d'un protocol integral que serveixi de guia un cop les famílies reben l'alta hospitalària: l'acompanyament, l'atenció psicològica especialitzada o evitar termes també inapropiats en aquests casos, com «avortament tardà». També insta el Govern de l'Estat a modificar aquella legislació laboral per tal que dins el primer trimestre de gestació, en cas de pèrdua, els dos progenitors tinguin dret a aquell permís retribuït.

L'Espai Niu de l'Hospital Arnau de Vilanova és un exemple positiu de sala de vetlla pionera destinada a les famílies que pateixen aquesta pèrdua gestacional o perinatal. Professionals especialistes d'aquest servei d'obstetrícia i ginecologia destaquen precisament la importància de disposar d'aquests espais quan la pèrdua d'un nadó durant la gestació o els primers dies de vida té un impacte emocional significatiu. Tanmateix, és necessari que aquests espais siguin presents arreu de Catalunya, la unificació de criteris i de protocols.

I volem destacar precisament la importància d'aquests espais habilitats en diferents municipis, també diversos cementiris catalans que fan i habiliten aquests espais. I l'espai Empremtes, de Lleida, que està ubicat al cementiri municipal, al departament del Sant Crist. Aquest espai obert, diàfan, amb un disseny arquitectònic pensat per crear aquest ambient que facilita la memòria, que facilita la reflexió. Una figura geomètrica que té forma de cercle i està integrada en el seu medi natural.

I, amb les paraules que hi ha escrites en aquest espai d'Empremtes, vull acabar aquesta intervenció. Quan diu: «L'amor no comença amb el naixement ni acaba amb la mort. Recordem els infants que van néixer adormits, aquells que vam portar al ventre, però que mai vam arribar a conèixer; aquells que vam sostenir en braços, però que mai ens vam emportar a casa, i aquells que vam poder portar a casa, però no es van quedar.»

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Solía decir uno de mis adjuntos cuando yo era residente que el embarazo es el evento más peligroso y temido por un médico, porque es el único evento que obliga a una familia, a una persona a acudir al hospital por un motivo alegre y, cuando las cosas salen mal, la desesperanza es mayúscula y la tristeza se amplifica. Y es que la situación que se da es radicalmente distinta a las expectativas que tenemos.

Un parto que se complica, una cesárea que se tuerce, unas correas donde no se ve movimiento o una ecografía en la que no hay latido. He pasado por todas esas cosas como médico y también como paciente. Y ojalá hubiese existido un programa de ayuda y de consuelo donde simplemente algún profesional te acompañase en ese trance con la paz que te da su experiencia, la de haber sido la muleta de muchas otras familias en una situación similar.

Y lo cierto es que hay centros en los que existe y que haríamos bien en copiar. Por ejemplo, «CUN te acompaña», donde un equipo de enfermeras, comadronas, médicos y psicólogos se encargan de ayudar a sostener el peso de una pérdida o de un embarazo no viable. En realidad, mucho se reduce a eso: ayuda, comprensión y acompañamiento para todas las mujeres embarazadas, para las que presentan problemas en un embarazo deseado, pero también para las mujeres que se encuentran con un embarazo no deseado y se sienten perdidas y angustiadas. Porque, verán, tanto unas como otras en muchas ocasiones no necesitan tantísimas explicaciones científicas; solamente necesitan una mano firme donde agarrarse.

Y esto nos lleva al punto que no nos acaba de convencer de su moción, porque no quieren que se llame «aborto» a la pérdida de un bebé intrauterino. Si se llama así,

«aborto». Si se provoca, se llama «aborto provocado». Y si no se provoca, se llama «aborto espontáneo». Pero, en cualquier caso, se define como la interrupción irrevocable de un embarazo antes de la viabilidad fetal, ya sea espontánea o inducida. Intentar que exista una nomenclatura distinta si es provocado o si es espontáneo es crear una diferencia artificial ante un mismo hecho, que es un embarazo.

Y es que existe una incoherencia difícil de ignorar en su discurso. Ustedes, que defienden el aborto, llamando «cúmulo de células» a lo que crece en el vientre de una madre cuando el embarazo no es deseado, son los mismos que ante un aborto espontáneo hablan de «perder a un bebé», hablan de «duelo», ponen nombre al hijo que no llegó y esperan condolencias como las que se dan ante la muerte de un ser querido. Y nadie les reprocha ese duelo; todo lo contrario, es humano y es legítimo. Pero resulta chocante que el mismo embrión pase de ser un tejido prescindible del que uno se puede deshacer a ser un hijo, según el deseo de la madre.

Para ustedes su valor depende enteramente de que alguien lo quiera. Su valor no descansa en lo que es, sino en lo que otros quieren que sea. Nuestra pregunta es: ¿quién decide lo que es? ¿Lo decidirá usted, señora Segovia? ¿Es su deseo quien tiene la potestad de darle el estatus de ser humano? ¿O lo decide usted, señora Jaurrieta? ¿Es usted la que decide con su deseo si es su hijo o un cúmulo de células? ¿O lo decide usted, señora Abella, de Junts?

Miren, para VOX la condición de ser humano no es arbitraria, como es para ustedes, y el valor de un embrión reside en lo que es, un ser humano. Y cualquier pérdida humana, sea intencional o no, es una pérdida irreparable para nuestra sociedad y merece toda nuestra atención y toda nuestra comprensión.

Y voy a terminar como empezó el presidente de esta cámara en este Pleno de esta semana, y más hoy que hablamos de pérdidas humanas. No puedo más que acordarme de todas esas familias que han perdido a alguien en el accidente de tren de Urda, de todas esas familias que también lo perdieron en Adamuz, de las familias españolas que están sufriendo en Ceuta y de todos esos españoles que sufren en sus carnes las consecuencias de las políticas negligentes y corruptas del Partido Socialista. Sufrimiento que no se acaba tras sacrificar a un ministro en clave electoralista. Sufrimiento que se acabará cuando se acabe con Sánchez, pero también con Illa, y con todos aquellos, Junts y Esquerra, que les han permitido gobernar...

El president

Senyora diputada, torni a la qüestió, si us plau.

María Elisa García Fuster

...y hacernos lo que nos han hecho a los españoles.
Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Diputada Abella, jo vull començar agraint també la presentació d'aquesta moció, i també agraint-li que hagi demanat mantenir-nos en aquest marc de respecte cap a les persones que han tingut aquesta pèrdua gestacional i han patit aquest dol.

I, evidentment, més enllà de les bestieses que hagin pogut sentir, no entraré en aquest marc. I crec que l'únic que es pot dir és que, des d'aquest Parlament, el que sortirà avui és que s'aprovarà una moció que dona suport a totes aquelles dones que han decidit tirar endavant el seu embaràs i que han perdut el seu fill, igual que moltes vegades s'ha votat a favor de totes aquelles dones que han decidit interrompre aquest embaràs i no tenir-lo. Per tant, crec que, evidentment, no és incompatible una cosa amb l'altra. Entenem que l'esperit de la moció, justament, no és contraposar aquests

dos drets. I per això nosaltres donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció.

Jo crec que una de les parts importants d'aquesta moció és aquesta visibilització, perquè, efectivament, és un tema que està molt invisibilitzat. I, a més a més, a aquelles persones que hem tingut fills i filles i que no hem patit una experiència de pèrdua ens costa molt, segurament, empatitzar i entendre allò que s'ha passat. I, sobretot, quan preguntes al teu voltant, comences a sentir tot de gent que ho ha passat i que no sabies que ho ha passat, no? Comentant aquesta moció amb gent del meu entorn..., «doncs jo he tingut dues pèrdues» o «a mi em va passar això». I és una cosa de què no es parla. I, fins i tot, moltes vegades, no comuniquem que estem embarassades fins que no ha passat aquest primer trimestre, perquè ja se sap que pot passar qualsevol cosa, i això és una altra manera d'invisibilitzar també aquest dolor i aquesta pèrdua.

Jo tinc l'experiència d'una persona molt propera que estava embarassada, va tenir una pèrdua gestacional quan estava de cinc mesos, i va trigar molt a que li donessin els resultats de l'autòpsia i a que li expliquessin per què l'havia perdut. Va trigar moltíssim. I, en aquest temps que havia passat, tenia programada una visita, doncs, amb l'obstetra, de les que tenia programades quan encara estava embarassada. I hi va anar per veure si li podia explicar alguna cosa, dintre d'aquesta incertesa de per tot el que havien passat. Per les raons que siguin, perquè, moltes vegades, el personal va molt atabalat, perquè els temps de les visites són molt curts, perquè no existien aquests protocols que ara estem defensant que hi hagi, la persona que la va atendre estava mirant l'ordinador quan ella va entrar, no la va ni mirar: «Què? Com anem? Com portem aquest embaràs?» Clar, segurament no hi havia ni cap mena de mala intenció –és evident que no n'hi havia–, però el fet de que no existeixi aquesta presència, aquesta percepció de que això pot passar, va fer que ni la mirés quan va entrar. Clar, evidentment, el dolor d'aquella persona, en aquell moment, doncs, va ser immens.

Jo crec que hem d'intentar ser totes capaces de, més enllà d'alguns determinats debats que moltes vegades tenim en aquesta cambra i en d'altres cambres, empatitzar amb que el que aquesta moció posa sobre la taula són tots els canvis que hem de fer a nivell social, a nivell de les administracions i a nivell de les empreses. Perquè, efectivament, no és normal que socialment segueixi tan invisibilitzat això i que gairebé hi hagi vergonya a l'hora d'explicar-ho.

Tampoc és normal que t'hagis d'inventar tu o el metge que et dona la baixa després d'haver tingut aquesta pèrdua, doncs, com els deia, que tinguis un mal d'esquena, que tinguis un problema d'ansietat, que tinguis un..., perquè no existeix aquest permís retribuït, que sí que tens quan el teu fill arriba a terme i quan el teu fill neix, perquè segueix sent el teu fill o la teva filla.

Crec que és important que les empreses entenguin també això i que entenguin també que s'ha d'acompanyar aquestes famílies. Crec que les empreses funeràries, com planteja la moció, també han d'entendre això i han de tenir aquests mecanismes. I s'estan fent passos, com s'ha comentat. Passos que segurament són insuficients, i crec que aquesta oportunitat de fer una llei ens donarà per parlar-ne molt, per entrar al debat, per entrar al detall i per precisar més. Perquè, si no, no podrem donar suport a determinats punts, en concret a un punt, al punt 8, que, efectivament, creiem que pot obrir una certa contradicció amb el dret a l'avortament.

Per tant, crec que el fet de poder tenir una llei en la qual puguem parlar de tot això donarà l'oportunitat de poder-ho treballar, doncs, com amb més calma, escoltant les expertes, escoltant les famílies i veient totes les implicacions que tenen aquestes qüestions.

Per tant, una vegada més, agrair la presentació d'aquesta moció, agrair que hagin compartit amb nosaltres totes aquestes propostes i totes aquestes necessitats que les

entitats també posen sobre la taula. I bàsicament això, donar suport a la moció i que tant de bo puguem treballar més en profunditat en el marc d'aquesta llei.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda. Com totes, en primer lloc, doncs, agrair que avui puguem parlar del dol perinatal, que ho puguem fer en veu alta en aquest Parlament, perquè normalment és una cosa que es parla en la intimitat i en veu baixa. I, llavors, està bé que puguem tenir aquests espais, perquè, quan perds un fill durant l'embaràs o poc després de que hagi nascut, realment has de prendre decisions per a les que ningú no t'ha preparat, no? Has d'entendre què t'estan explicant, has de decidir com et vols acomiadar, quins tràmits has de fer i, fins i tot, en algun moment, has de tornar a casa i trobar-te amb el que havies deixat preparat. I la manera com t'atenen en aquell primer moment et pot ajudar a passar tot això o et pot afegir un patiment que es podia haver evitat.

Nosaltres donarem suport a la majoria d'aquesta moció, perquè proposa canvis concrets en aquesta atenció que s'ha de rebre en aquest moment, amb una excepció que també explicarem.

La primera exigència que compartim és aquesta de que rebre aquesta atenció adequada no pot dependre de l'hospital on t'hagin atès ni de qui sigui el metge o la infermera que, en aquell moment, estigui de guàrdia. Que els professionals tinguin formació; que tinguin temps, recursos per explicar què passa; que t'escoltin, com ho han de fer; que t'acompanyin en les teves decisions. Quan tot just intentes entendre tot el que està passant, no hauries de trobar-te sola buscant quines opcions tens ni d'insistir perquè algú t'escolti. Per tant, aquesta primera exigència és la més adequada.

També és important entendre que cada persona, això, ho pot viure de manera diferent. Hi ha famílies que necessiten posar un nom o que necessiten veure el seu fill, guardar-ne un record i fer algun tipus de comiat, i d'altres prendran decisions totalment diferents. I acompanyar bé el que significa és explicar molt bé aquestes opcions, amb cura, donar temps i respectar les decisions de tothom, sense pressionar, sense que ningú se senti culpable per allò que necessita o que no es veu amb cor de fer.

I això, evidentment, afecta les paraules, com molt bé diu la moció. El llenguatge que es fa servir en una conversa o en un document pot fer que la família se senti reconeguda o que se senti que s'està esborrant allò que acaba de viure. Per tant, és important parlar amb respecte, cuidar les paraules, saber escoltar com s'anomena, com cada persona sent la seva pèrdua. I el rigor professional ha de ser compatible amb aquest respecte amb el dolor de les famílies.

La moció també aborda què passa quan surts de l'hospital, no? Tenir l'alta no vol dir que deixis de necessitar ajuda. Els tràmits han de ser comprensibles, les administracions han d'estar coordinades. Vull dir, que són importants també els punts que s'aborden de quan sortim de l'hospital.

També és important, per a qui ho vulgui, deixar constància del nom o obtenir un document que reconegui aquella vida, que té un valor i que l'Administració ha de respectar.

També hi ha una qüestió que és molt concreta, que és la de la feina i els permisos retribuïts. Són molt necessaris, els plantejaments que fa. Poder gaudir d'aquests permisos sense haver de negociar la comprensió d'una empresa o haver de triar si recuperes aquelles hores o si les cobres o no. I, evidentment, els dos progenitors, no?, perquè són els dos, en tot cas, sempre els que han passat el tràngol.

Com deia, hi ha un punt que no recolzem, que és el 8, perquè proposa prohibir el tractament com a teixit humà a partir de les dotze setmanes d'una manera general i sense partir d'un consentiment o d'una tria. I això, per nosaltres, contradiu les condicions de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Cal reconèixer el dol de qui viu una pèrdua d'aquesta dimensió, però també hem de respectar les decisions de cada dona. L'atenció ha de respectar què necessita i què decideix cadascuna.

En darrer lloc, no em volia oblidar també d'agrair el paper de les entitats en tots aquests casos, aquest acompanyament que fan des de la vivència, que et dona aquell escalf necessari, però també des de la serenor d'aquesta distància, que ja porta una mica de temps. I volia aprofitar també per fer un record al grup de Les Petjades, de la meva ciutat, de Ripollet, amb qui vam construir el jardí del record, i que crec que és un espai únic i cada any podem tenir aquest espai per fer un record.

En darrer lloc, només dir que aquesta moció té terminis, té mesures. Compartim la majoria de punts. La unanimitat que avui s'ha expressat aquí obliga el Govern a que compleixin aquests acords, aquestes mesures i aquests terminis, perquè les famílies puguin passar per aquesta pèrdua trobant una atenció adequada, una atenció respectuosa, accessible, perquè puguin dedicar les seves forces a sobreviure a aquest dol i no hagin de lluitar també contra una administració que els hi fa més difícil.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Per desgràcia, la majoria de nosaltres coneixem un amic, un familiar, un veí que ha passat pel tràngol de perdre un fill durant l'embaràs. Gairebé cinc de cada mil embarassos finalitzen d'aquesta manera tràgica. Es calcula que una de cada deu parelles viurà aquesta mala experiència al llarg de la seva vida.

Sortir de l'hospital amb el cos masegat, les mans buides i els ulls negats. Haver de suportar les mirades compassives, els silencis incòmodes, els comentaris desafortunats. Veure el cotxet, el bressol, els pijamets, el sonall que havies comprat amb tota la il·lusió del món i sobreviure. Aferrar-se a la vida, reprendre-la, aguantant el dolor i la frisança.

Fins fa tres anys, un nadó que naixia sense vida abans dels sis mesos de gestació anava a parar a un registre que es deia literalment «lligall d'avortaments». Hi constava el sexe, les setmanes i el nom de la mare; el seu nom i cognoms, no.

Aquesta moció demana coses senzilles: sensibilització, tracte humà i un protocol per a després de l'alta que inclogui el permís retribuït per a ambdós progenitors. També la inscripció al registre civil com a reconeixement i testimoniatge de l'existència del nadó i la possibilitat d'un enterrament digne. No cal dir que donarem ple suport a aquesta iniciativa.

I, tot i que sabem que avui no és el dia, no podem deixar de reflexionar sobre una de les incoherències més flagrants de la nostra societat. Tard o d'hora haurem d'afrontar amb maduresa i perspectiva el debat que ara tothom sembla interessat a esquivar. No pot ser que un nadó de les mateixes setmanes i característiques sigui considerat un manyoc de cèl·lules o un fetus en el debat de la llei d'avortament i, en canvi, sigui considerat un infant nonat amb tots els drets en el debat d'aquesta moció. La consideració de què és un fetus i què és un nadó s'ha de basar en criteris estàndards i científics. No pot basar-se només en si els pares el desitjaven o no, perquè ni és just ni és ètic.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies de nou, president. Agraeixo molt sincerament el debat de tots els grups parlamentaris, de la majoria de grups parlamentaris. Agrair també sincerament aquestes dotze esmenes presentades per part del Partit Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana, on hem fet tres transaccions i hem acceptat nombroses esmenes.

Diputada Jaurrieta, n'hem pogut acceptar algunes, transaccionar-les. I on no hem pogut arribar o no ho hem pogut acceptar és perquè semblava, en els redactats, que tot ho encomanin a aquesta *Guia d'acompanyament al dol perinatal i neonatal*. I, com hem dit i hem reconegut des d'aquest faristol, aquesta guia està molt bé, però ni ho regula tot ni tampoc regula què passa quan no es compleix. I lo que no podem fer és obviar la realitat, la dura realitat, de que, malauradament, no es compleix a tot arreu. Que hem de vetllar per fer-ho? Sí, però no es compleix. I, per tant, no podíem acceptar les esmenes que ho encomanaven tot a la bona voluntat d'aquesta guia. I tampoc hem pogut acceptar l'esmena que evitava que parléssim d'una llei. Nosaltres volem una llei, una llei que no implicarà massa pressupost, que és més una qüestió de voluntat política. Per tant, els animo a –si surt aprovada, que hi sortirà– impulsar-la.

A la diputada Vilalta, li agraeixo molt sincerament el debat i també la valentia. I, en aquesta línia, més formació, recuperar l'ordre del registre civil, igualtat a tots els centres. Totalment a favor de totes les esmenes que han fet.

A la diputada Berenguer, moltes gràcies pel ple suport a tota la moció.

Diputada Fuster, jo avui he de reconèixer que vostè s'ha contingut o, si més no, s'ha intentat contenir, però al final no ho ha pogut evitar.

I, compartint discurs amb Aliança Catalana, els hi he de dir que avui s'han equivocat de debat i que no hi ha incoherència. Estem parlant de llibertat, de la llibertat que suposadament vostès defensen, i d'un sentiment. No estem parlant de si jo, com a Jeannine, estic a favor *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* de la interrupció voluntària de l'embaràs –acabo, president–, que sí, i que vostès hi estiguin en contra, que és molt legítim. Estem parlant de que, si el dia de demà volem un fill, tant vostè com vostè com jo, si ens diuen que no hi ha batec, plorarem amb els mateixos ulls. Així que, si més no, esperàvem una mica d'empatia. *(Alguns aplaudiments.)*

I gràcies també a la diputada Castillejo i a la diputada Segovia pel debat aquí al faristol, però també sobretot pels debats que hem pogut tenir fora d'aquest hemicicle.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vintè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol

302-00315/15

I el vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs gràcies, president. Diputades i diputats, consellera... Mirin, 128 resolucions –128– aprovades pel Parlament de Catalunya que insten el Gobierno de España a actuar, a fer canvis, al que sigui. I saben quantes n'ha defensat el Govern del president Illa a Madrid? Doncs ni una, zero. Igual com tampoc ha defensat els greuges que tenim endèmics de l'Estat amb Catalunya, tampoc ha defensat els suposats acords d'investidura amb Esquerra Republicana, ni tan sols ha defensat aquells teòrics acords que sorgeixen de les seves reunions bilaterals entre el Govern i el Gobierno. Per tant, res de res.

Això és el que nosaltres en la interpel·lació prèvia a aquesta moció fa quinze dies vam detallar i, per tant, avui no ho repetirem. No m'hi estendré. Ho vam contraposar als èxits que ha aconseguit Junts per Catalunya a Madrid. I els ha aconseguit gràcies a la fermesa dels nostres set diputats i quatre senadors, amb la Míriam Nogueras al capdavant. Tampoc m'hi estendré, però simplement recordin la llei de multireincidència, el cinquanta per cent del cost de la dependència, el poder parlar en català al Congreso, aconseguir més competències i més recursos per als ajuntaments, fer que l'amnistia –com s'ha demostrat fa poc, afortunadament– sigui integral i per a tothom, etcètera, etcètera. Per tant, va quedar ben clar on es situa cadascú. El PSC, òbviament –ja ho sabem–, al costat d'Espanya i, en canvi, Junts, al costat de Catalunya.

I aquests incompliments del Govern Illa en la nostra moció són precisament al segon punt. És una moció molt simple, de dos punts. Aquest és el segon punt. El primer són els incompliments propis ja de l'Estat espanyol, governi qui governi a Catalunya. I estem segurs que, pel que fa a aquests incompliments, aquests incompliments estructurals, històrics, permanents de l'Estat amb Catalunya, aquí, com sempre, el PP i el Partit Socialista, òbviament també VOX, aniran de la mà. Vostès estan sempre barallats, però a l'hora d'anar en contra de Catalunya, noi, llavors sí, som-hi, tots junts i tots units.

I és que, governi el PSOE o governi el PP, de cares a Catalunya és exactament el mateix. Seguirem tenint els cinc dèficits que escanyen el nostre país i escanyen la nostra nació. Fixin-s'hi: són el dèficit fiscal, el dèficit inversor, el dèficit pressupostari, el dèficit competencial i el dèficit democràtic. Aquests cinc dèficits. I els hi tradueixo. Se't queden els teus impostos; no te'ls inverteixen. Si et diuen que te'ls invertiran, no ho executen. No et deixen que et puguis gestionar tu al teu aire amb les teves competències i, si et queixes o reclames, et reprimeixen. Això és Espanya. Aquesta és la definició de l'Estat espanyol i és el que vivim els catalans. I, a més a més, amb un partit socialista –benvingut, conseller Dalmau; arriba en un bon moment–, no tindran vostès cap mena de legitimitat per exigir a la Moncloa absolutament res si no ho han exigit fins ara al seu amo de Madrid, a Pedro Sánchez. Per tant, no tindran cap legitimitat. I ho saben.

Aquestes properes setmanes no cal ser endeví per veure i per saber que veurem el desembarcament a Catalunya de Sánchez i Feijóo. I ens prometran pluges de milions, ens diran que ens venen a vendre el *reencuentro*. Fins i tot, com va fer el senyor Feijóo el cap de setmana passat, tindran la barra de dir que no es pot ser president d'Espanya sense entendre Catalunya. Fixin-se el cinisme! Ara no hi ha el senyor Alejandro, però li diria que li recomani al senyor Feijóo acudits més bons, perquè em sembla que és riure per no plorar, aquest cinisme. Vostès juraran que estimen els catalans. Això passarà en campanya. I què passarà després del 29-N? Doncs que ens seguiran maltractant absolutament, com sempre.

I després hi ha els partits d'esquerres, que us presenteu a aquestes eleccions absolutament entregats a la causa espanyola. Els Comuns, des de sempre. Primer va ser amb Izquierda Unida, després amb Sumar, ara amb el Frente Amplio, que ja es podria dir el Enfrentamiento Amplio, perquè vostès no es poden veure, ni entre vostès no es poden veure. *(Rialles.)* Però, sorprenentment, ara també resulta que hi ha un partit independentista, com és Esquerra Republicana, que ja entoneu a pit descobert

el «sí se puede»; ho vam veure l'altre dia. Mare meva, quina tristesa! Qui us ha vist i qui us veu! Us ho dic amb el cor a la mà, de veritat, i crec que estic transmetent la sensació i la tristesa de molts independentistes. Companys d'Esquerra, heu traït l'esquerra de Companys. Us ho dic amb el cor a la mà, de veritat. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, és evident que aquest 29-N, per defensar els interessos dels catalans, només hi ha una opció possible. Davant del PSOE nord-oriental, incompetent i incomplidor; davant dels que us aneu refiant d'en Rufián, un personatge maleducat, que es va vendre inicialment com un català independentista, després vam veure que era *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* un català unionista –acabo, president– i al final s'ha destapat com un autèntic espanyol unionista; davant dels que us heu esborrat de lluitar en camp contrari, Junts per Catalunya som l'única formació d'obediència estrictament catalana aquest 29-N.

Gràcies.

El president

El Grup parlamentari Mixt hi ha presentat una esmena. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El partit que va contribuir a investir Pedro Sánchez compareix davant el Parlament per denunciar que Pedro Sánchez incompleix els seus compromisos. Després d'anys i panys de negociacions, de reunions suposadament transcendentals, d'acords que vostès mateixos van qualificar i vendre com a fites històriques, avui ens comuniquen capcots, des d'aquest faristol, que el Govern espanyol no és de fiar.

Que l'Estat espanyol no és de fiar els catalans ho sabem des del 1640, pel cap baix. No ens facin passar bou per bèstia grossa. Vostès n'eren conscients abans d'investir el PSOE a canvi d'un grup propi. Altra cosa és que els més de 2 milions d'euros que s'embutxaquen per haver-lo obtingut els semblessin massa llaminers per sospesar evidències històriques. Junts no va a Madrid a defensar els interessos de Catalunya ni dels catalans. Va a Madrid a negociar la seva pròpia cartera. L'autonomisme els permet ser presents a una institució més. I aquesta rendibilitat extra els aboca a la incoherència. Fingeixen voler fugir de l'Estat espanyol mentre s'amorren desesperats a la seva mamella. Espanya sap que els pot comprar. I els compra.

I no qüestionem, eh?, el reguitzell de greuges que exposen: el saqueig fiscal, la desinversió crònica en infraestructures, els compromisos efímers, les reivindicacions que sobreviuen a cada legislatura sense obtenir resposta. Però és graciós que presentin una moció queixant-se que els tractes i promeses de l'Estat espanyol no són vinculants quan vostès van trigar vuit tristos segons a incomplir amb el poble de Catalunya.

Avui venen aquí a defensar el seu bocí de pastís dins les Corts espanyoles. La relació de denúncies que ens fan avinent els serveix per carregar contra el PSC i contra el PSOE, a qui acusen de tramposos, deslleials i mentiders. I ho són. En la mateixa mesura en la que vostès són ingenus, grimpaires i panxacontents. Qui queda exposat i desprestigiat públicament en aquest text no és en Pedro Sánchez. És qui, per xavalla, va facilitar que en Pedro Sánchez governés: Junts per Catalunya. O hauríem de dir Junts pels Calés?

Justifiquen la seva presència a la metròpoli parlant de la capacitat d'influència que hi tenen, de com en són, de decisius. Han arribat a dir que tenen la clau de la governabilitat d'Espanya. I, en canvi, venen aquí amb el registre d'incompliments i maltractaments als que ens sotmet el poder central. A on és la posició de força de la que presumien fins ara? De què ens han servit els seus set diputats i quatre senadors? Anar a les eleccions espanyoles és blanquejar el tracte colonial que patim. És normalitzar-lo, és avalar-lo. És vendre's els principis, la dignitat i la nació.

Aliança Catalana comparteix la denúncia dels greuges citats aquí, sense subscriure, però, el relat simplista amb què vostès procuren quedar-ne al marge. N'estem tips, de les seves jugades mestres. Ara volem seny i ordre.

El president

Obrim el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades... Aquesta moció recull en bona part el que des d'Esquerra expliquem des de fa temps. D'una banda, les resistències, la lentitud del Govern socialista espanyol a l'hora de complir els compromisos amb Catalunya, a l'hora de complir amb Catalunya. De l'altra, la manca d'ambició nacional del Govern català.

És evident que no tot és blanc i negre. S'ha de reconèixer que el Govern espanyol sí que ha complert amb l'amnistia i que ha fet gestos, ha obert la porta en termes rellevants i gairebé sempre ha estat empès per Esquerra Republicana, empès i forçat pels vots decisius dels partits catalans a Madrid. Però cert és també que ha estat lent i ineficaç, i ha liquidat la legislatura espanyola sense culminar reformes i sense els traspassos competencials que calen. L'ha liquidada sense complir amb tot allò a què s'ha compromès. De fet, ni tan sols ha complert amb la majoria de les seves pròpies promeses electorals, com, per exemple, derogar les anomenades «lleis mordassa». Què passa amb rodalies i el traspàs de rodalies i els trens? Què passa amb el català a Europa? Què passa amb les infraestructures necessàries per a aquest país? Què passa amb el nou finançament? I amb el FLA?

És cert que l'alternativa espanyola a la dreta del PSOE, pel que diu, pel que proposa i pel que vota, és molt pitjor per a aquest país. Però això no esvaeix els incompliments del Govern socialista amb el nostre país, que continua patint un servei de rodalies inacceptable i un sistema de finançament injust que llastra les polítiques de la Generalitat i ofega els nostres serveis públics i que perjudica molt els catalans i les catalanes. I, davant de tot això, en lloc de posar-ho tot per defensar el país, el Govern de la Generalitat nosaltres creiem que ha estat tebi, que ha alentit les reformes i que s'ha mostrat, algunes vegades, subordinat als interessos del PSOE a la resta de l'Estat.

De nou, no tot és blanc i negre. Cal reconèixer que, pels compromisos de l'acord d'investidura, el Govern està fent, en diferents àmbits, la feina. Va lent, sí. Els hem d'estar al darrere, cert. En cada punt, és així. I, en aquelles qüestions que depenen de l'Estat, s'han adormit molt. Tant que han fet tard i ara potser no hi arribem. En aquest sentit, ens assemblem a un tren de rodalies de Renfe en un mal dia, i ja són molts els mals dies.

Deixin-me també parlar, ja que ens ha esmentat, del grup proposant de la moció. Unes paraules també per a Junts. Vostès no hi són sempre. Vostès, quan s'ha hagut d'avançar en sobirania, a vegades no hi són. Quan vostès varen portar la delegació de competències en immigració, Esquerra hi era. Però, què passa amb el Consorci d'Inversions, amb el FLA, amb el finançament? Nosaltres creiem que Junts ha alentit –ha alentit– algunes d'aquestes propostes, i dubtant, alentint, han fet que tot sigui també més lent. I sí, Companys, Lluís Companys, president d'Esquerra Republicana, a part del president del país, n'estaria molt orgullós –llegeixi qui era Lluís Companys–, molt orgullós d'Esquerra Republicana. *(Alguns aplaudiments.)* Lliçons, les mínimes. Des del 2003, que jo recordi, que estan així CiU i ERC igual a Catalunya. Així no és aquest país, no és aquest país així. Per tant, nosaltres no som, senyors de Junts, les minyones de ningú. No s'equivoquin d'adversari –no s'equivoquin d'adversari. Nosaltres ja hi estem acostumats, al que vostès ens diuen.

Per tot això, i tot i el debat, votarem a favor d'aquesta moció. Però des d'Esquerra no ens volem limitar a constatar lentituds i manca d'ambició nacional. No som ni volem ser un partit que es queixi sempre sense ajudar aquest país. Esquerra sempre hi som al costat de la gent d'aquest país, al costat dels catalans i les catalanes, així que continuarem empenyent. I vostès, que estan al Govern, tenen la responsabilitat de defensar els interessos dels catalans i catalanes.

Nosaltres no canviarem. Només els diem, al Govern de Catalunya, que Esquerra segueix i seguirà estant aquí; que, governi qui governi a l'Estat espanyol, tenen l'obligació de seguir amb els acords beneficiosos per a aquest país. Tenen l'exigència, han de tenir l'exigència i la responsabilitat de fer-ho. I hi ha moltes coses que encara són a les seves mans: molts mandats del Parlament de Catalunya, molts punts a complir de l'acord d'investidura, la convenció nacional per a la resolució del conflicte polític, l'oficina de les eleccions catalanes, desplegar el pacte nacional per la llengua. Exerceixin la seva responsabilitat. Nosaltres hi serem, com sempre, defensant el país i els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Dice el señor Vergés que Feijóo no puede hablar de Cataluña. ¿Sabe que Feijóo sacó...? Bueno, sí, lo ha dejado caer. ¿Sabe que Feijóo sacó más votos que Junts en las generales del 2023? *(Alguns aplaudiments.)* Exactamente ochenta mil votos más. Hombre, si él no puede hablar de Cataluña... Y para cinismo, el suyo, que llora por lo que hace Sánchez ahora, pero en 2023 le regaló los votos de Junts para que fuera presidente del Gobierno. Así que menos llanto.

Y después leemos la moción, y digo: «Esto no puede ser verdad.» Claro, los que hicieron presidente del Gobierno a Pedro Sánchez dicen que Sánchez es un lastre y un desastre para Cataluña. Claro, los palanganeros del PSOE. Esto es increíble. Pero, ojito, que los catalanes tengan claro que, si los votos de Junts dan para que el PSOE vuelva a gobernar, saldrán los diputados de Junts raudos y veloces a volver a entregarle al Partido Socialista otro gobierno. Eso se lo ha dejado muy claro. Así que no le quepa a nadie la menor duda.

Obviamente, votaremos en contra de los dos puntos de la moción. El primero, porque tiene el tufillo nacionalista este de siempre, que si traspasos integrales, que si selecciones deportivas catalanas en el mundo, etcétera. Y el segundo porque es lo mismo, pero, bueno, enfocado a Salvador Illa. Que es verdad que tanto Sánchez como Illa no defienden los intereses de Cataluña, defienden los suyos propios, y lo denunciamos cada día. Pero, claro, que venga el señor Vergés aquí con un taco de mociones diciendo que han pedido muchas cosas al Gobierno de España y que no actúa, hombre, es que ustedes decidieron regalarle el Gobierno de España al PSOE. Y le dieron exactamente igual los problemas de los catalanes, porque ustedes lo que hicieron fue negociar la amnistía para su líder. Le dieron exactamente igual los problemas de los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)* ¿Y ahora vienen a llorar aquí? ¡Venga, hombre! Dice la moción: «Sánchez ha incumplido sus compromisos con los catalanes.» Bueno, con los catalanes, con los españoles, con la dignidad, con la verdad, con la decencia, absolutamente con todo ha incumplido sus promesas Pedro Sánchez. Y Junts ahora se queja del PSOE. Bueno, ¿de qué viene a quejarse ahora? Yo no lo entiendo. Pero, bueno, sigan ustedes por su camino.

Por supuesto que rechazamos las políticas del Partido Socialista y denunciamos todo lo que están haciendo, y también hoy. Y creo que no podemos callarnos ante todo lo que está pasando, porque ahora, con todo lo que tienen encima, se han sacado un nuevo lema, que es «No todos somos iguales». ¡Hombre, claro!

Claro que no todos somos iguales. Nosotros no abandonamos a nuestros compatriotas de Ceuta cuando otro país lo invade ni mandamos a nuestro presidente del Gobierno a irse a tomar el sol y a recomendar música veraniega. Nosotros no pisoteamos la memoria de las víctimas de ETA entregando el poder a sus verdugos. Nosotros no atropellamos la igualdad de los españoles entregando una amnistía infame a cambio de siete votos. Y nosotros no perseguimos a jueces ni a policías. Nosotros no utilizamos las instituciones para colocar a prostitutas. *(Remor de veus.)* Claro que no todos somos iguales, y mucho menos que ustedes. *(Alguns aplaudiments.)*

Y ahora pretenden que la gente se trague que Óscar Puente dimite por las víctimas, por decencia. No. Óscar Puente dimite por las encuestas. Y se lo han cargado, como hicieron con Montse Mínguez, que llevó la campaña, la convocaron por la vivienda, dando lecciones de vivienda y de especulación, y les fastidió la campaña entera, y la «dimitieron» por eso. Y hay que decirlo cada día.

Dice Junts, en la moción de dos puntitos esta que han hecho tan pobre, que Pedro Sánchez, fatal, porque no reconoce las selecciones deportivas catalanas. Perdone, pero si es que se lo están cargando todo. Ya no es cuestión de las selecciones deportivas, las ambiciones del separatismo. Y encima también creo que es importante decirlo hoy aquí porque estamos escuchando y vamos a escucharlo durante toda la campaña, esto de..., a los socialistas decir «cuidado, que viene el PP y vamos a volver al pasado». Pues sí, vamos a volver a la España en la que podías alquilar y comprar un piso, *(remor de veus i alguns aplaudiments)* vamos a volver a la España en la que los trenes funcionaban y eran el orgullo del mundo entero, y vamos a volver a la España en la que los..., su Gobierno no enfrentaba a hombres y mujeres, a ricos y pobres, a trabajadores y empresarios, a jóvenes y mayores. Y sí, vamos a recuperar una España que funcione, la mejor España. Pero para eso hay que echarles primero en las urnas.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Mirin, senyors de Junts, la seva moció, dit amb el degut respecte, és un monument a la hipocresia. Vostès, socis preferents del Govern socialista de Pedro Sánchez, pretenen que el Parlament constati els incompliments i els greuges del Govern d'Espanya, fent-nos creure que són les víctimes d'un executiu central que no respon a les seves demandes.

Però, mirin, els catalans –notícia– no som babaus. No se li escapa a ningú quina és la realitat. L'hemeroteca, com diu la cançó de Leiva, «es tremendamente cruel». Novembre 2023, investidura de Pedro Sánchez: li van entregar els set vots que van permetre a Sánchez continuar al poder a canvi de la infame amnistia i de privilegis per als seus dirigents. Octubre 2024: Junts descarta donar suport a una moció de censura contra Pedro Sánchez per convocar eleccions. Febrer de 2025: Junts retira la seva pròpia iniciativa per exigir a Sánchez que es sotmeti a una qüestió de confiança. Maig de 2026: Junts torna a rebutjar donar suport a una moció de censura contra Pedro Sánchez per convocar eleccions. *(Alguns aplaudiments.)* Afegitó, novembre de 2026, ara: venen eleccions nacionals i Junts fa veure que és oposició a Sánchez i al PSOE. Exemple: aquesta moció.

Però si Pedro Sánchez avui continua assegut a la Moncloa és únicament i exclusivament perquè Junts l'hi va permetre el dia de la investidura i l'hi va continuar permetent durant tota la legislatura. Durant tota aquesta legislatura la senyora Míriam Nogueras ha fet tant d'oposició –tant d'oposició– de Pedro Sánchez que només li han faltat tres coses: que li assignessin un ministeri, un cotxe oficial i una cadira al Consell de Ministres. *(Alguns aplaudiments.)* Junts, vostès, han estat

el suport incondicional i sostenidors directes d'aquest Govern criminal socialista, cosa que els converteix en responsables directes de cadascuna de les seves polítiques, de cadascuna de les seves promeses incomplertes. Sembla que vostès tenen un problema de memòria, i que és extremadament selectiva. Però l'hemeroteca, com hem dit, i les votacions parlamentàries al Congrés són molt tossudes.

Repassem com Junts s'ha posat sistemàticament de la mà dels socialistes, del PSOE, per mantenir aquest règim socialista que ha perjudicat tant els catalans. Junts ha votat en el mateix sentit que el PSOE –agafin-se– en 1.299 vegades. *(Alguns aplaudiments.)* No en una, ni dues, ni tres, ni quatre; 1.299 vegades han votat el mateix Junts que el PSC, PSOE. Per exemple, Junts ha votat els decrets lleis òmnibus. Van salvar l'executiu en aquests claus que cronificaven l'ocupació il·legal, –que ara són els defensors en contra de l'ocupació il·legal. Junts va votar a favor de l'assalt a Radiotelevisió Espanyola. Tenien TV3 i també volien una cadira a Radiotelevisió Espanyola, i la tenen juntament amb el PSOE.

Però el més escandalós, senyors de Junts, no és només que mantinguin Pedro Sánchez al Govern, que ja és gravíssim, i que els seus votants no els ho perdonaran, sinó el que han exigit a canvi. Podrien haver exigit menys impostos; acabar amb l'impost de patrimoni, successions i donació; deflactar l'IRPF per a tot Espanya, també per als catalans; més inversions i millors infraestructures; defensar la nostra pagesia i la nostra indústria enfront de la competència deslleial. I què van fer? Van preferir negociar l'amnistia i els privilegis per als seus dirigents. *(Alguns aplaudiments.)* Quan han hagut d'escollir entre els catalans i el conjunt dels espanyols o Puigdemont, vostès han escollit Puigdemont.

I per això aquesta moció és una comèdia que vostès no poden fer tragar als catalans, no poden fer..., *en ruedas de molino.* Vostès no són l'oposició de Sánchez, són els seus socis protectors. Haurien de ser honrats i en aquestes eleccions, senyors de Junts, presentar una llista conjunta amb PSC-PSOE, que es podria dir «Junts amb Pedro Sánchez». *(Alguns aplaudiments.)* Els hi proposo el lema: «Junts amb Pedro Sánchez». Només un exemple: la bona gent de Junts que vulgui votar Junts el 29-N es pot trobar amb una cosa, que amb el seu vot fa ministra d'Habitatge Ada Colau. *(Rialles.)*

Per acabar... No m'estranya que rigueu. Bona notícia per a vosaltres. Per acabar, a nosaltres, a VOX no ens trobaran ni amb el victimisme de Junts ni amb el servilisme de l'Illa. Davant el seu «primer, Puigdemont», el nostre «primer, els de casa».

El president

Per fixar la seva posició, en nom dels Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

Gràcies, president. Enmig. Junts per Catalunya està enmig. Aquest és el lema que ens estan explicant aquests dies. I ens expliquen que Junts per Catalunya està enmig dels Comuns i Front Ampli i de VOX, i que està enmig de –com diuen vostès– la Colau i Abascal. Mirin, els hi explicaré un secret: això de l'equidistància surt malament *(rialles)* –surt malament. Jo no soc molt de donar consells, però els hi diria que no juguin a l'equidistància, perquè Catalunya no serà equidistant respecte a PP ni VOX, com VOX no serà equidistant respecte a Catalunya.

I, mirin, jo, simplement... Algú agafa l'hemeroteca i algú es posa les mans al cap llegint certes coses..., i com es pot estar enmig? Ignacio Garriga el 2019: «El ejército debe intervenir en Cataluña. Es urgente restablecer el orden y garantizar la libertad.» *(Alguns aplaudiments.)* Enmig. Enmig –enmig, eh?, entre VOX i, evidentment, els Comuns i el Front Ampli. 2019, sobre els líders del procés quan estaven a la presó, Abascal: «Deberían pudrirse en la cárcel por alta traición» i que l'indult seria un acte de «traición a la patria». 2021: «Cuando VOX tenga el poder» –també Abascal– «cerraremos TV3. No es una televisión; es un aparato de agitación, golpismo y odio

contra España que pagamos todos.» 2022, també Abascal, sobre l'escola catalana i el català: «En Cataluña hay escuelas que funcionan como auténticas madrazas del separatismo, donde se adoctrina a los niños y el odio a España. Son auténticamente sitios de apartheid.» Enmig –enmig–, entre els Comuns i VOX.

I, finalment, també podríem dir que els volen il·legalitzar. Volen il·legalitzar els partits catalans. I vostès diuen que estan al mig, que són equidistants entre, per exemple, Ernest Urtasun al Govern o Santiago Abascal al Govern. Això és el que està explicant Junts per Catalunya aquests dies.

I, mirin, jo als acudits, ja li he dit, senyor Vergés, que no el guanyaré mai. I seria fins i tot divertit si la situació no fos tan greu. Ja em sembla a mi surrealista que li recordi tota la dreta i l'extrema dreta, també espanyolista, tots els acords que vostès han tancat amb el Govern de l'Estat, començant per la investidura.

Però a mi em sorprèn que es pugui estar al mig quan al setembre del 2023 una vicepresidenta del Govern d'Espanya per primera vegada se'n va anar a Brussel·les i es va asseure amb el senyor Puigdemont i va dir que la política i que evidentment el debat polític..., i que no es podia obviar que el senyor Puigdemont havia sigut president de Catalunya, i que evidentment era el líder de la seva formació política. Si vostès creuen que els Comuns o el Front Ampli estan al mig entre VOX i, evidentment, Junts per Catalunya, crec que s'estan equivocant del que avui representa Catalunya.

I, mirin, també els hi diré: crec que hi ha coses en què vostès no estan al mig i que han triat. Han triat, perquè avui vostès només han parlat de Catalunya. Hi estic d'acord, però també cal parlar de la vida dels catalans i catalanes. Hi han qüestions en què vostès no estan al mig. Han triat i han triat ser al seu costat.

Impost a les elèctriques: benefici net a final d'any de 20.000 milions d'euros. No hi ha impost a les elèctriques a Espanya pel seu vot: de Junts per Catalunya, PP i VOX. Si volen parlem de la reforma laboral, aquí sí, amb el concurs inestimable d'Esquerra Republicana. Però avui a Catalunya hi ha 4 milions de persones treballant per la reforma laboral de Yolanda Díaz i del nostre paper al Govern.

Salari mínim: avui hem anunciat 1.280 euros. Vull recordar quan el senyor Sánchez Llibre, de la seva mà, deia que acabaríem –que acabaríem–, en aquest cas, amb la feina a Espanya i que es dispararia l'atur a Catalunya.

I, evidentment, també podríem parlar, per exemple, de la vaga general, que aquí estan tots molt escandalitzats. De fet, considera fins i tot la senyora Orriols..., que deia que això de la vaga general és una espanyolada. Miri, vostès no coneixen quina és la història de Catalunya ni qui és Salvador Seguí. I Salvador Seguí té una cita que per mi és preciosa, que diu: «Nosaltres, els treballadors catalans, amb una Catalunya independent, no hi perdríem res. Ans al contrari, fins i tot hi guanyaríem més.» No saben ni el que és Catalunya, ni què són els catalans, ni el que defensa Catalunya.

I avui el que vol Catalunya és, sí, un govern millor, amb més força, evidentment, dels Comuns i el Front Ampli. I això és lo que anirà bé a Catalunya. No estar enmig, entre, evidentment, la *carcundia* i l'extrema dreta i una força catalanista com nosaltres, que a vegades se n'obliden: som més catalans o tant com vostès els Comuns que Junts per Catalunya.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. A veure, aquesta moció que ens presenta Junts, *(remor de veus)* jo no sé si és que...

El president

Silenci, si us plau.

Dani Cornellà Detrell

...han descobert la sopa d'all o que tenen síndrome d'Estocolm. I els hi explicaré per què. El que ens expliquen aquí ho sap tothom i ho sabem tots des de fa molt de temps. Ara toca el PSOE al Govern a Espanya i fa el que fa a Catalunya, maltractar-nos, una cosa històrica: dèficit infraestructural, desinversió, maltractament cap a la llengua, cap a la cultura, etcètera, etcètera, governi PSOE o governi PP. I això penso que ho sap tothom. I, a més, s'ha reconegut obertament en aquest Parlament.

I els hi dic lo de la síndrome d'Estocolm perquè al final vostès en són partícips, del que avui ens estan presentant amb aquesta moció. Perquè vostès, amb el seu vot a Madrid, van facilitar allò del que avui es queixen i que tots sabíem que passaria, que és que l'Estat espanyol incompliria novament amb Catalunya, sigui PSOE o sigui el Partit Popular.

I vostès ho sabien, perquè, a més, ho han dit obertament. De fet, durant la campanya del 2023 –que veig que avui ha començat la que toca d'aquí poc–, vostès van dir que no pactarien ni amb el PP ni amb el PSOE. I això ho van dir durant la campanya electoral, i avui estem aquí i tothom, tot el país, sap què va passar: el seu vot va ser decisiu per investir el president del PSOE.

Per tant, vostès, que van fer un acord històric i així ens ho van vendre a tot el país, avui ens venen a dir que no va ser històric, que els van ben enredar, com sempre. Per això els hi deia: o han descobert la sopa d'all o pateixen la síndrome d'Estocolm. Però les dos coses alhora ho veig complicat, i em dona més la sensació que pateixen la síndrome d'Estocolm, perquè cada vegada que venen eleccions vostès diuen el mateix, però després acaben pactant i consolidant l'Estat espanyol, consolidant el *reencuentro* i consolidant aquesta agenda de destruir el nostre país.

I a mi em sap greu perquè vostès i el president Puigdemont durant la campanya van ser molt clars amb aquest tema. I van dir, fins i tot ens van dir, que vostès eren més llestos que tots els anteriors i que vostès cobraven per avançat. I ara, llegint això, veig que, quan vostès ens van explicar al país que vostès cobraven per avançat, doncs, carai, han passat uns quants anys i no han cobrat per avançat.

Per tant, tot el que ens diuen és que és veritat. És veritat ara, fa quatre anys, fa deu anys... Bé, la història de l'Estat espanyol amb Catalunya és aquesta: enredar-nos, enganyar-nos, aprofitar-se de nosaltres i treure tots els recursos possibles. Aquesta és la trista història, el tracte colonial que realment pateix el nostre país.

Però em fa gràcia perquè el tracte colonial no només el rebem per part de l'Estat espanyol, sinó també per part de l'Estat francès. I quan l'extrema dreta d'aquí, d'Aliança Catalana, els acusa de tracte colonial, que sí, aquí cal recordar que Aliança Catalana ha donat suport públicament a Reagrupament Nacional, una gent que ara governa, per exemple, a l'Ajuntament d'Elna. I aquest 7 de novembre, en lloc de manifestar-se al costat dels catalans i les catalanes per defensar els Països Catalans, per defensar la llengua, per defensar la cultura, celebraran el tractat dels Pirineus, un tractat que va suposar que la Catalunya del Nord fos regalada a l'Estat francès.

Per tant, aquí el tracte colonial... Senyora Orriols, recordi, quan felicita Reagrupament Nacional, aquest 7 de novembre, que els catalans independentistes ens manifestarem a Perpinyà, i vostè estarà aplaudint l'alcalde de Reagrupament Nacional d'Elna. Felicitats! *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, com que no es pot estar a missa i repicant, jo crec que ha quedat molt clar que nosaltres els hi votarem que sí, perquè entenem que no diuen cap mentida, diuen el que ha passat. El que passa, que, no ho sé, facin-s'ho mirar. Perquè si aquí en aquest Parlament hem d'anar aprovant l'incompliment d'acords que es fan entre diferents partits i el Govern de l'Estat, i que evidentment que quan aquí governa el PSC, que és PSOE, ni cas –ni cas– a defensar els interessos de Catalunya, doncs això serà una constant.

I això només es pot canviar d'una manera, i és tornant a la unitat del moviment independentista. I a això els apel·lo, a tornar a la unitat del moviment independentista i

no atacar la CUP, no atacar Esquerra Republicana. Treballem conjuntament per fer front a aquest Estat espanyol. No ens ataquem entre caps. Treballem conjuntament i crec que serà la millor resposta a l'Estat espanyol, que vegin que tornem a anar a la idea i que tornem a anar per construir el que ens mereixem: un estat propi.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conseller, conselleres, diputades, diputats... Senyor Vergés, fa dues setmanes va dedicar una interpel·lació sencera a passar llista, una llarguíssima llista de 128 resolucions, 20 prioritats, 5 blocs d'incompliments. I avui ens en porta el resultat: una moció de dos punts, tan sols dos punts. Cap d'ells insta el Govern a fer res; cap proposta, cap calendari, cap xifra. Només constata.

Doncs permeti'm que també nosaltres constatem algunes coses. Comencem per allò que importa, que creiem que importa, perquè són resultats per a la vida de la gent. Constatem que el salari mínim ha passat, al llarg d'aquests anys, de 735 euros a 1.221 –l'any vinent, el 27, a 1.280–, un seixanta-sis per cent més, que beneficia més de 286.000 treballadors i treballadores catalans.

Constatem també que Catalunya té 4.032.774 afiliats a la seguretat social, 600.000 més que al juny del 2018, un rècord d'ocupació. Constatem que el 2025 es van signar més d'1 milió de contractes indefinits, un 142 per cent més que el 2019, gràcies a una reforma laboral que vostès no van votar. Constatem que la pensió mitjana de jubilació arriba als 1.607 euros mensuals, 504 més que el 2018. Gairebé 2 milions de pensionistes catalans han vist revaloritzades les seves pensions amb l'IPC.

Senyor Vergés, aquestes xifres no són titulars; són salaris, feina i pensions: millores reals en les condicions de vida de la gent.

Constatem també els resultats per al país: 10.467 milions d'euros del pla de recuperació executats a Catalunya, amb més de 223.000 beneficiaris; més de 170.000 pimes i autònoms amb el *kit* digital; 89 milions per electrificar SEAT a Martorell; el primer ordinador quàntic de l'Estat al Barcelona Supercomputing Center; fins a 200 milions per a la ronda Nord entre Terrassa, Sabadell i Castellar. Inversions que modernitzen l'economia i generen oportunitats.

Res d'això apareix a la seva moció. Deu ser que no hi cabia en dos punts. *(Alguns aplaudiments.)* I constatem que hi ha maneres diferents de defensar Catalunya, i no totes donen els mateixos resultats. Entre 2010 i 2020 es van celebrar només dues comissions bilaterals Estat-Generalitat; en dos anys del Govern Illa, tres. I què n'ha sortit? Més mossos d'esquadra –fins a 25.000–, noranta-una noves unitats judicials, més recursos per a rodalies i una proposta de finançament que, després de tretze anys d'un model caducat, preveu 4.700 milions addicionals per als serveis públics de Catalunya.

Això és col·laboració institucional, exigent, però col·laboració; no és submissió. Defensar Catalunya no consisteix a cridar més fort, sinó a aconseguir més resultats. Per cert, permeti'm que li faci una apreciació sobre l'educació, que vostè, diguem-ne, repartia carnets de bona i mala educació. Nosaltres hem estat sempre extremadament curosos, educats i respectuosos amb el nom del seu partit. I, ateses les vegades que vostès han canviat de nom, podríem haver-ne fet molta befa. Per tant, els acudits i la befa sobre el «PSOE oriental» i els noms d'altres partits..., li demano, li demano amb tota la contundència, que sigui tan respectuós com som els altres amb el seu partit. *(Alguns aplaudiments.)*

I queda feina, evidentment. Rodalies ha de millorar molt, l'oficialitat del català a Europa continua pendent i cal culminar el seu finançament. Ho sabem i treballem. Reconèixer allò pendent no és renunciar-hi, és assumir la responsabilitat de fer-ho

possible. Però voldria constatar també on han estat vostès. Diuen que aconsegueixen un èxit a Madrid cada dos mesos; me n'alegro, però necessitaven algú amb qui negociar o ho aprovaven només amb els seus set vots?

Vostès han estat decisius en una legislatura que ha fet avançar, certament, el país; la mateixa legislatura que van decidir fer saltar pels aires quan la societat més els necessitava en relació amb l'habitatge. I recordem també allò que, votant amb el PP i VOX, han impedit. Sí, de la mà de PP i de VOX. Devia ser l'avantsala d'aquesta equidistància que ara ens expliquen i ens proclamen.

La regulació dels lloguers de temporada, el decret que suspenia els desnonaments, la reducció de la jornada laboral a trenta-set hores i mitja, el consorci d'inversions per corregir la insuficient execució de les inversions estatals a Catalunya. Defensar Catalunya també exigeix assumir la responsabilitat de les decisions pròpies, explicar què es reclama i què s'impedeix aconseguir.

Senyor Vergés, aquesta moció busca un titular per al 29 de novembre. És legítim, però el Parlament no és un faristol de campanya per amagar la vergonya *(remor de veus)* que els hi fa la seva equidistància. I vostès han de preguntar-se per a què serveixen en aquesta equidistància –han de preguntar-se per a què serveixen–, perquè és el que els ciutadans es preguntaran d'aquí unes setmanes: per a què serveixen en l'equidistància?

Vostès constaten greuges. Nosaltres constatem resultats: més ocupació, millors salaris, pensions dignes, inversions i institucions que tornen a parlar-se. Votarem que no perquè Catalunya ho mereix, i continuarem reclamant amb aquesta fermesa. Votarem que no perquè els catalans mereixen més que una queixa en dos punts. Mereixen governs que es parlin, que pactin, que compleixin i que facin alguna cosa més que constatar.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre l'esmena, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, president. Doncs ha presentat només esmenes el Grup Mixt –de cop, vostès s'han activat–, i ho agraïm, però no les acceptem, perquè, primer, no ens aporten res que nosaltres no haguem lluitat ja a Madrid, i segon, els hi preguntaria: escoltin, per què no es presenten vostès a Madrid? Els hi fa por potser? Senyora Orriols, Madrid necessita dels catalans una dona valenta, i aquesta dona valenta té un nom: Míriam Nogueras. *(Alguns aplaudiments.)*

I he anotat tot de contradiccions mentre vostès parlaven, i els hi enumeraré ràpidament. Primera, Esquerra Republicana. Us presenteu amb Podemos a les eleccions del 29-N, que ens van vetar no poder tenir les competències d'immigració. *(Alguns aplaudiments.)* O sigui, que menys boqueta.

Al PP. Senyor Manchón, vostès van donar l'alcaldia a la senyora..., a qui? Al senyor Collboni –al senyor Collboni–, tot i que va guanyar el senyor Trias. O sigui, que també facin-s'ho mirar. *(Alguns aplaudiments.)*

Al PSC. Senyor Riba, escolti'm, vostès avui –ja l'hi avanço, eh?, ho torno a dir, no cal ser endeví– tornaran a votar amb els del 155. Ho sabia? Doncs tornaran a votar amb els del 155. *(Alguns aplaudiments.)* I si això va de que hem de respectar el seu nom, el nom del PSC, el primer que hauria de respectar el seu nom de PSC són vostès, i sobretot respectar la ce de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Als Comuns, al senyor Cid, que ens ve aquí a fer cites. Li faig una cita, i és de la senyora Colau. Diu literalment: «Puigdemont tindrà problemes per caminar per Catalunya» –2026. Aquesta és seva. *(Alguns aplaudiments.)*

I als companys de la CUP. Senyor Cornellà, molt bla, bla, bla, eh?, però vostès tampoc es presenten a Madrid, tampoc venen amb nosaltres a defensar els interessos dels catalans. A fora hi fa molt fred, oi? Ja ho sabem.

El 29-N –acabo– no va d'escollir bàndol a Espanya; el que va és de defensar Catalunya de qualsevol bàndol. Tota la força que tingui *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* Junts per Catalunya al Congrés i al Senat serà la força que tindrà Catalunya, serà la força al servei de Catalunya! *(Remor de veus.)* Tinguem autoestima, tinguem-la. Fem que a Madrid no puguin decidir res sense acceptar les justes reivindicacions dels catalans: el català, oficial a Europa; el traspàs de rodalies *(alguns aplaudiments)*; les competències d'immigració; el concert econòmic! Desbrossem...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Salvador Vergés i Tejero

...el camí a la independència! *(Aplaudiments.)* I, com que soc l'últim diputat català a parlar abans del 29-N en aquest faristol...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Salvador Vergés i Tejero

...del Parlament de Catalunya *(forta remor de veus)*, només una recomanació final: posem Catalunya al centre, pels nostres fills!

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19 i 20 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades. Demano en aquest moment si hi ha cap grup parlamentari que vulgui que es llegeixi una part de les mocions o que sol·liciti alguna altra votació separada. *(Pausa.)* No?

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal (continuació)

302-00314/15

Doncs procedim en primera instància a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal.

Votem conjuntament els punts 1, 2, 4, 5, 6, 10 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 41 abstencions.

Votem conjuntament els punts 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, 51 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

I, finalment, votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol (continuació)

302-00315/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 58 vots a favor i 2 abstencions.

I votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 66 vots en contra, 58 vots a favor i 8 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.